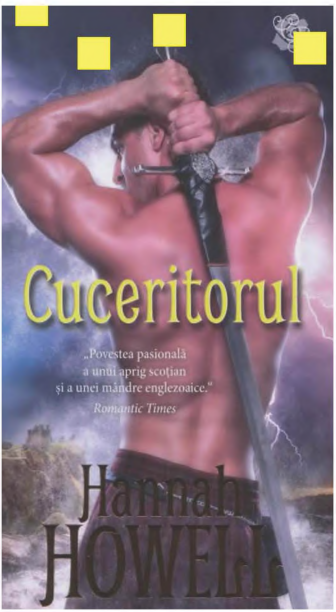
Cuceritorul
„Povestea pasională
a unui aprig scoțian
și a unei mândre englezoaice."
Romantic Times
Hannah
HOWELL

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „CLANUL CAMERON"

Lady Jolene Gerard nu mai are timp – cu fiecare moment în care mai zăbovește între zidurile castelului Drumwich viața ei este în pericol. Singura șansă de scăpare este prizonierul înlănțuit în temnițele castelului, un scoțian care, în schimbul eliberării alături de tovarășii lui, este de acord să o ajute pe Jolene și pe micul ei nepot să evadeze din cursa mortală întinsă de criminalul ei văr. Urmărită de dușmanii deciși să nu îi cruțe viața, Jolene este pregătită să lupte pentru a se apăra. Dar nu este pregătită să își piardă inima în brațele lui Sigimor Cameron, un bărbat dur ca o stâncă.

Sigimor a ajuns prea târziu să îl salveze pe englezul față de care avea o datorie de sânge – dar nu prea târziu să îi fie de ajutor încântătoarei lui surori. Șocat de dorința pe care o simte pentru această englezoaică neînfricată, atât de diferită de idealul lui de frumusețe feminină, Sigimor face tot posibilul să îi aducă pe toți în siguranța propriului castel. În timp ce dorința crește tot mai mult între ei, secretul pe care tânjesc să îl împărtășească rămâne ascuns într-o încleștare a mândriei și a înțăpănării. Când însă salvarea lui Jolene nu îi lasă lui Sigimor altă opțiune decât să o ia de soție, acest târg născut din pasiune nu poate fi sigilat decât de pecetea iubirii adevărate.

HANNAH HOWELL este autoarea a peste 40 de bestselleruri *historical romance* și a fost distinsă de două ori cu premiul „Golden Leaf", fiind nominalizată de mai multe ori la premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989

www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3852-7

Lira

eBook disponibil

HANNAH HOWELL

Cuceritorul

Highland Conqueror
Hannah Howell
Copyright © 2005 Hannah Howell
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Cuceritorul
Hannah Howell

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOWELL, HANNAH
Cuceritorul / Hannah Howell;
trad.: Cristina Radu - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2852-7

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

HANNAH HOWELL

Cuceritorul

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

LITERA
2018

capitolul 1

Anglia – primăvara anului 1473

– Încetează să te mai holbezi la mine!

Liam Cameron ridică din sprânceană ca răspuns la porunca răstită a vărului său Sigimor.

– Aşteptam doar să văd care-ţi e planul să ne scoţi din beleaua asta.

Sigimor mormăi şi îşi rezemă capul de zidul umed de piatră de care era înlănţuit. Bănuia că Liam ştia că nu există nici un plan. El, fratele lui mai mic Tait, cumnatul lui, Nanty MacEnroy, şi verii lui, Liam, Marcus şi David erau înlănţuiţi într-o temniţă aflată adânc în măruntaiele donjonului unui lord englez. Aveau nevoie de ceva mai mult decât un plan ca să iasă din buclucul acela. Aveau nevoie de un miracol. Sigimor nu credea că făcuse prea multe lucruri bune în ultimul timp pentru a merita aşa ceva.

Asta era ultima dată când încerca să facă o faptă bună, hotărî el şi apoi se strâmbă. Nu filantropia fusese cea care îl adusese la Drumwich, ci o datorie. Îi datora lordului Peter Gerard viaţa, şi când bărbatul îi ceruse ajutorul, nu avusese de ales decât să i-l dea. Din nefericire, cererea venise prea târziu, şi necazul despre care scrisese Peter îi luase acestuia viaţa, cu două zile înainte ca Sigimor să-şi conducă oamenii pe porţile masive din Drumwich. Devenise repede limpede că vărul lui Peter, Harold, nu se simţise deloc obligat să onoreze vreun legământ făcut de ruda lui acum dispărută. Sigimor se întrebă dacă putea fi considerat ironic faptul că o să moară în casa omului care odinioară îi salvase viaţa.

– Nu prea ai vreun plan, aşa-i?

- Nu, Liam, n-am, răspunse Sigimor. Dac-aş fi ştiut că Peter ar putea să moară înainte ca noi să ajungem aici, mi-aş fi făcut un oareşice plan despre cum să ies din încurcătura asta, dar nici măcar o dată nu m-am gândit la posibilitatea asta.

- Dumnezeule, mormăi Nanty. Dacă este să mor în ţara asta blestemată, tare aş vrea să mor în luptă, în loc să fiu spânzurat ca vreun oarecare Armstrong sau Graham.

- Nu cumva Gilly a ta are vreo câţiva alde Armstrong drept rude? întrebă Sigimor.

- Ah, păi da. Am uitat de ăştia. Armstrong din Aigballa. Cormac, lordul, s-a însurat cu verişoara lui Gilly, Elspeth.

- E vreunul din ăia de prăduieşte la hotare?

- Ba. Adică, nu toţi sunt. De ce?

- Dacă dă peste noi vreun miracol şi scăpăm din capcana asta, am putea avea nevoie de câţiva aliaţi pe drumul spre casă.

- Sigimor, suntem în blestemata de Anglie într-o temniţă, într-un blestemat de castel foarte fortificat al unui blestemat de lord englez, înlănţuiţi de zidul ăsta de trei ori blestemat şi condamnaţi să fim atârnaţi în ştreang peste două zile. N-aş prea crede că trebuie să ne facem griji despre ce am avea sau nu nevoie în drumul spre casă. N-o să existe vreunul. Doar dacă blestematul ăla de Harold se hotărăşte să ne înapoieze leşurile rudelor noastre pentru îngropăciune.

- Înţeleg clar că mai bine nu ne punem nădejdea în tine să ne ridici moralul. Nu băgă în seamă înjurătura şoptită a lui Nanty. Mă-ntreb de ce nu-i pe-aici nici un gardian să ne păzească.

- Poa' pentru că suntem legaţi cu lanţ de zid? rosti afectat Liam.

- Aş putea, să zicem, cu forţa mea de bărbat să scot lanţurile din zid, murmură Sigimor.

– Ha! Zidurile astea tre' să fie groase de zece picioare.

– Opt picioare şi şase ţoli ca să fim exacţi, spuse o voce clară de femeie.

Sigimor se uită la femeia micuţă care stătea dincolo de drugii groşi de fier ai temniţei lui. Se întrebă de ce nici nu văzuse, nici nu auzise când se apropiase. Expresia *a mea* îi trecu prin minte, uimindu-l într-atât încât îl făcu să se uite la ea cu gura căscată. Femeia care stătea acolo nu semăna cu nici o altă femeie pe care o dorise vreodată în toţi cei treizeci şi doi de ani ai lui. Mai era şi englezoaică pe deasupra.

Ca şi cum acesta nu era un defect destul de mare, avea o înfăţişare delicată. Trebuia să fie mai scundă cu cel puţin vreo treizeci de centimetri sau mai mult decât înălţimea lui de peste un metru şi nouăzeci. Îi plăcea ca femeile lui să fie înalte şi voluptuoase, găsea că e o necesitate pentru un bărbat de talia lui. Ea avea păr închis la culoare, probabil negru. El prefera femeile blonde. Însă trupul lui părea dintr-odată că ignoră preferinţele lui obişnuite. Devenise încordat de la interes. Se vede treaba că înlănţuirea de zid îi tulburase minţile.

– Iar piroanele ce ţin lanţurile de zid au fost vârâte la o adâncime de peste un metru, adăugă ea.

– E limpede că n-ai venit aici să ne înveseleşti, mormăi Sigimor.

– Nu prea cred că există ceva de spus ca să înveselească şase bărbaţi legaţi de zid aşteptând să fie spânzuraţi. Cu siguranţă nu şase scoţieni legaţi de zidurile unei temniţe englezeşti.

– E un oarecare adevăr în asta. Cine eşti?

– Sunt Lady Jolene Gerard.

Dacă credea că stând mai dreaptă când se prezentase ar fi făcut-o să arate mai maiestuoasă, greşea amarnic, cugetă Sigimor.

– Sora sau soţia lui Peter?

– Sora. Peter a fost omorât de Harold. Ai ajuns prea târziu ca să-l mai poţi ajuta.

Deşi nu se putea auzi nici măcar un dram de acuzaţie în vorbele ei, Sigimor simţi împunsătura vinovăţiei.

– Am plecat din Dubheidland a doua zi dimineaţă după ce am primit mesajul lui Peter.

– Ştiu. Mă tem că Harold a bănuit că Peter a cerut ajutor. Harold ţinuse sub strânsă observaţie toate drumurile spre neamurile noastre, aşa încât Peter a trimis vorbă după tine. Încă nu sunt sigură cum de Harold a descoperit ce a făcut Peter.

– Ai vreo dovadă că Harold l-a omorât pe Peter?

Jolene oftă şi scuturâ încet din cap.

– Mă tem că nu. Însă n-am nici o îndoială. Harold voia Drumwich şi acum îl are. Peter era sănătos tun şi acum e mort. A murit ţipând de durere de burtă. Harold pretinde că peştele era otrăvit. Au mai murit încă doi.

– Ah. E posibil.

– Adevărat. Astfel de tragedii nu sunt prea rare. Cu toate astea, înainte ca peştele stricat să fie îngropat, au mai mâncat şi doi din câinii lui Harold. N-au murit, nici măcar nu s-au îmbolnăvit vreun pic. Firește, Harold nu ştie că am văzut asta. Câinii au înşfăcat nişte peşte din farfuria lui Peter când brusca lui indispoziţie i-a atras atenţia lui Harold. Am văzut, pentru că a trebuit să dau câinii deoparte ca să ajung la Peter.

– Cine a mai murit în afară de Peter?

– Cei mai credincioşi oameni ai lui. Bucătarul a prezentat peştele drept o tratație specială pentru că era mâncarea lor favorită. S-a pretins că nu se prinsese destul peşte ca să ajungă pentru toată lumea. Au mai fost serviţi şi cu ultimul din cel mai bun vin. Cred că acolo a fost otrava, dar nu pot găsi nici o urmă. Nici pe carafa din care s-a turnat, nici pe cănile în care s-a turnat. N-am putut pune mâna destul de repede pe ele şi au fost spălate.

– Ai luat la întrebări bucătarul? se interesă Liam.

– A dispărut, răspunse ea.

Sigimor înjură şi îşi scutură capul în timp ce îşi prezentă grăbit oamenii.

– În cazul ăsta, mă tem că Harold va scăpa basma curată. N-ai nici o dovadă a vinovăţiei lui şi eu nu-s în poziţia de a te ajuta să găseşti vreuna. Ar fi înţelept să-ţi găseşti să stai altundeva, acum că Harold e stăpân aici.

– Dar el *nu* e lordul de Drumwich. Nu încă. Mai e o mică piedică.

– Ce mică piedică?

– Fiul lui Peter.

– Legitim?

– Firește. Reynard are aproape trei ani. Mă tem că mama lui a murit la naştere.

– Dacă eşti sigură că Harold ţi-a omorât fratele, ai face mai bine să-l ţii departe de el, spuse Liam.

Sigimor observă că Jolene se uită doar pentru o clipă spre Liam, înainte de a-şi fixa din nou privirea asupra lui. Poate că Liam nu era prea în formă, fiind murdar şi cu nişte vânătăi, dar Sigimor fu surprins că micuţa doamnă englezoaică păruse a băga de seamă mult lăudata lui frumuseţe, o acceptase şi apoi o ignorase. Asta se întâmpla rar, şi Sigimor constată că era intrigat.

– L-am ascuns pe Reynard, spuse ea.

– Şi Harold n-a încercat să scoată adevărul de la tine? întrebă Sigimor.

– Nu. Sunt foarte sigură că i-ar plăcea să încerce, dar m-am ascuns şi eu. Harold nu cunoaşte toate secretele din Drumwich.

– Isteaţă fată, dar asta merge doar pentru puţină vreme, aşa-i? Liam are dreptate. Trebuie să pleci şi tu, şi copilul de aici.

Jolene se uită spre bărbatul masiv în care Peter îşi pusese speranţele că îi putea salva. Faptul că scoţianul onora o veche datorie într-atât încât să vină el însuşi în Anglia era un indiciu clar că era un om de onoare, unul

în care te puteai încrede că-şi ţine cuvântul. Cu siguranţă era promiţător că nici unul din oamenii lui nu-i ceruse nimic până atunci, în ciuda situaţiei lor groaznice, dar se grăbiseră să-i spună să se ferească atât ea, cât şi fiul lui Peter de ameninţarea mortală a lui Harold. Erau şi nişte bărbaţi masivi, puternici, care odată eliberaţi, se vor grăbi să se întoarcă în Scoţia. Lui Harold nu-i va fi prea uşor să-i urmărească acolo.

O deranja într-adevăr cumva că se părea că nu-şi putea lua ochii de la bărbatul acela mare pe nume Sigimor. Majoritatea femeilor şi-ar fi pierdut răsuflarea uitându-se la cel numit Liam. În ciuda murdăriei şi a vânătăilor, observase cu uşurinţă frumuseţea lui Liam, o frumuseţe masculină, sporită de lumina pâlpâitoare a torţelor prinse de ziduri. Cu toate astea, se uitase, observase farmecul bărbatului şi pe loc îşi întorsese privirea înapoi spre Sigimor. La douăzeci şi trei de ani, credea că depăşise de mult vârsta la care să sufere de un fel de pasiune nebună pentru un bărbat, dar se temea că exact asta o lovise acum. Faptul că nu-l putea vedea limpede pe bărbat făcea ca fascinaţia ei să fie şi mai ciudată.

Se scutură în sinea ei. Exista un singur lucru la care ar trebui să se gândească, şi acesta era necesitatea de a-l pune la adăpost pe Reynard. Timp de trei zile şi trei nopţi îl auzise pe Harold cum tuna şi fulgera, punându-şi oamenii să scotocească Drumwich şi luând la întrebări oamenii de acolo. Noaptea trecută, interogatoriul lui Harold devenise brutal, umplând holurile de urletele celor pe care îi tortura. Curând, unul dintre puţinii care cunoşteau secretele din Drumwich va ceda şi îi va spune lui Harold cum să-i găsească pe ea şi pe Reynard. Durerea putea da drumul la limbă chiar şi la cei mai credincioşi. Era absolut necesar să plece cât mai departe cu copilul, şi de vreme ce n-avea nici o modalitate de a ajunge până la restul familiei, bărbaţii aceştia erau singura ei speranţă.

- Păi da, trebuie să plec împreună cu băiatul foarte departe, undeva unde Harold va găsi că e greu să ne urmărească, dacă nu chiar imposibil, spuse ea şi îşi putu da seama după felul în care Sigimor o fixa cu privirea că începea să înţeleagă de ce se afla ea acolo.

Întregul corp al lui Sigimor se încordă, copleşindu-l speranţa. Ea spusese că se ascunde, cu toate astea stătea acolo în văzul tuturor, aparent indiferentă că va fi descoperită. Mai era ceva în felul în care vorbea, arătând cum o să-l ducă pe băiat undeva departe, într-un loc unde lui Harold îi va fi foarte greu să ajungă, împreună cu felul intens în care îl fixa cu privirea, ce îl făcu pe Sigimor să fie aproape sigur că intenţiona să-i obţină sprijinul. Observă că tovarăşii lui deveniseră la fel de încordaţi ca şi el, cu privirile fixate asupra lui Lady Jolene. Nu era singurul căruia îi dăduse speranţe.

- Nu-s prea multe locuri în Anglia unde ai putea merge fără ca Harold să te poată urmări, spuse Sigimor.

- Într-adevăr, sunt foarte puţine. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, nici unul. Încercarea de a ajunge la rudele mele a costat deja viaţa unui om. Drumul ăla e închis pentru mine, aşa cum a fost şi pentru Peter, aşa că trebuie să găsesc altul.

- Fata mea, nu-i deloc frumos să necăjeşti un om legat în lanţuri de zid, aşteptând să fie agăţat în ştreang.

I se tăie răsuflarea când ea râse, pentru că asta spori frumuseţea feţei uşor triunghiulare ce era primejdios de atrăgătoare.

- Poate că nu făceam decât să încerc să te conving să faci o ofertă, înainte ca eu să fiu silită să adresez o rugăminte. Dacă oferi ce caut, pot să cumpănesc repede şi să accept, înşirându-mi tot soiul de motive liniştitoare pentru care fac asta. Dacă trebuie să fac rugămintea, în cazul ăsta accept deschis înfrângerea, admiţând pe şleau că nu pot face asta de una singură. Lasă un gust amar.

- Asta-i, acceptă!

– Sigimor! Liam îi aruncă o privire furioasă vărului său, apoi zâmbi dulce spre Lady Jolene. Domniţă, dacă ne eliberezi din locul ăsta întunecat, mă jur solemn că o să te ajutăm să ţii copilul în viaţă şi liber în orişice fel vom putea.

– E o ofertă extrem de generoasă, domnule, spuse Jolene, apoi se uită din nou la Sigimor, dar lordul tău îţi permite să faci un astfel de jurământ? Are de gând să onoreze jurământul şi să facă parte din el?

Sigimor mormăi, ignoră pentru un întreg minut privirile oamenilor lui, apoi încuviinţă din cap.

– Da, aşa are de gând. O să luăm copilul.

– Şi pe mine.

– Dar de ce să te luăm şi pe tine? Nu ameninţi poziţia lui Harold de lord al castelului.

Sigimor se aşteptase pe deplin ca ea să insiste să vină cu ei, dar voia să-i asculte motivele pentru care voia să-i însoţească.

– Ah, dar eu *sunt* o ameninţare pentru Harold, spuse ea pe o voce blândă şi rece, iar el o ştie prea bine. Dacă nu era Reynard, aş fi rămas aici şi l-aş fi făcut să plătească foarte scump moartea lui Peter. Cu toate astea, i-am jurat lui Peter că o să-l păzesc pe Reynard cu însăşi viaţa mea. Pentru că m-am ocupat de creşterea băiatului încă de la moartea mamei lui pe când era lăuză, n-a fost nevoie să ceară un astfel de jurământ, oricum eu totuşi am jurat.

Şi iată motivul s-o ia cu ei, cugetă Sigimor. Poate că nu dăduse naştere copilului, dar în inima şi mintea ei era mama lui Reynard şi foarte probabil şi în cea a copilului. Îi mai indica de asemenea şi cel mai bun fel în care o putea controla, deşi toate instinctele îi şopteau că nu va fi prea uşor de făcut. Totuşi, nimic din toate astea nu conta. Nu fusese în stare să-l salveze pe Peter, dar acum i se oferea şansa să-i salveze pe sora şi pe fiul lui Peter. Chiar şi mai bine, făcând asta, îi putea salva

şi pe oamenii pe care îi trăsese după sine în buclucul ăsta mortal.

- Atunci, eliberează-ne, fata mea, spuse Sigimor şi o să împărtăşim povara jurământului.

Cu mâinile tremurând uşor de la intensitatea cu care simţea uşurarea, Jolene începu să încerce care dintre multele chei pe care le avea se potrivea cu zăvorul de la uşa temniţei. Speranţa era ceva ameţitor, cugetă ea. Pentru un scurt moment, se simţise efectiv aproape de a leşina şi în sinea ei îi mulţumi lui Dumnezeu că nu se făcuse de râs dovedind atâta slăbiciune în faţa acestor bărbaţi.

- Văd că nu ştii ce chei să foloseşti, ei?

Sigimor se simţea în egală măsură enervat, dar şi amuzat uitându-se cum se lupta cu cheile.

- Şi de ce ar trebui să ştiu? mormăi ea. N-am închis niciodată pe cineva în temniţele astea.

- Păi nu l-ai întrebat pe ăla de la care le-ai luat cum să te foloseşti de ele?

- Nu. Dormea.

- Înţeleg. Păi, mai bine te-ai ruga ca vreun alt temnicer să nu se hotărască să rătăcească pe-aici pe jos în vreme ce bâjbâi la alea.

- N-o să fie nici un fel de temnicer care să se rătăcească pe-aici, pe jos. Dorm.

- Cu toţii.

- Aşa sper.

- Şi soldaţii?

Ea dădu din cap.

- Toată lumea din Drumwich doarme?

- Aproape toţi. Am lăsat pe câţiva treji, unii care ar fi dornici să fugă din Drumwich odată ce li s-ar oferi ocazia.

Strigă triumfătoare deszăvorând uşa, o deschise, apoi zâmbi larg spre Sigimor.

Sigimor doar ridică dintr-o sprânceană şi scuturâ uşor lanţurile care-l ţineau legat de zid. Privirea urâtă pe care

i-o aruncă ea în vreme ce se îndrepta în grabă spre el cu inelul mare plin de chei zăngănindu-i în mână aproape că îl făcu să zâmbească. Oftă lung şi zgomotos când ea o luă de la capăt cu încercatul fiecărei chei în încuietoarea lanţurilor şi o auzi mormăind ceva ce tare bănuia că era o înjurătură.

Amuzamentul i se stinse repede când ea se apropie foarte mult de el. În ciuda aspectului ei delicat, trupul lui fu tulburat de mirosul ei dulce şi curat. Îşi fixă privirea asupra mâinilor ei mici, a încheieturilor fine şi a degetelor lungi şi subţiri, încercând să se convingă pe sine că era delicată. Trupul lui continua să ignore acest adevăr. Mai ignora şi faptul că părul ei, ce cădea într-o coadă groasă pe spatele micuţ, ajungându-i dincolo de şoldurile zvelte, era negru sau aproape negru, o culoare care nu-i plăcuse niciodată. Tot fără să-i pese, ignoră faptul că creştetul ei abia dacă îi ajungea la capul pieptului. Totul la ea era nepotrivit pentru un bărbat de mărimea şi dispoziţiile lui, dar trupul îi contrazicea cu putere mintea. Era o enigmă pe care nu era sigur că o va putea dezlega vreodată.

– Eşti chiar foarte sigură că oamenii lui Harold dorm? întrebă el încercând să-şi îndrepte mintea spre problemele urgente şi să ignore arcuirea delicată a gâtului ei lung şi de o elegantă zvelteţe.

– Da. Am şi lăsat laţi pe câţiva doar ca să fiu sigură.

Găsea că era mai greu decât ar fi trebuit să fie să se concentreze la găsirea cheii potrivite şi să-l ignore pe bărbatul masiv lângă care stătea atât de aproape.

– Cum de ai reuşit?

– Am pus o poţiune în berea şi vinul de la masa de seară. Am mai pus pe două servitoare să ducă nişte apă cu purgativ celorlalţi oameni exact în momentul în care cei care stăteau în holul mare să ia masa, iar ei au început să bea. Aproape pe toţi i-a luat somnul în acelaşi timp.

– Aproape pe toţi? Ce s-a întâmplat cu cei pe care nu i-a luat somnul?

– Au încasat rapid o lovitură zdravănă în cap. Uite-așa! Îi zâmbi eliberându-l din lanțuri, doar ca apoi să se încrunte când el îi smulse cheia din mână. Pot foarte bine să folosesc o cheie.

– Atunci când o și găsești, zise el afectat, în timp ce-i elibera repede și pe ceilalți. Cât timp crezi că o să-i anihileze poțiunea pe Harold și pe oamenii lui?

– Până în zori sau ceva mai mult, răspunse ea, gândindu-se că șase bărbați masivi în lanțuri erau cu mult mai puțin intimidanți decât aceiași șase bărbați masivi descătușați, stând și uitându-se la ea.

– Cât mai avem până în zori?

– Cel mult două ore.

Sigimor își puse mâinile în șolduri și se încruntă la ea.

– De ce ai așteptat atâta până să vii să ne eliberezi?

– A trebuit să încui câteva uși, să îngrijesc câteva răni făcute de Harold și să-i ajut pe aceia care au fost așa de drăguți și m-au ajutat să scap din Drumwich. Apoi a trebuit să strâng niște provizii să luăm cu noi și să adun lucrurile pe care vi le-au luat oamenii lui Harold. Și având în vedere că eu, o femeie micuță, i-am adormit pe toți luptătorii din Drumwich cu ajutorul a numai două servitoare, cred că reproșul insinuat de tine e nedrept.

– Nu era insinuat.

– Sigimor, izbucni Liam, înainte de a-i zâmbi lui Jolene. Te-ai descurcat de minune, fătuco.

– Îți mulțumesc, bunule domn, răspunse Jolene, întorcându-i zâmbetul.

Subtil, dar ferm, Sigimor îl îndepărtă pe Liam de Jolene. Poate că nu înțelegea ce-l atrăgea la englezoaica micuță și subțirică, dar până când avea să-i treacă năpasta asta, nu voia ca vreun alt nătărău să schimbe zâmbete cu ea. În special nu Liam, căruia jumătate din femeile din Scoția îi căzuseră deja la picioare.

– Cum ai plănuit să ne scoți de aici? o întrebă.

– Am putea să ieşim direct pe porţile principale, dacă vrei, răspunse Jolene. Mă gândisem să plecăm cât se poate de liniştit şi pe ascuns. Dacă nu există semne evidente ale plecării noastre, va trece ceva vreme până când o să se descopere evadarea voastră.

– Cred cumva că Harold o să descopere un întreg castel plin de oameni dormind sau abia trezindu-se ca fiind foarte ciudat.

– Ah, desigur. Ai dreptate. Şi presupun că şi caii lipsă şi ce am mai făcut eu în grajduri o să-i alarmeze.

Părea că ea se îneacă rostind cuvintele, se gândi Sigimor zâmbind în sinea lui.

– Atunci, condu-ne! Vreau să fim cât se poate de departe de Harold până când se va trezi.

Pe când ieşea din temniţă urmată de bărbaţi, Jolene spuse:

– Da. Cu cât ajungem mai repede în Scoţia, cu atât mai repede o să ne descotorosim de Harold.

Sigimor se îndoia că va fi aşa de uşor, dar nu spuse nimic, urmând-o de-a lungul unui culoar întunecat şi îngust ce ducea afară din temniţe. Harold făcuse deja o crimă pentru a pune mâna pe Drumwich. Era limpede că Lady Jolene se temea pentru viaţa ei şi a nepotului ei. Dacă judeca după strigătele din noapte, Harold folosea metode brutale pentru a încerca să-i găsească pe ea şi pe băiat. Un om ca acesta nu s-ar opri s-o urmărească doar pentru că trecuse hotarul într-o ţară ce nu-i iubea prea tare pe englezi. Sigimor era sigur de asta. Harold însemna necazuri pentru ei încă multă vreme de aici încolo. Uitându-se la uşoara legănare a şoldurilor ei zvelte, Sigimor înjură în sinea lui. Harold n-o să fie singurul necaz ce îl aştepta în zilele următoare.

capitolul 2

Neaşteptatul potop de lumină îl făcu pe Sigimor să clipească rapid, în vreme ce se lupta să îşi obişnuiască

ochii cu usturimea provocată de acesta şi să vadă unde îi dusese micuţa englezoaică. Până când ieşeau dintre zidurile de la Drumwich ca să se îndrepte călare spre Scoţia, era mai înţelept din partea lui să fie prevăzător în preajma ei. Nu era sigur ce putea fi mai rău decât să fie legat în lanţuri într-o temniţă întunecoasă aşteptându-şi moartea, dar nu voia să rişte. Măcar atât le datora celor cinci bărbaţi care veniseră călare cu el, toată puterea, isteţimea şi priceperea lui pentru a-i scoate din Drumwich liberi şi nevătămaţi.

Un zgomot uşor îi atrase privirile spre un culcuş de pături şi blănuri aşezate pe podeaua micii camere. Se apropie să se uite la un băieţel care stătea culcat acolo şi îl privea la rândul lui. Bucle dese, negre ca pana corbului îl arătau a fi rudă cu Jolene, dar ochii lui mari erau de un albastru limpede şi strălucitor. Când băieţelul îi zâmbi, Sigimor îi întoarse zâmbetul.

– Ce minunat, spuse Jolene luându-l în braţe pe nepotul ei. Nu se teme deloc de tine.

– De ce ar trebui să se teamă de mine? întrebă Sigimor, încruntându-se la ea.

– Ah, într-adevăr, de ce? Poate pentru că eşti un străin clădit ca muntele şi mirosind ca o latrină.

– Eu *nu* miros ca o latrină. Luă armele de la Liam care zâmbea. Unde sunt proviziile?

Jolene arătă spre cei şapte saci pe care îi împachetase cu grijă.

– Acolo. Unul de fiecare. Înainte de a fugi, Bătrânul Thomas a pregătit caii, iar coburii sunt şi ei pregătiţi cu tot ce aţi adus cu voi şi orice altceva a putut încăpea înăuntru. Burdufuri de vin şi apă şi aşternuturile sunt deja prinse de şei.

Îi dărui lui Liam un surâs scurt de mulţumire când veni spre ea pentru a o ajuta să-l pună pe Reynard într-un ham dintr-o pătură, astfel apropiindu-l pe băiat de pieptul ei.

În clipa în care își puseră cu toții pelerinele, Sigimor o împinse ușor cu cotul.

– Condu-ne, fătuco!

Ea dădu din cap și, pe când Sigimor luă sacul pe care ea voia să-l care, ea luă o torță și porni să-i scoată din micul ei adăpost. Unul dintre oamenii din spatele ei luase și el o torță, și ea fu bucuroasă de lumina în plus. În ciuda siguranței pe care o aflase în culoarele de sub temnițe, le ura, detesta întunecimea lor înăbușitoare. Doar în mica încăpere îndrăznise să aprindă destule torțe și lumânări pentru a îndepărta întunericul. Singurul lucru ce o făcuse să stea la pândă în măruntaiele reci ale temniței era frica de Harold. Având șase bărbați masivi mărșăluind în spate, teama de Harold ca și de locurile întunecoase unde își găsise refugiul se domolise mult.

Când ajunse la o ușă masivă de stejar încastrată adânc în zidul de piatră, ea se uită înapoi spre Sigimor.

– Ușa asta duce spre un tunel ce ne va scoate la grajduri. Se încruntă ușor. Va fi cam strâmt pentru oamenii de statura dumitale.

– Nu așa de strâmt ca un streang, rosti afectat Sigimor și se duse să deschidă ușa.

Jolene se strâmbă la curentul de aer stătut ce venea de pe culoar când Sigimor deschise ușa. Cercetase culoarul doar o singură dată, la scurt timp după ce Harold venise la Drumwich, pentru a fi sigură că se poate folosi la nevoie. Era întunecat, umed, îngust și destul de jos în anumite locuri. O făcuse să tremure și să fie atât de înspăimântată, încât nu se întorsese prin el, ci riscase întoarcerea în temniță prin grajduri. Nu era sigură că prezența a șase bărbați masivi făcea drumul mai ușor. Îndreptându-se de mijloc, își încordă șira spinării și îi conduse pe bărbați prin culoar. Totuși tremură când auzi cum se închide ușa în urma ultimului om care intrase.

Terenul denivelat făcea imposibil să meargă mai repede, și Jolene se lupta continuu cu dorința de a o lua

la fugă, de a scăpa de locul acesta care o îngheța până în măduva oaselor. Pe când ajunse la ușa ce dădea spre grajduri, tremura. Simți cum Sigimor se duse să deschidă ușa, dar nu putu să aștepte ajutorul lui politicos. Împinse ușa deschizând-o și intră împleticindu-se în spatele grajdurilor, aproape căzând pe baloții de fân și grămada de unelte de fermă ce ascundeau ușa. Îi luă o clipă să se liniștească îndeajuns pentru a-și da seama că nu era singura care stătea acolo respirând încet și adânc. Când văzu că Sigimor se îndrepta deja spre cai, nelăsând să se vadă că tocmai ieșise dintr-un loc ce semăna foarte mult cu un cavou, simți o puternică nevoie de a-i da un șut.

– Al naibii să fie, Sigimor, mormăi Nanty mergând și el spre cai, chiar nimic nu te tulbură vreodată?

– Ba da, gândul la streang, răspunse Sigimor.

Sigimor se uită la cei doi oameni prăbușiți pe baloții de fân care sforăiau zgomotos. Deși trebuia să admire ce făcuse Jolene pentru a-i ajuta să fugă, găsea că era puțin neliniștitor că o singură femeie micuță și delicată fusese în stare să-i facă neputincioși pe toți luptătorii din temniță. Mai bănuia că nu numai porunca lui Harold îi va face să pornească în urmărirea lor. Mulți bărbați vor dori răzbunare pentru această umilință.

Văzându-l pe Liam mergând s-o ajute pe Jolene să încalece, Sigimor îi ieși în cale. O apucă de talia subțire și o puse pe cal. După ce admiră picioarele-i zvelte cu ciorapi lungi, o ajută să-și tragă fusta pentru a le acoperi. Din motive pe care nici măcar nu le înțelegea, nu voia ca alți cinci bărbați să-i vadă picioarele. Privirea ei mirată, precum și rânjetul lui Liam îl enervară. Nu înțelegea că tocmai făcuse ceva care s-o mire, cât despre Liam, văzuse prea multe și prea limpede, decise el. Mormăind că pierdeau timp, încălecă și el și îi conduse afară din grajdul uriaș doar ca să pună mâna pe sabie la vederea a doi bărbați care stăteau lângă porțile deschise.

– Nu! strigă Jolene, călărind lângă el. E doar Bătrânul Thomas şi fiul lui.

I-o luă puţin înainte lui Sigimor şi clătină din cap spre căruntul şi robustul Thomas.

– Ţi s-a spus să fugi de aici.

– O să plecăm de îndată ce plecaţi şi domnia voastră, milady, spuse bărbatul. Da' tocmai mi-a dat prin minte că porţile astea vor trebui să fie închise bine după dumneavoastră şi nu vreţi să pierdeţi timp făcând asta. Nu-i sigur dacă o să vă aducă prea mare câştig dacă totu' o să arate aşa cum trebe, da' cel puţin, cu porţile astea închise bine, proştii ăia o să trebuiască a cerceta ceva timp ca să fie siguri că aţi fugit cu toţii, păi nu-i aşa?

– Eşti un om bun, Thomas. Mulţumesc. Doar să te asiguri că pleci cât poţi de departe de aici şi cât poţi de repede.

– S-a-nţeles, milady, de îndată ce mă asigur că la grajduri totul s-a făcut aşa cum aţi poruncit. Să fiţi atentă şi să nu vă faceţi griji, nemernicul ăla o să plătească pentru asta.

– Să te audă Dumnezeu! Rămâneţi cu bine amândoi!

Pe când călăreau trecând de porţi, Sigimor o întrebă:

– De fapt, ce *ai făcut* la grajduri?

– A tăiat toate chingile şeilor şi le-a uns cu bălegar scârbos, răspunse Nanty şi rânji spre Jolene.

– Ce fată deşteaptă, murmură Sigimor. Asta ne poate da un avans de o zi, dacă nu şi mai mult.

Jolene dădu din cap.

– Aşa sperăm şi noi, dar un Harold înfuriat poate fi foarte ingenios. Îl sărută pe Reynard pe creştetul capului. Şi atâta vreme cât băiatul ăsta e în viaţă, Drumwich nu va putea fi revendicat de Harold.

Sigimor dădu uşor din cap, cugetând la asta.

– Furie şi lăcomie. Amândouă pot îmboldi un ticălos să parcurgă distanţe mari. Mai bine să ne îndepărtăm cât putem de mult de Drumwich şi cât se poate de repede.

Abia ce termină de vorbit, că își și îndemnă calul să grăbească pasul, cu ceilalți urmându-i exemplul. Sigimor blestemă întunericul pentru că le împiedica fuga, forțându-i să călărească într-un ritm mult mai lent decât voia. Își dorea tare mult un galop sănătos spre hotare, dar îi mai așteptau câteva ore până când să poată da curs acelei dorințe. Uitându-se spre Jolene și băiat, știu că vor mai fi momente în care vor trebui să se oprească sau să meargă ceva mai încet decât își dorea. Chiar dacă acele întârzieri erau puține și rare, puteau consuma rapid avansul pe care-l aveau. Ar putea fi o cursă greu de câștigat până la siguranța din Dubheidland.

Cu ajutorul chipeșului Nanty, Jolene îl prinse repede în ham pe Reynard cel adormit și încălecă din nou. Era abia amiază, dar deja simțea durerea lungilor ore petrecute în șa, lucru cu care nu era obișnuită. Nici unul din bărbați nu se plângea, dar știa că nu le plăceau aceste opriri necesare nepotului ei. Asta era doar a doua și își făcuse treaba cât putuse de repede, dar dorința bărbaților de a-și continua drumul era atât de puternică, încât aproape o simțea. Bănuia că dacă ea și Reynard n-ar fi fost acolo, oamenii aceștia s-ar fi oprit în goana lor spre hotare doar de dragul cailor. Fu greu să-și ascundă tresărirea, când Sigimor începu să galopeze, hotărând evident că animalele se odihniseră îndeajuns încât să poată suporta câteva ore de drum greu în plus.

Se rugă ca Harold să nu le vină pe urme, dar avea presentimentul că rugile nu-i vor fi ascultate. Harold nu se putea bizui pe ea că îi va da pace, că nu va încerca să-l alunge din Drumwich odată ce-și va găsi siguranța și aliații. Nu putea permite ca fiul lui Peter să trăiască și să fie folosit împotriva lui, să devină bărbat și să-și revendice moștenirea. Jolene se îndoia că va chibzui prea mult până când se va strecura în Scoția pentru a-i urmări. Singurul lucru în favoarea ei era că el va trebui

să fie destul de prudent odată ce intra în Scoţia şi că nu putea să recruteze vreun aliat de teamă ca propriile fărădelegi să nu fie descoperite.

Dar ea recrutase aliaţi, se gândi, uitându-se la cei şase bărbaţi cu feţe aspre care călăreau împreună cu ea. Chiar dacă Sir Sigimor Cameron îi datora viaţa lui Peter şi acum îi era ei dator acelaşi lucru, Jolene începu să se simtă vinovată pentru că îi atrăsese pe oamenii aceştia în necazurile ei. Harold era violent, viclean şi înverşunat. Ea îi punea pe oamenii aceştia să-şi rişte chiar propriile vieţi şi începu să se întrebe dacă era cinstit sau drept. Moşiile sau titlurile englezeşti nu însemnau nimic pentru ei şi niciodată nu vor însemna ceva. De fapt, bănuia că aceşti scoţieni ar fi la fel de fericiţi să vadă cum întreaga clasă aristocrată engleză e măturată de valurile mării.

Reynard mormăi ceva despre cum văzuse el o căprioară, şi Jolene oftă în timp ce îi răspundea. Era imposibil să-i acorde copilului prea multă atenţie când era puternic copleşită de propriile gânduri tulburi, în vreme ce călărea cu iuţeală spre hotare. Scurtul lui amestec în gândurile ei îi aminti totuşi despre ce era de fapt vorba aici. Poate că dorea cu ardoare să-l facă pe Harold să plătească pentru moartea lui Peter, dar să-l ţină pe Reynard în viaţă trebuia să aibă întâietate. Reynard era parte din Peter, o amintire vie a fratelui ei şi păstrătorul tuturor speranţelor lui Peter, precum şi al planurilor de viitor pentru Drumwich. Până când Harold nu va fi înfrânt, fiecare pas al ei, fiecare acţiune şi fiecare gând trebuiau să fie legate de preocuparea de a-l menţine pe Reynard viu şi nevătămat.

Faptul că îşi dăduse seama de asta n-o făcea totuşi să se simtă cu conştiinţa împăcată în ceea ce-i privea pe Cameroni. Îşi spuse hotărâtă că Peter ar fi crezut că era în regulă să le ceară ajutorul în lupta contra duşmanului, aşadar şi ea trebuia să creadă la fel. Însă pe de altă parte, cugetă ea, bărbaţii păreau să nu aibă probleme

în a le cere altor bărbaţi să lupte cu ei, să-şi rişte vieţile. Onoarea şi gloria unei bătălii pentru o cauză dreaptă erau ca hrana şi băutura pentru un bărbat. Bănuia că nu se gândiseră prea mult la posibilitatea înfrângerii sau la moarte. Din nefericire, ea se gândise. În clipa în care le ceruse ajutorul acestor bărbaţi, îşi luase asupra ei responsabilitatea pentru vieţile lor şi nu era sigură că putea suporta o astfel de povară. Dar ce altceva avea de ales?

Încă se frământa gândindu-se la întrebarea asta, pe când soarele aproape că apusese şi se opriră să facă tabără pentru noapte. Oboseala dureroasă a trupului ei o făcu să dea deoparte întrebarea. Jolene trebui să se agaţe de şa pentru câteva clipe după ce descălecase înainte de a fi sigură că o ţineau picioarele. Pentru că Reynard adormise imediat după scurta lor pauză de amiază, nu se mai opriseră până acum. Abia încetiniseră caii, când băiatul se trezise şi avusese nevoie să se uşureze. Jolene era încă puţin şocată de felul în care Sigimor îl ţinuse pe băiat fără a descăleca, aşa încât copilul să facă ce avea de făcut, deşi lui Reynard îi plăcuse tare mult. După aceea îl ţinuse pe băiat cu el, şi Jolene admise de voie, de nevoie că îi păruse bine că-i făcuse această favoare.

Văzând focul pe care îl aprinsese deja Liam, Jolene se întrebă cât de mari îi erau şansele de a ajunge acolo cu măcar o urmă de graţie. Nu prea mari, decise ea după ce încercă să se îndepărteze de cal şi îşi simţi picioarele tremurând. Alunecând pe lângă cal, se întrebă când şi dacă bărbaţii vor băga de seamă în cele din urmă că ea nu venise lângă ei, că nici măcar nu se îngrijise de bietul ei cal istovit.

– Cred că fata are oarecare probleme, Sigimor, spuse Nanty aşezându-se lângă el în faţa focului.

Sigimor se uită înspre Lady Jolene care, de când descălecase, nu se îndepărtase nici măcar cu un pas de lângă cal.

- Nu-i obişnuită cu drumurile lungi. Aş bănui că n-a făcut niciodată ceva mai mult decât să meargă la trap uşor pe moşia fratelui ei.

- Şşt, chiar şi pe mine mă doare. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi petrec o zi întreagă în şa.

Când Nanty încercă să se ridice, intenţionând evident s-o ajute pe Jolene, făcu ochii mari când Sigimor îl luă de umăr şi îl ţinu jos.

- Calul ei are nevoie să fie ţesălat. Ai grijă de copil!

Sigimor o studie cu atenţie pe Lady Jolene, îndreptându-se spre ea. Arăta istovită, palidă şi neîngrijită. Din nefericire, îi părea cu mult prea atrăgătoare. Deşi era albă la faţă, arăta încântător. Ochi frumoşi, de un cenuşiu argintat, cu gene dese, un nas mic şi drept şi o gură ce putea ispiti şi un sfânt, cu buzele pline şi frumos conturate. Voia să fie enervat de slăbiciunea ei, de evidenta ei neputinţă de a ţine pasul cu ei. În schimb, simţi o puternică dorinţă s-o dezmierde, precum şi un sincer respect pentru felul în care făcuse tot ce putuse fără a se plânge. „Nu-i bine", se gândi el şi se încruntă la ea.

- Mai bine ai face câţiva paşi, că dacă nu, o să te trezeşti prea înţepenită ca să mergi, spuse el şi aproape că zâmbi când ea se uită la el.

- Mulţumesc pentru amabilul sfat, răspunse Jolene, neputând să-şi reţină întregul sarcasm din voce. Imediat ce picioarele o să fie dispuse să facă ce trebuie, cu siguranţă că o să-i dau curs. Se gândi că oftatul din rărunchi pe care el îl scosese merita un şut zdravăn la ţurloaie, însă era incapabilă de a-şi oferi plăcerea asta. Ce faci? întrebă ea când el o luă cu un braţ puternic de după umeri şi o îndepărtă de cal.

- Mă plimb cu tine. Pretinse că nu băgă de seamă când ea se împiedică şi îl luă de mijloc pentru a-şi recăpăta echilibrul, deşi trupul lui conştientiză asta şi iute se încordă. Liam, vezi de cal, îi porunci vărului său,

începând să se plimbe cu Jolene în jurul luminişului unde aleseseră să facă tabără.

- Credeam că sunt mai obişnuită cu mersul călare, mormăi ea, odată ce stânjeneala îi dispăru.

- E nevoie de ani să te obişnuieşti cu mersul călare preţ de zile în şir.

- Zile?

- Da. Zile. Dacă nu-i o nevoie urgentă, călărim direct spre Dubheidland. Singurii aliaţi pe care îi am pe drumul ăsta sunt neamurile mele MacFingal. Dacă Harold nu e prea aproape în urma noastră, ne putem odihni acolo pentru puţin timp.

- Cât de departe sunt aceşti MacFingal?

- Încă patru zile de călărit din greu, dacă noi şi caii putem ţine atâta la drum.

Patru zile ca asta şi Jolene era sigură că va trebui să fie cărată pe targă la castelul MacFingal. Picioarele se mişcară în sfârşit aşa cum trebuiau, dar acum deveni cu mult prea conştientă de cât de tare o durea spatele. Îl auzi pe Reynard chicotind şi îl văzu pe Nanty că joacă un joc cu odgonul cu copilul. Scena nu-i domoli durerea, dar îi reduse la tăcere nemulţumirile. Băiatul acela era viitorul familiei Gerard din Drumwich. Un oarecare disconfort fizic era un preţ mic de plătit pentru asta.

- Mai bine? întrebă Sigimor pe când se opriră lângă foc.

- Da. Puţin. E destulă apă să mă spăl şi eu puţin de praful ăsta?

Era deranjată de cât de tare ezita să se îndepărteze de el, să stea la distanţă de trupul acesta mare şi puternic.

- Îngerii îţi zâmbesc, milady. Există un mic pârâu nu departe de aici. Poţi să te scalzi, deşi cu siguranţă o să fie o baie rece.

- Chiar dacă e îngheţat bocnă, aş face o gaură în gheaţă doar ca să mă pot spăla aşa cum trebuie.

– Atunci, ia-ţi ce-ţi face trebuinţă şi te conduc eu acolo.

– Trebuie doar să-mi arăţi direcţia şi...

– Ba n-o să hălăduieşti pe-aici de una singură.

– Dar nu pot să mă spăl în faţa unui bărbat!

– O să mă întorc cu spatele. E singura concesie pe care o fac. Tu şi copilul n-o să fiţi lăsaţi singuri, nepăziţi, până când Harold nu mai reprezintă o ameninţare.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi o provocă în tăcere să-l contrazică.

Jolene deschise gura să protesteze cu putere, apoi îi văzu privirea din frumoşii lui ochi verzi. N-ar fi putut fi convins. Spre deosebire de alţi bărbaţi, era dispus să discute în contradictoriu cu ea, dar ar fi fost o pierdere de vreme pentru ea. Îi ceruse ajutorul şi protecţia şi era evident că el avea nişte idei foarte precise despre ce însemna asta. De vreme ce deja se dovedise a fi un om de onoare, decise să-i accepte promisiunea că n-o să se uite şi îşi adună repede ce-i trebuia pentru a îndepărta murdăria de pe urma călătoriei şi mirosul persistent al zilelor petrecute ascunzându-se în măruntaiele castelului Drumwich. După ce se uită înspre Reynard pentru a se asigura că era mulţumit în grija bărbaţilor, se grăbi să-l urmeze pe Sigimor.

Bărbatul avea picioare foarte lungi, constată ea, aproape alergând să ţină pasul cu ceea ce pentru el era fără îndoială doar un mers degajat. Nişte picioare lungi, bine făcute şi puternice, cugetă ea. Deşi nu îi stătea în obicei să studieze mai îndeaproape înfăţişarea unui bărbat, trebui să admită că era plăcut să vadă posteriorul încordat al lui Sigimor cum se mişca în timpul mersului. Era îmbrăcat după moda englezească. Deşi nu foarte elegant, hainele lui Sigimor i se potriveau cu mult mai bine decât oricărui alt bărbat pe care îl văzuse vreodată. Ori Sigimor era puţin fudul, ori pur şi simplu habar nu avea cât de strâmţi îi erau pantalonii pe picioare sau cât de mult din posteriorul lui bine făcut era expus

de tunica scurtă. Jolene era puţin şocată de cât de mult îi plăcea să-l vadă mergând. Îi dădea un sentiment straniu, în egală măsură ciudat şi plăcut.

Din clipa în care fu destul de lumină, îl studiase pe când se îndepărtau călare de Drumwich. Nu avea frumuseţea lui Liam, dar cu toate astea era un bărbat foarte chipeş. Avea părul des, ce ajungea chiar sub umeri, de un intens roşcat-închis. Avea destule trăsături comune cu prea frumosul lui văr, Liam, dar nasul lung şi drept al lui Sigimor era ceva mai îndrăzneţ, maxilarul ceva mai puternic şi forma feţei ceva mai aspră. Liam avea o frumuseţe care să-ţi frângă inima, într-un fel ce-ţi prindea pe loc privirea, în vreme ce Sigimor avea acel fel de frumuseţe căreia îi trebuia ceva mai mult timp pentru a naşte acel efect tulburător la o femeie. Ochii îi erau de un uimitor verde curat, aşezaţi sub nişte sprâncene uşor arcuite şi înconjuraţi de gene căprui şi dese, suficient de lungi pentru a stârni invidia unei femei. Mai avea Sigimor şi o gură foarte atractivă, nici prea mică, nici prea mare şi buzele erau destul de pline pentru a stârni gândul la săruturi. Jolene decise că era o faţă la care n-ar obosi niciodată să privească, după care se simţi puţin alarmată la gândul ăsta.

Când ajunseră la apă, Sigimor doar i-o arătă şi apoi se întoarse cu spatele. Jolene nu pierdu prea mult timp cu dezbrăcatul, sperând că apa rece va fi pe atât de revigorantă pe cât părea, pentru că dintr-odată i se făcuse foarte cald. Acea fierbinţeală se evaporă în clipa în care intră în apa rece ca gheaţa, abia înăbuşindu-şi un icnet de şoc. „Baia va fi una scurtă", se gândi ea chiar pe când începu să-şi îndepărteze praful adunat în călătorie. Glumise când spusese că ar face o gaură în gheaţă doar ca să se poată spăla, dar apa asta părea ca şi cum deja făcuse exact aşa.

Sigimor îşi spuse hotărât că ar fi necavaleresc să încerce să arunce o privire la Jolene care se scălda, apoi în sinea lui dădu la o parte acea pişcătură a conştiinţei.

Spusese doar că o să se întoarcă cu spatele. Imboldul de a vedea dacă putea să zărească trupul la care tânjea fu prea puternic pentru a-i rezista. Era foarte posibil ca o singură privire la silueta ei zveltă să-i amintească de ce preferase întotdeauna femeile trupeşe şi să-l vindece de această dorinţă ciudată şi supărătoare.

Tocmai când îşi întorsese destul capul pentru a o vedea, ea se ridică din apă. Lui Sigimor i se tăie răsuflarea aşa de rapid, încât aproape că-l apucă tusea, riscând să se dea de gol. O singură privire nu-l vindecă. În schimb, trebui să se lupte cu dorinţa de a-şi smulge hainele de pe el şi de a i se alătura. Reamintindu-şi că era o doamnă de familie bună, probabil fecioară, şi că o astfel de abordare bruscă ar fi făcut-o fără îndoială să fugă de acolo ţipând îl făcu să-şi domolească dorinţa doar în mică măsură. Se surprinse întrebându-se de ce şi când devenise obtuz la frumuseţea unei femei mai micuţe.

Pielea ei era frumoasă, albă şi fără vreun defect. Sigimor nu credea că mai văzuse vreodată o talie atât de îngustă. Însă arcuirea dulce a şoldurilor şi forma rotunjită şi fermă a posteriorului erau destul de feminine încât să-i aţâţe sângele. Coapsele erau zvelte, lăsând un spaţiu deasupra ce-l făcu să vrea să intre în el. Şuviţe groase de păr negru şi ud se lipiseră de linia zveltă a spatelui, sporind paloarea delicată a pielii fine. Când se întoarse uşor, zări curba sânului. Era ceva mai mic decât era el obişnuit, dar era perfect format şi cu un sfârc rozaliu întărit de apa rece. Când îşi spălă abdomenul plat, urmări cu privirea dâra de apă ce se scurgea în jos spre delicatul triunghi de cârlionţi negri la îmbinarea coapselor şi aproape că gemu.

Se întoarse cu grabă. Trebuia să-şi controleze dorinţa ce-i zvâcnea în trup. Îmbrăcămintea elegantă pe care o purtase pentru călătoria în Anglia ascundea puţine şi nu voia s-o şocheze. Îi trebuiră câteva momente înainte de a simţi că-şi potolise patima îndeajuns pentru a putea fi văzut din nou în compania unei doamne. Era bucuros

că-şi adusese un schimb de haine pentru că avea nevoie să se arunce în apa asta rece pentru a-şi stinge complet dorinţa. Pentru că bănuia că nu va putea să-şi alunge din minte imaginea palidei ei frumuseţi, erau bine-veniţi pantalonii mai lejeri şi tunica mai lungă şi căptuşită. Poate că Lady Jolene era prea inocentă pentru a observa toate semnele mult prea evidente că era excitat peste măsură, dar oamenii lui, nu. Sigimor nu dorea să le stârnească amuzamentul.

– Asta era exact de ce aveam nevoie, spuse Jolene pe când, terminând să se îmbrace, folosi cămaşa din care se schimbase pentru a-şi usca părul ud. E destul de rece, dar a meritat.

Felul în care îi zâmbi, îl excită din nou pe Sigimor şi el îi porunci:

– Întoarce-te cu spatele, chiar când se îndrepta înspre apă, dezbrăcându-se din mers.

Jolene rămase cu gura căscată la bărbat, uimită de porunca lui mormăită. Făcu ochii aproape dureros de mari şi simţi cum i se îmbujorează obrajii pe când îl privea cum îşi aruncă hainele, dar nu se putu sili să întoarcă spatele priveliştii. Îşi muşcă buza pentru a-şi reţine un icnet când el îşi dezgoli trunchiul. Avea umeri laţi, spatele neted şi drept şi talia îngustă. Pielea nu-i era aşa de deschisă la culoare cum s-ar fi aşteptat să fie la un roşcat, ci de un auriu deschis. Muşchii braţelor erau vizibili, însă netezi, nu erau umflaţi într-un fel dezordonat aşa cum observase la alţi bărbaţi şi pe partea superioară a braţelor avea gravate pe piele nişte motive complicate. Apoi îşi scoase pantalonii, şi ea aproape că ameţi de la fierbinţeala care o cuprinse. Pielea uşor aurie îi acoperea întregul corp. Posteriorul era la fel de bine format şi încordat precum îşi imaginase că va fi, iar picioarele lui lungi aveau aceeaşi zvelteţe elegantă ca şi braţele.

Dându-şi seama dintr-odată cât de uşor putea fi surprinsă că se uita la el, Jolene se întoarse, rezistând cu putere dorinţei de a încerca să-l vadă şi din faţă. Bărbatul

o făcea să devină o ființă depravată. Niciodată până atunci nu fusese atât de intens interesată de înfățișarea unui bărbat sau atât de profund afectată de imaginea sa. Nu era liniștitor să descopere că un oarecare scoțian roșcat era primul care să stârnească interesul femeiesc și dorința. Era fiică, soră și mătușă de conți englezi. Era curată nebunie să permită sângelui să se înfierbânte și inimii să trepideze pentru un lord scoțian. Rudele ei moarte se răsuceau probabil în morminte.

O nedumerea. Cum să ajungă așa de repede de la a nu fi prea interesată la a avea un deosebit interes, de a fi atât de puternic conștientă de un scoțian roșcat și mare? Avusese obișnuitele visuri feciorelnice cu un iubit chipeș și curtenitor, unele ce o lăsau cu un ușor fior de încântare, dar ăsta nu era doar un fior la care să zâmbească ușor și apoi să-l dea uitării. Ăsta era un sentiment puternic, aprig și de nestăvilit. Nu era momentul potrivit să cadă pradă unei astfel de fascinații, poate chiar unei adevărate patimi.

Trebuia să lupte să se controleze. Poate că trebuia să înfrunte multe și lungi săptămâni alături de Sigimor fără protecția vreunei singure rude. Va trebui să-și păzească singură fecioria. Asta s-ar putea dovedi a fi dificil dacă era cuprinsă de o fierbințeală prostească de fiecare dată când se uita la bărbat. Acum Sigimor dovedea prea puțin interes pentru ea ca femeie, ca una pe care s-o seducă. Jolene hotărî că trebuia să-și folosească timpul pentru a-și înăbuși interesul față de el. Își petrecuse douăzeci și trei de ani fără a fi impresionată de vreun bărbat. N-ar trebui să fie prea dificil să se lecuiască de această neașteptată suferință.

Apoi Sigimor ajunse lângă ea, o luă de mână și începu să meargă înapoi spre tabără. Căldura mâinii lui îi invada trupul cu fiece bătaie a inimii. Era un gest atât de nevinovat, cu toate astea o făcu să simtă un slab fior interior. Nu exista nici o șansă să-și mascheze nici aceste simțăminte. El stătu aproape de ea în timp ce mâncau,

păstrându-le vii, făcându-le şi mai puternice. Când se îndreptă spre aşternutul ei grosolan din pături aşezat pe pământ, el îşi aşternu patul la câţiva centimetri de ea. Dacă avea s-o ţină în apropierea lui, se gândi Jolene în vreme ce se lupta să nu bage în seamă tot acel trup atractiv de bărbat din vecinătatea ei, nu se va lecui niciodată de interesul faţă de el. Părea că păstrarea în viaţă şi în siguranţă a lui Reynard nu avea să fie singura bătălie grea şi periculoasă pe care trebuia s-o poarte în zilele ce aveau să vină.

capitolul 3

Jolene blestemă surprinsă când însoţitorul ei scoase dintr-odată un strigăt asurzitor şi sălbatic şi dădu pinteni cailor la galop. Calul ei nu-i aşteptă porunca, ci se alătură alergării. Îndrăzni să arunce o privire în spate, luptându-se să-şi păstreze un oarecare control asupra calului, dar nu văzu pe nimeni să-i urmărească. Se mişcaseră rapid întreaga zi, dar pe ascuns, evitând oamenii şi oraşele, în speranţa că astfel va fi dificil pentru Harold să-i urmărească prea uşor. Această bruscă izbucnire răsunătoare era extrem de ciudată. Chiar şi mai ciudată fu comportarea lui Nanty şi Liam odată ce oamenii se opriră. Ajungând lângă Sigimor, Jolene se uită cum cei doi bărbaţi săriră de pe cai şi sărutară pământul.

- Neghiobi de dau în gropi, spuse Sigimor, dar se văzu o urmă de surâs în colţul gurii.

- Bănuiesc că există o explicaţie rezonabilă pentru asta, spuse Jolene.

- Am ajuns în Scoţia, fătuco.

- Ah. Înţeleg.

Îşi dorea să se simtă la fel de bucuroasă ca şi ei, dar acum ea era străina şi ştia, că indiferent pe cine întâlneau acum, nu va fi întâmpinată cu căldură.

- Nu te frământa! Aici o să fii la adăpost.

- Mai protejată decât la Drumwich, asta-i sigur. Oftă. Venirea voastră în Anglia n-a fost una plăcută. Nu-i de mirare că te bucuri din toată inima că te-ai înapoiat în ţara ta.

- Puţini englezi îi întâmpină pe scoţieni cu bucurie.

- Şi puţini scoţieni îi întâmpină pe englezi cu un zâmbet.

- Nu cred să ai parte de prea multe bucluri, pentru că eşti doar o fetişcană mititică. Trase adânc aer în piept. E bine că ne-am întors în Scoţia. Dacă nu de altceva, măcar ne va fi mult mai uşor să ştim unde ne este duşmanul.

- Cum aşa?

- În clipa când ticălosul ăla trece hotarele, va fi supravegheat. Fiece scoţian care-l vede va da sfară în ţară unde se găseşte, în ce direcţie merge şi cine e cu el. El şi eventualii oameni care l-ar însoţi o să se dovedească o ispită puternică pentru mulţi. O să constate că-i greu să ne urmărească aici. Chiar şi cei care nu-i iubesc pe Cameroni o să vrea să-l zgândăre. Nimeni n-o să-l ajute. Cel puţin, nimeni din cei care se pot numi cu adevărat scoţieni.

- Aha, uniţi împotriva unui duşman comun.

Sigimor încuviinţă din cap când descălecă, apoi o ajută pe Jolene să descalece şi ea.

- Îngrijeşte-te de ce ai de făcut acum. Mai stăm pe-aici câteva clipe, apoi o pornim din nou la drum pentru o vreme.

Jolene gemu în sinea ei, dar nu se plânse, plecând să găsească un loc retras unde să-şi rezolve nevoile, la fel şi Reynard. Încă putea simţi pe talie căldura mâinilor mari ale lui Sigimor. Încercările de a-şi înăbuşi atracţia pentru bărbat apelând la un obiectiv simţ al realităţii şi la nevoia de a supravieţui erau sortite unui jalnic eşec. Tot ce putea face era să încerce s-o ţină ascunsă, dar şi asta se putea dovedi a fi imposibil când petreceau atâta vreme împreună. Ar fi fost mai înţelept să încerce să-i convingă pe scoţieni s-o ducă la una dintre rudele ei din Anglia înainte de a fugi înspre Scoţia, dar de acum asta le era

calea de urmat. Va trebui să-şi pună speranţele în faptul că Sigimor nu părea să observe că era atrasă de el şi nici nu vădea vreo înclinaţie de a flirta cu ea sau de a o seduce. Propunându-şi să profite cât putea de mult de cele câteva minute de intimitate pe care i le acordase Sigimor, Jolene îşi spuse cu severitate că o să vadă asta ca o binecuvântare.

- Crezi că Harold o să vină după noi în Scoţia? întrebă Liam îndreptându-se spre Sigimor şi întinzându-i de băut din burduful de vin.

- Da. Sigimor nu-şi luă nici o clipă privirea de la pâlcul de copaci unde dispăruse Jolene în timp ce sorbi o gură bună de vin. Omul a omorât deja să-şi pună mâna cea lacomă pe Drumwich. Nu cred că nişte hotare o să-l oprească să facă tot ce poate pentru a fi sigur că o să-l păstreze.

- Păi, crezi aşadar că o să trebuiască să ne apucăm să omorâm un oareşicare lord englez, da?

- Mda. Asta o să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte. Cred că Lady Jolene ştie asta. Se încruntă şi îşi frecă bărbia. El e conştient că ea a dispărut, ferindu-se din calea lui, pentru că se teme pentru viaţa ei. Fuga noastră din Drumwich îl va face cu siguranţă să-şi dea seama că ea e mai mult decât o fetişcană pricăjită pe care s-o poată stăpâni. Dacă n-o reduce la tăcere, o să trebuiască să se teamă că ea îşi va găsi un aliat în Anglia, un oarecare lord având puterea de a-l alunga din Drumwich şi de a-l face să plătească pentru crimele lui.

- Păi atunci o să trebuiască să-i urmărească şi pe toţi servitorii care au fugit, nu-i aşa?

- Nu, nu cred asta. Chiar dacă vreunul dintre ei a îndrăznit să istorisească cuiva cele întâmplate, puţini lorzi ar lua de bun cuvântul unui om sărman faţă de cel al unui lord. Asta nu-nseamnă că ar ezita să taie gâtul oricărui om dacă-l prinde, dar nu cred cu adevărat că-i vede ca pe o ameninţare.

– Aroganța îl orbește. Chiar oamenii ăștia și cu fetișcana asta micuță au fost ăia de i-au adus în stare de neputință pe el și pe oamenii lui.

– Păi da, și asta l-a înfuriat fără îndoială. O *să dea* vina pe ea pentru umilința asta. Sigimor mai luă o înghițitură din burduful de vin, apoi i-l înapoie lui Liam. Nu pot să explic de ce, dar cred că aici e ceva mai mult, ceva ce fata nu ne-a spus.

– De ce? Pentru că Lord Harold n-a omorât-o când i-a omorât fratele?

– Asta-i ceva de mirare. Așa ar fi rămas el tutorele băiatului, ar fi avut moștenitorul în mâinile lui ca să-l omoare după bunul plac. Odată treaba făcută cum trebuie, nimeni n-ar fi ridicat vreo întrebare despre moartea copilului. Destui copii mor de mici. Ar fi fost ușor s-o facă și pe ea să mănânce din mâncarea otrăvită servită lordului Peter. Stăteam să mă gândesc care ar fi fost felul în care și-ar fi întărit controlul asupra Drumwich prin ea, sora stăpânului mort și foarte iubita Lady din Drumwich.

– Căsătorie? Liam se încruntă. Sunt veri, și nici măcar foarte îndepărtați. Ar fi o problemă de consangvinitate.

– Se poate obține o dispensă, și cuferele din Drumwich sunt destul de pline ca s-o cumpere. Bănuiesc că fata are și o zestre frumușică ce nu i-ar reveni lui Harold dacă ea ar muri.

– Și mai e și o fătucă tare drăguță.

Sigimor se încruntă la Liam, văzând felul în care vărul lui se uita înspre Jolene care ieșea dintre copaci.

– Destul de frumușică, da, pentru o fătucă așa de mică și firavă. Ignoră rânjetul pe care îl aruncă vărul lui drept răspuns la asta. Sunt sigur că ticălosul ăla o vrea pe fătuca asta moartă, și cu cât mai repede, cu atât mai bine, dar stau să mă întreb dacă e așa de dornic s-o omoare chiar acum.

– Vrei s-o forțăm să răspundă la câteva dintre întrebările astea chiar acum?

– Nu încă. N-ar schimba ce avem noi de făcut. Şi fata e destul de isteaţă să ştie că, chiar dacă ticălosul ăla n-o vrea moartă acum, până la urmă, tot o s-o omoare. Ea o să-i forţeze mâna în lipsă de altceva, pentru că n-o să înceteze să vrea răzbunare pentru moartea fratelui şi a nepotului ei. Poate că e destul de prost să creadă că o poate face să fie fricoasă şi supusă, dar curând îl va face să vadă cât de tare s-a înşelat.

– Şi uite-aşa va fi omorâtă. Ai dreptate. Orice s-ar întâmpla între ăştia doi, nu contează. Oricât de diferite ar fi direcţiile, toate duc la groapă – a ei şi a copilului.

Sigimor se mai gândea încă la tema asta când porniră din nou la drum într-un pas regulat, menit să-i treacă prin hotarele înşelătoare cât de repede posibil, dar să nu obosească animalele. Pe aici, stăpâni erau tâlharii şi era posibil ca legăturile lui Nanty cu familia Armstrong să nu-i protejeze prea mult. Ar fi încă şi mai periculos pentru Harold, şi lui Sigimor aproape că îi veni să zâmbească. Totuşi, se îndoia că puteau fi atât de norocoşi încât hoţii şi tâlharii din părţile astea să-i scape de duşman. Gândul acesta îi aduse din nou în minte toate întrebările pe care le avusese şi se uită înspre Jolene care călărea lângă el.

– De ce nu eşti măritată sau logodită? întrebă el.

Jolene se încruntă la el chiar dacă se simţea surprinsă de întrebarea venită din senin.

– Am fost logodită odată, dar bărbatul a murit când aveam doar şaisprezece ani.

– Nu s-a aranjat nimic altceva? Câţi ani ai acum, vreo douăzeci?

– Douăzeci şi trei, admise ea şi ignoră sprâncenele lui ridicate a mirare. Tata a murit înainte de a putea aranja altceva care să-l mulţumească. Peter a intenţionat să facă ceva legat de asta, chiar a încercat o dată sau de două ori, dar n-a ieşit nimic. Peter dorea ca alegerea să fie atât a mea, cât şi a lui. Apoi soţia lui a murit, şi eu am devenit castelană. Peter se gândea să se însoare din nou,

aşa încât bănuiesc că începuse să caute serios un soţ pentru mine.

- Dar a venit Harold.

- Da. Peter nu l-a simpatizat niciodată pe omul ăsta, nici n-avea încredere în el, dar e rudă de sânge, văr. Ridică din umeri. Fără vreo dovadă clară de trădare, ce putea face Peter decât să-i permită viperei ăleia să se strecoare în casa lui. Harold a dat o oarecare explicaţie pentru numărul destul de mare de oameni înarmaţi care îl însoţeau, pretinzând că era în urmărirea tâlharilor. Nu ne-a trebuit multă vreme să ne dăm seama că eram acum prizonieri în propriul nostru castel, dar sărmanul Peter n-a avut timp să plănuiască un mijloc de a ne elibera. Nu voia să înceapă o luptă deschisă, pentru că Harold deţinea toate atuurile. Ar fi fost un măcel. Oftă şi îşi clătină capul, simţind durerea ca pe un nod în piept. Harold a lovit repede, cu oamenii lui pe poziţii, şi Peter a murit, în vreme ce noi toţi încă eram năuciţi de şocul trădării.

Sigimor dădu din cap.

- Isteţ. Şi a folosit onoarea lui Peter şi sentimentele de rudenie împotriva lui. Ştia probabil că, chiar dacă Peter nu-l avea la inimă şi n-avea nici încredere în el, omul n-ar fi ghicit în veci adevărata dimensiune a lăcomiei lui. Fratele tău a fost un om bun, cu mintea ascuţită şi puternic, dar îi lipsea viclenia.

- Crezi că, dacă ar fi fost viclean, l-ar fi ajutat?

- Oho, da. Dacă ar fi avut măcar un pic din dibăcia asta, ar fi putut ghici ce are de gând să facă Harold, ar fi fost mai bine pregătit pentru o astfel de profundă trădare.

Probabil că avea dreptate, dar Jolene simţi nevoia să-şi apere fratele.

- Probabil că a ghicit ceva, de vreme ce a trimis după tine.

- Adevărat, dar deja lăsase trădarea să-i intre în casă, nu-i aşa?

Nu exista nici o îndoială că Peter făcuse o mare greşeală care-l costase viaţa, dar ea se simţea încă obligată să respingă ceea ce suna prea tare a critică.

- Şi tu n-ai fi făcut-o?

- Nu, nu cu atâţia oameni înarmaţi care-l însoţeau. Îi făcu cu ochiul. Eu *sunt* viclean. Primul meu gând ar fi fost de ce un bărbat pe care nu-l am la inimă şi în care n-am încredere are nevoie de atâţia oameni înarmaţi doar ca să-şi viziteze o rudă.

- S-a întrebat şi Peter, dar politeţea...

- Politeţea nu cere să-l inviţi pe unul să-ţi vâre un cuţit în spate. Sau să-ţi pui moştenitorul în calea primejdiei, adăugă el repede uitându-se în faţă unde un Reynard bodogănind vesel călărea cu Nanty. Neam sau nu, aş fi lăsat oamenii ăia înarmaţi în afara zidurilor castelului şi aş fi fost tot timpul cu ochii pe ei. Omul nu era mai presus de Peter, aşa că politeţea nu cerea să le permită tuturor să-i intre pe porţi.

Jolene se îndoia de asta, dar nu-l contrazise. Îl rugase pe Peter să nu permită tuturor celor din suita lui Harold să intre în castel, dar el pretinsese că nu exista vreun motiv onorabil prin care să le refuze adăpostul. Nu exista vreun dubiu în mintea ei că Sigimor era un om onorabil, dar era evident că nu se preocupa într-atât să fie galantul cavaler perfect aşa cum fusese Peter. Peter, constatase ea, avusese idealuri măreţe. Sigimor era realist. Peter urmărise să fie renumit ca fiind cel mai bun şi cel mai rafinat dintre cavaleri. Sigimor urmărea să supravieţuiască. Îşi iubise tare mult fratele, dar îşi dorise să aibă ceva din pragmatismul detaşat al lui Sigimor. Poate că atunci ar mai fi fost în viaţă.

- Eşti vicleană, spuse Sigimor zâmbindu-i.

Atât de vrăjită era de zâmbetul acesta, încât lui Jolene îi trebui un minut să priceapă ce spusese şi se încruntă înspre el.

- Nu sunt.

- Ba da, eşti. Felul în care ne-ai scos pe toţi din Drumwich arată un simţ grozav al vicleniei. A fost o şmecherie foarte isteaţă şi vicleană.

- Crezi, bănuiesc eu, că îmi faci un compliment.

- Păi da, dar fiind doar o fată micuţă, aş zice că nu vezi asta.

Privirea din acei frumoşi ochi verzi îi spunea că o provoacă.

- În Anglia, femeile nu sunt încurajate să tindă a fi viclene şi prefăcute.

- Şi de fapt sunt încurajate să fie cum?

- Manierate. O femeie ar trebui să fie amabilă, atât în vorbe, cât şi în atitudine, bună cu toţi, în special cu cei care o servesc, pricepută la gherghef şi cusut, hotărâtă şi atentă în administrarea gospodăriei, cumpătată, supusă şi un partener credincios soţului ei, oferindu-i tihnă şi mângâiere în căminul lui.

Jolene nu era sigură că îi plăcea felul în care el îi zâmbea.

- Câte din calităţile astea crezi că le îndeplineşti?

- Destul de multe, spuse ea forţându-se să se uite direct în ochii lui fără a roşi spunând o asemenea minciună.

Jolene avea o privire ce-l avertiză pe Sigimor că n-ar fi înţelept să râdă sau să-i spună că e mincinoasă, şi asta îl făcu să se simtă şi mai dispus să râdă.

- Ia te uită, n-aş fi crezut vreodată cât de proşti pot fi englezii. Ha! În afară de cusut, administrarea gospodăriei şi cumpătarea, se pare că englezii vor ca femeile lor să fie foarte asemănătoare cu Maggie a mea.

- Cine e Maggie?

Jolene nu era sigură că-şi putuse reţine toată gelozia ce i se revărsa prin voce.

- Ogarul meu. Ah, bine, aş avea o bănuială că mare parte din voi miros puţintel mai bine decât ea.

Jolene se uită înspre spatele lui lat pe când se îndepărta.

Iritarea i se accentuă din pricină că nu putea fi sigură dacă tocmai o insultase, insinuând că nu era o adevărată doamnă, sau dacă îi făcuse un compliment exact pentru asta. În numele tuturor englezoaicelor, în special al acelora care munciseră din greu ca să atingă acel ideal de feminitate, se simți ofensată de comparația lui Sigimor cu ogarul lui. Uneori, crezuse exact același lucru, dar acesta era dreptul ei ca femeie, una care suferise, oprimată de aceleași reguli și convingeri. Își spuse că, în calitate de bărbat, zeflemeaua lui era ipocrită de vreme ce era unul dintre cei care încercaseră prin intimidare să le facă pe femei să fie supuse, dar nu putu să creadă asta cu toată convingerea. Încercând să se debaraseze de propria tulburare, călări alături de Nanty și își concentră atenția ca Reynard să rămână vesel.

Sigimor își ridică privirea după ce puse o pătură în plus peste Jolene care adormise, și apoi și peste Reynard, observându-l pe Liam cum rânjește spre el.

– E frig și sunt prea slăbuți să suporte asta, mormăi el îndreptându-se spre pădurea ce-i înconjura și înjurând ușor când Liam îl urmă.

– Asta cam așa-i, chiar e o fătucă micuță și firavă, rosti afectat Liam.

– Da, și o englezoaică răsfățată.

– Dar foarte frumușică. Ce piele fină are! Ai băgat de seamă și tu pielea ei albă ca laptele, așa-i?

– Am observat, răspunse Sigimor printre dinții încleștați, știind că era provocat, dar incapabil să ascundă cât de bine funcționa.

– Păi, deh, e bine că știu că-ți plac fetele durdulii cu păr blond, altminteri aș crede că ai un oarece interes la micuța asta.

– Crezi prea multe. Statul cu călugării ți-a făcut asta.

Liam râse.

– De vreme ce nu ai vreun interes la micuță, poate că eu...

Sigimor se întoarse în loc atât de repede ca să-l privească în față pe Liam, că îl făcu pe vărul lui să se dea înapoi vreo câțiva pași cu o îmbucurătoare lipsă de eleganță.

– Și poate că mai bine te-ai gândi cum fermecătorul tău zâmbet n-ar mai vrăji fetișcanele așa de bine dacă n-ai mai avea nici un dinte-n gură. Încetează să mai rânjești. Arăți ca un tembel.

Începu să meargă înapoi spre tabără, oftând zgomotos când Liam ținu pasul cu el.

– Dar de ce ești așa de nervos, vere? întrebă Liam. Ce rău să fie dacă ești atras de așa o fetișcană frumușică? E egala ta prin naștere, rang și fără îndoială că are și o zestre bună.

– Asta sună dubios de asemănător cu calitățile pe care le-ai căuta la o nevastă.

Pe Sigimor îl îngrijora că nu condamnase pe loc și cu putere gândul la o căsătorie cu Jolene.

– Cam e timpul să-ți iei nevastă.

– De ce? N-am nevoie de moștenitor. Dubheidland chiar mișună de ăștia.

– Asta așa-i, dar nu înseamnă că n-ai nevoie de o nevastă și de niște copii ai tăi.

Sigimor se opri în loc, se întoarse încet spre Liam și își încrucișă brațele la piept. Era foarte tentat să-l bată măr pe vărul lui pentru că îi vârâse ideea asta în cap, fie și doar pentru că suna în regulă, adăugată nevoii din el pe care încerca cu greu s-o respingă. Logica îi spunea că Lady Jolene Gerard era cu totul nepotrivită pentru el, dar tot restul din el îi spunea întruna „a mea".

– Ai băgat de seamă statura ei, nu-i așa? Și a mea? Faptul că intensul sarcasm din voce nu părea să aibă vreun efect vizibil asupra lui Liam îl enervă de-a binelea pe Sigimor. Dac-o las însărcinată, probabil c-o s-o sfâșie.

Liam, la rândul său, își încrucișă brațele la piept și îi aruncă lui Sigimor o privire de totală scârbă.

– Asta-i o prostie, și știi prea bine că așa e.

– Este englezoaică. Probabil că-i ilegal să mă însor cu ea.

– Poate în Anglia, deşi legea asta vine şi pleacă la fel ca valurile. Bănuiesc că n-ai putea să revendici nici o moşie de-a ei, dar şi-aşa, nu le vrei, aşa-i?

– De ce ţi-ai băgat nasul în bazaconia asta?

– Poate pentru că e prima fată de familie bună pentru care ai arătat vreun interes. Să nici nu-ncerci să negi, pentru că, deşi o fi ea prea inocentă să ştie asta, noi, ceilalţi, vedem prea bine că o vrei. Câteodată chiar miroşi al naibii. Ai treizeci şi doi de ani şi n-ai făcut nimic mai mult decât să te satisfaci într-o tăvăleală cu vreo târfă durdulie. Nici măcar nu ţi-ai luat o ţiitoare. Tu, vere, eşti un bărbat care ar trebui să se-nsoare.

Sigimor ştia că Liam avea dreptate, dar prefera mai degrabă să-i rupă cineva toate degetele decât să recunoască asta. Avea un apetit sănătos pentru plăcerile trupului, dar nu le cădea prea des pradă. Deşi îi plăceau tăvălelile ocazionale cu vreo servitoare rotofeie de la cârciumă, nu-l satisfăceau niciodată pe deplin. Era întotdeauna conştient că banul era cel care o aducea pe femeie în patul lui şi că banii altui bărbat erau la fel de bine-veniţi ca ai lui. În cele câteva dăţi în care încercase să facă curte vreunei fete de condiţie mai bună, dăduse greş. Astfel de femei ori se temeau de statura lui, ori arătau un amuzament răutăcios faţă de firea lui, sau pur şi simplu nu simţea că era *în regulă*. Nu era ceva ce ar fi mărturisit vreodată pentru că părea a fi greţos de romantic, dar îi plăcea ideea de a avea o femeie care să fie doar a lui, una cu care să poată discuta, o parteneră cu care să împartă obligaţiile casei şi ale familiei. Voia o pereche. Doar o dată, cu zece ani în urmă, crezuse că găsise una, doar ca să i se dovedească faptul că se înşelase. De aceea era prudent acum şi ar fi preferat să nu simtă tot ce simţea pentru delicata englezoaică.

- Şi ce te face să crezi că fata asta e o alegere bună? întrebă el înjurând în sinea lui curiozitatea ce născuse întrebarea asta.

- Te urmăreşte.

- Probabil vrea să fie sigură că nu mă împiedic şi cad peste ea, fiindu-i teamă să n-o fac una cu pământul.

- Idiot mai eşti! Te *urmăreşte*. Nu arată nici un interes faţă de noi, ceilalţi, decât ca nişte tovarăşi în cruciada asta mică.

- Nu, nici măcar faţă de tine, murmură Sigimor, amintindu-şi surprinderea lui legat de asta.

- Nu, nici faţă de mine. Nu e intimidată de înălţimea şi de comportarea ta. Dacă e să ne luăm după felul în care se uita la tine mai devreme, are şi energia să te înfrunte. Că tot veni vorba, ce i-ai spus?

Încă prins de plăcutul gând că Jolene îl urmărea, Sigimor făcu un gest indiferent cu mâna.

- Îmi spunea ce calităţi îi plac unui bărbat englez la femeile lui, şi eu i-am spus că sună ca şi cum prostovanii ăia se gândeau să se împerecheze cu un ogar, nu cu o femeie.

- Nu-i de mirare că arăta gata să te spintece. Speram că ştii cum să măguleşti fetele, dar încep să mă tem că habar n-ai.

- I-am spus că bănuiam că mare parte din englezoaice miros ceva mai bine decât un ogar.

- E de mirare că n-a leşinat de încântare, mormăi Liam, apoi clătină din cap. Ai făcut-o dinadins, aşa-i? Chiar trebuie să-i dai înainte şi să râzi de cineva, aşteptând să vezi că se-ntâmplă.

- Face parte din farmecul meu. Sigimor se opri la marginea taberei, şi privirea i se opri imediat pe silueta firavă a lui Lady Jolene care dormea. Las-o baltă, Liam! Poate că este ceva între noi, o oarecare atracţie reciprocă, dar nu sunt sigur dacă ar trebui sau ar putea merge mai departe decât privitul şi gândurile. Ea e o lady englezoaică, iar eu un *laird* scoţian. Un bărbat lacom îi vrea morţi

pe ea şi pe băiat. Băieţelul ăla e un lord englez şi ea aproape mama lui, legată de el prin sânge şi dragoste. Da, şi tot mai cred că nu ne-a spus tot, că mai ţine pentru ea un mic secret sau două. Oricum ai privi-o, nu-i o treabă simplă. Ce-o fi o fi. Om trăi şi-om vedea.

Începu să-şi ia aşternutul intenţionând să-l aşeze lângă Jolene.

– Bine, aşa să fie. Doar să te asiguri că îţi deschizi bine ochii. Şi la fel mintea şi inima.

Dacă ultimele zile ar fi luate de exemplu, cugetă Sigimor, nu putea face nimic altceva. Nu l-ar lăsa mintea şi inima.

Sigimor se trezi înjurând când un pumn mic şi tare îl pocni la tâmplă. Pe când se grăbea să se apere de alte lovituri, îşi dădu seama că femeia de lângă el nu se transformase dintr-odată într-o amazoană care avea de gând să-l omoare, ci era în ghearele unui coşmar. Reynard începu să plângă, şi Nanty apăru repede. Sigimor îi spuse bărbatului să-l ia pe copil în patul lui, apoi se hotărî s-o elibereze pe Jolene din coşmar înainte de a-l vătăma cu adevărat.

Îi luă mai mult decât ar fi crezut să-i ţintuiască ferm sub el trupul ce se zbătea, dar se sili din toate puterile să n-o rănească. Era puţin surprins de agresivitatea şi de varietatea de blesteme pe care le arunca, în vreme ce se lupta cu duşmanul care îi bântuia visele. Panica oarbă ce pentru scurt timp îi străbătuse trăsăturile delicate, când în cele din urmă deschise ochii, îl lovi drept în inimă. Pe o voce blândă şi calmă pe care o perfecţionase de-a lungul anilor când îşi crescuse fraţii şi mulţi dintre veri, îi spuse în mod repetat cine era el şi unde se afla.

În clipa în care se potoli, el deveni cu mult prea conştient de intimitatea poziţiei în care se aflau, cu picioarele ei zvelte prinse sub el şi vintrele lor lipite. Reacţia trupului lui la acea sugestivă plăcere fu bruscă şi puternică. Sigimor nu fu surprins să vadă cum ochii

ei se măresc şi cum se îmbujoră uşor. Chiar în timp ce o voce din minte îi spunea să n-o facă, îi atinse uşor gura cu a lui, găsindu-i buzele moi şi dulci.

– Ce crezi că faci? îl întrebă Jolene, tremurând la ciudata şi calda furnicătură lăsată de buzele lui pe ale ei.

– Te sărut să-ţi treacă?

Sigimor îşi ridică doar puţin capul până când nasurile li se atinseră.

– E deja mai bine pentru că acum sunt trează.

Întărindu-se împotriva dorinţei şocant de puternice de a se freca de mădularul lui tare ce se apăsa aşa de neruşinat de ea, îi aruncă ceea ce spera să fie o încruntătură foarte serioasă.

– Ce-ţi bântuie visele, domniţă?

Auzind-o cum îl blestema pe Harold în vis, avusese o bănuială sau două, dar se întrebă dacă ea îi va răspunde sincer.

În vreme ce se întreba cum de acele săruturi uşoare ca fulgul cu care el o atinsese pe faţă o puteau face să tremure aşa de tare în adâncul fiinţei ei, Jolene răspunse:

– Moartea lui Peter.

Nu era chiar o minciună pentru că fuseseră frânturi din acea grozăvie amestecate cu toate celelalte temeri şi amintiri îngrozitoare.

– Ah, deci de aceea îl blestemai pe Harold, da?

– Da.

– Încep să cred că nu-mi spui totul, fătuco, şi de asta am hotărât că trebuie să plăteşti o amendă.

– O amendă?

Jolene abia terminase de murmurat cuvintele, când el o sărută. De data asta nu mai era doar un sărut uşor, ci unul ce o făcu să i se încovoaie degetele de la picioare. Încercă să se împotrivească simţămintelor ce o cuprindeau, dar pierdu cu totul lupta când dintr-odată limba lui îi mângâie interiorul gurii. Cum de ajunsese acolo, habar n-avea, dar când o părăsi, o vru pe loc înapoi. În schimb fu dintr-odată eliberată, Sigimor stând

pe-o parte, cu spatele spre ea. Mormăi ceva despre Nanty care îl ţinea pe Reynard cu el, apoi tăcu. Jolene privi înspre stele, simţi o ciudată durere chinuitoare în fiinţa ei şi se întrebă de ce voia să-l pocnească în neştire pe bărbat. Putea prevedea multe necazuri în zilele viitoare şi nu doar din partea lui Harold, uzurpatorul ucigaş.

capitolul 4

- Harold e în Scoţia.

Vestea dată de Liam o făcu pe Jolene să se cutremure, simţind un fior până în străfundul oaselor. Până în acel moment călărise lângă Sigimor, întrebându-se absentă dacă să-l certe pentru că îndrăznise s-o sărute cu o seară în urmă sau să încerce să-l facă s-o sărute din nou. Acum i se adusese brutal aminte de ce era împreună cu Sigimor şi cu oamenii lui, de ce fugise în Scoţia. Instinctiv, strânse mai tare de frâie, făcându-şi calul să se mişte nervos şi derutat.

Sigimor întinse mâna şi o bătu pe coapsă fără a-şi lua ochii de la Liam. Spre uimirea ei, Jolene simţi cum se calmează de la acea atingere. Era o reamintire tăcută că nu era singură. Încă simţea înţepătura vinei pentru că îi atrăsese în necazurile ei, dar aceasta slăbise. Ori de câte ori bărbaţii vorbeau despre Harold, exista atâta furie şi ură în vocile lor, încât îşi dădu seama că şi ei doreau cu ardoare răzbunare. La urma urmei, fuseseră în pragul morţii, din cauza lui Harold. Jolene nu se îndoia că oamenii aceştia n-ar ezita vreodată să ajute o femeie şi un copil aflaţi la ananghie, dar intenţionau şi să-l facă pe Harold să plătească scump faptul că îi băgase în temniţă, plănuind să-i omoare.

- Eşti sigur? întrebă Sigimor, îndepărtându-şi cam fără voie mâna de pe coapsa zveltă a lui Jolene, odată ce ea se calmase.

- Da. E foarte tenace în urmărirea lui. Liam zâmbi şi clătină din cap. Întreabă de noi. Le spune tuturor

celor cu care vorbeşte că urmăreşte o soţie fugară, că soţia lui a fugit cu tine şi că a luat şi copilul lor cu ea. Probabil că nebunul ăla crede că va stârni indignarea faţă de fapta asta, câştigând astfel ajutoare pentru a ne înfrânge.

- Şi a reuşit?

- În faţa lui - da. În spate - nu. E englez, şi mulţi cred că ăsta e un motiv suficient să-l înşele. Faptul că un oarecare lord englez şi-a pierdut nevasta din cauza unui scoţian curajos îi încântă pe majoritatea celor cu care vorbeşte. Doar că nu ştiu cât timp va mai putea fi prostit.

- Mai mult decât ar trebui, dar mă tem că nu îndeajuns de mult. Jolene zâmbi slab când amândoi bărbaţii se uitară înspre ea. Harold îi dispreţuieşte pe toţi cei care nu sunt de familie nobilă şi nu sunt englezi. Se strâmbă. Îi consideră pe toţi scoţienii nişte barbari ignoranţi.

- Da, şi-a exprimat foarte clar această părere atunci când ne-a aruncat în temniţă, spuse Sigimor.

- Cu toate astea, nu-i chiar prost de tot. O *să-şi dea* seama în curând că lumea îşi bate joc de el şi o să-şi schimbe tactica.

Sigimor se gândi o clipă, apoi încuviinţă din cap.

- Da, aşa o să facă. E posibil să se dea la fund.

- Crezi că poate? întrebă Liam.

- Îndeajuns ca să nu putem şti prea uşor pe unde este. Dacă a adus ceva bani cu el, poate că o să cumpere un om sau doi să-l ajute, chiar să şi vorbească pentru el. Unii ar face orice pentru o pungă plină de bani, chiar şi să ajute un englez. Câţi oameni îl însoţesc?

- Nu ştiu exact, dar după mine, din tot ce-am auzit, cam o duzină.

- Îndeajuns ca să fie o ameninţare, dar nu destul pentru a provoca îngrijorare legat de un raid primejdios sau de un atac al englezilor. Deoarece ştie unde mergem, nici nu trebuie să se ţină prea aproape pe urmele noastre.

Jolene se încruntă încercând să se gândească cum şi când ar fi aflat Harold exact de unde e Sigimor.

- Eşti sigur că ştie unde ne îndreptăm? Nu cred că Peter i-ar fi spus lui Harold, pentru că, în momentul când a trimis după voi, Peter era deja cuprins de bănuieli puternice legate de omul ăsta.

- Chiar dacă Harold nu ştie exact de unde suntem sau unde se află Dubheidland, nu-i va lua mult să afle, răspunse Sigimor. Poate că nu suntem bogaţi sau puternici, dar mare parte din oameni ştiu cine şi de unde suntem.

Sigimor îşi îndreptă atenţia spre Nanty înainte ca Jolene să întrebe cum şi de ce puteau fi atât de bine cunoscuţi dacă nu erau nici foarte bogaţi, nici foarte puternici. Nu putea crede că asta s-ar datora unor fapte deosebit de şocante sau ticăloase. Oamenii care dădeau ajutor unei femei şi unui copil, în special unora dintr-o ţară pe care majoritatea scoţienilor o înjurau zi de zi, nu puteau fi ticăloşi. De când era în preajma lor, nici unul dintre bărbaţi n-o tratase altfel decât cu cea mai mare politeţe, în afară de acel singur sărut pe care i-l furase Sigimor. Cu siguranţă că bărbaţii imorali nu se purtau cu femeile într-aşa un fel politicos. Cu toate astea, Sigimor păruse absolut sigur că familia Cameron din Dubheidland era foarte bine cunoscută. Uitându-se la cei şase apărători ai ei, se întrebă alene dacă înfăţişarea chipeşă a bărbaţilor din Dubheidland era motivul faimei lor. Cugetările ei tăcute fură întrerupte brusc de ceea ce Sigimor îi spunea lui Nanty.

- Cred că trebuie să dăm sfară în ţară că Harold ne urmăreşte şi că am prefera dacă nu ne-ar lua prin surprindere, îi spunea Sigimor lui Nanty. Cât de departe de aici e familia Armstrong din Aigballa?

- Aha, înţeleg. Nanty zâmbi scurt şi i-l dădu pe somnorosul Reynard lui Jolene. Nu departe. Deloc departe.

- Bine. Mergi şi spune-le de necazurile noastre şi că avem nevoie ca ticălosul să fie supravegheat îndeaproape.

- Nu vrei să fie alungat?

- N-aş vrea nimic mai mult, dar e mai bine dacă nimeni altcineva nu-şi pătează sabia cu sângele unui lord englez. Dacă Harold e destul de nesăbuit să stea pe urmele noastre, să forţeze o confruntare, o să ne întâlnim cu el şi o să-l doborâm. Cel puţin noi avem dreptul să facem asta, doar şi pentru că ne ameninţă. Nu vrem ca lupta asta să se întindă prea mult.

Nanty încuviinţă dând din cap.

- Dacă o iau pe drumul drept pot să dau de veste altora. Poate familiei Murray şi cu siguranţă fraţilor mei. Unde să mă întâlnesc cu voi?

- Am de gând să mă opresc o noapte sau două la Scarglas cu verii mei, apoi să călăresc spre Dubheidland.

- Dacă nu vă ajung din urmă la Scarglas, o să vin negreşit la Dubheidland.

Abia dacă Jolene se alăturase celorlalţi urându-i lui Nanty drum bun, când Reynard începu să se agite. Copilul scâncea, chemându-l pe Nanty şi uitându-se spre bărbatul care se îndepărta. Ea simţi o bruscă înţepătură de gelozie, apoi îşi spuse să nu fie atât de proastă. Lui Reynard îi plăcea de toţi bărbaţii şi după ce bietul copil trecuse prin atâtea de când Harold sosise la Drumwich, nu era de mirare că era supărat când unul din ei pleca. Era ceva mai greu să-şi potolească acea împunsătură de gelozie când Sigimor luă copilul din braţele ei şi, imediat, Reynard tăcu.

- Nanty are o treabă foarte importantă de făcut, îi spuse Sigimor băiatului, aşezându-l pe şa în faţa lui. Când o să termine, o să-l vezi din nou.

- Nanty e prietenul meu, spuse Reynard.

- Aşa-i, fu de acord Sigimor îndemnându-şi calul la pas uşor, dar constant, dar mai e şi un bărbat care are treburi de făcut. Câteodată munca unui bărbat înseamnă că trebuie să-şi părăsească prietenii şi familia pentru puţin timp.

- Aşa cum făcea tata.

- Da, exact ca tatăl tău.

- Dar tata nu s-a întors.
- Nu, acum trebuie să muncească pentru îngeri.
- Când o să-l lase îngerii să vină acasă?
- Ah, băiete, îngerii nu-l pot trimite acasă. Sigimor îl mângâie pe băiat pe pletele negre și buclate. Mă tem că nu te mai întorci acasă din rai, dar tatăl tău veghează asupra ta și te aude. El va veghea asupra ta și te va auzi întotdeauna, și o să vadă cum o să te faci tu mare și o să devii un bărbat bun, puternic și o să ai grijă de oamenii și de moșiile lui.
- Și o să-l dau afară pe vărul Harold cu un șut în fund pentru că a furat Drumwich și l-a trimis pe tata la îngeri.

Sigimor aproape că rânji văzând expresia șocată pe care Jolene o afișă pentru scurt timp.

- Da, băiete, exact asta o să facem.

Jolene privea orbește în zare, departe de Sigimor și Reynard, luptându-se să-și oprească lacrimile ce-i inundaseră ochii și o făcuseră să simtă un nod în gât. Reynard înțelegea mai multe decât își dăduse ea seama. Evident că auzise și câteva remarci mai puțin politicoase. Încă și mai emoționant era că Sigimor îi explicase copilașului dispariția lui Peter. Era un bărbat masiv, puternic, fără maniere elegante, care adesea rostea multe lucruri scandaloase, cu toate astea, era blând și atent cu băiețașul, dispus să fie de ajutor la îngrijirea lui și uimitor de răbdător cu el.

De fapt, toți cei care călătoreau cu ea erau foarte buni cu Reynard. Deși nici unul dintre bărbații de la Drumwich nu fusese de fapt rău sau violent cu Reynard, doar Peter și cei doi bărbați uciși își petreceau ceva timp cu băiatul. Cu tristețe, admise că Peter și prietenii lui nu dovediseră mare răbdare sau înțelegerea pe care o aveau acești bărbați. Zău, erau aproape ca o mamă, cugetă ea și mai că zâmbi, știind că probabil ar cădea din șa îngroziți dacă ea ar spune vreodată așa ceva.

Totuşi felul în care Sigimor se purta cu Reynard îi provoca cea mai mare uimire. Acesta era bărbatul care comparase o doamnă englezoaică ideală cu un ogar, însă îi vorbea copilului de îngeri. Ce o îngrijora erau toate acele sentimente supărătoare pe care le nutrea pentru el, îmblânzind-o faţă de el, când ea de fapt voia să îşi împietrească inima. Bărbatul mângâia buclele lui Reynard şi vorbea despre îngeri, pentru numele Sfintei Fecioare! Cum să se poată împietri faţă de asta?

- La câteva ore de aici e un sat, spuse Sigimor călărind lângă ea. E şi un han curat. O să înnoptăm acolo.

Lepădându-se de gândurile dezlânate, Jolene se încruntă uşor.

- Oprirea la han nu ne va arăta prea clar drumul?

- Da, dacă Harold vine după noi spre satul ăla, dar cred că nu contează prea mult. Acum, când îmi dau seama că poate va şi descoperi unde se află Dubheidland, nu văd nici un motiv pentru care nu ne putem permite să avem parte de puţin confort când e aşa la îndemână. Îşi ridică privirea spre cer. Da, mai ales că se pune de o furtună.

Jolene se uită şi ea în sus la cerul lipsit de nori, dar se hotărî să nu-i pună la îndoială predicţia.

- Un pat curat şi poate şi o baie fierbinte?

- Da. Tentată?

- Foarte tare. Totuşi, nu vreau ca tihna mea să-l aducă pe Harold la uşa noastră şi să-l pună în pericol pe Reynard.

- După cum am zis, fătuco, Harold va fi curând la uşa noastră indiferent cât de isteţi suntem. Dacă e hotărât să ne găsească, o să ne găsească. Şi ia te uită, de unde ai venit cu ideea că m-am gândit la tihna *ta*?

Ea se uită furioasă la spatele lui pe când el se îndepărta, mergând în frunte lângă Liam. Bărbatul ăsta avea s-o scoată din minţi. Ba nutrea sentimente duioase şi pline de căldură faţă de el, ba imediat după aceea îşi dorea să fie o matahală astfel încât să-l poată doborî la pământ.

*

Hanul La Doi Corbi era într-adevăr curat şi destul de drăguţ, în ciuda numelui ciudat. Din bucătărie venea plutind prin han un miros foarte ispititor, şi Jolene simţi cum stomacul i se face ghem de nerăbdare. Singurul lucru nelalocul lui pe care îl putea vedea era că toată lumea se holba la ea cu un amestec de groază şi uimire. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi tăcut şi l-ar fi lăsat pe Sigimor să ceară pentru ea apă de îmbăiat.

– Pe toţi sfinţii, e englezoaică, mormăi hangiul înainte de a se încrunta la Sigimor. Ce-i în capul dumitale de ai adus o blestemată de englezoaică în hanul meu? Şi unde ai dat de ea, ai?

Sigimor îşi încrucişă braţele la piept şi se uită în jos la mult mai scundul şi mai rotofeiul hangiu. Lui Jolene aproape că îi părea rău pentru hangiu, dar fusese extrem de bădăran. Uitându-se la ceilalţi patru bărbaţi zdraveni care o însoţeau, se întrebă cum de jupân Dunbar putea fi atât de încăpăţânat. Puterea acelor sprâncene încruntate ar fi trebuit să-l transforme pe Dunbar într-o piftie tremurândă de servilism. Evident că jupân Dunbar nu băgase de seamă cât de subţire era gheaţa pe care păşea. Deşi ceilalţi din han continuau să se uite la ea cu o evidentă neplăcere, cel puţin aveau bunul-simţ să tacă. Jolene se simţi puţin jignită de această reacţie doar la simpla ei prezenţă şi spera ca lui Sigimor să nu-i trebuiască prea mult să-l binedispună pe jupân Dunbar.

– Da, e englezoaică, rosti afectat Sigimor. O englezoaică micuţă, cam slabă, dar atrăgătoare.

Din nou, Jolene cugetă, poate că ar trebui să-l pocnească.

– Nici nu m-aş fi gândit că atâţia bărbaţi curajoşi s-ar fi apucat să tremure de frică în prezenţa ei. Sigimor ridică din umeri. Cu toate astea, de vreme ce v-a făcut pe toţi să vi se încleştеze maţele...

– Firеşte că n-a făcut-o! izbucni jupân Dunbar, vorbind tare ca să acopere mormăitul puternic al clienţilor

lui. O micuță ca ea nu-i vreo amenințare pentru un bărbat. E a dumitale?

– Da.

Sigimor era nehotărât între dorința de a râni văzând expresia înfuriată pe care o afișa Jolene și cea de a-i băga mințile în cap hangiului. Din nefericire, deși i-ar fi adus o doză de satisfacție, aceste acțiuni nu-i aduceau patul moale și baia fierbinte pe care le voia.

– N-ai putut să-ți găsești vreo scoțiancă drăguță? Ești chiar chipeș.

– Oi fi așa, dar eram legat de o datorie de sânge. Fratele ei mi-a salvat viața.

– A cerut un preț mare.

– Da, a cerut. Sigimor se uită discret spre Jolene în timp ce continuă: Nu-i așa de rău. Englezii își educă bine fetele. Le educă să fie amabile atât în vorbe, cât și în atitudine, bune cu toți, pricepute la gherghef și cusut, hotărâte și atente în administrarea gospodăriei, cumpătate, supuse și un partener credincios soțului lor, oferindu-i tihnă și mângâiere în căminul lui.

– Sfinte Doamne! Nebunii ăștia cred că cresc ogari?

– Stai și te-ntrebi.

Jolene ceda dorinței de a-l pocni la țurloaie pe Sigimor și ignoră strâmbătura lui exagerată. Faptul că toată lumea din han se hlizea la ea nu făcu decât să-i sporească mânia. Spera că asta se datora faptului că dovedise ceva curaj, dar avea simțământul deprimant că o englezoaică perfectă tocmai fusese comparată cu un ogar – din nou.

– Nu prea crez că s-a învățat încă minte, mormăi jupân Dunbar.

Sigimor își înghiți un hohot de râs la felul în care Jolene se uita înspre țurloaiele lui jupân Dunbar. O luă pe după umerii slabi și o ținu aproape de el în timp ce el și hangiul bătură palma pentru camere, băi și preț. Pe când mergeau în urma unei servitoare durdulii spre

camerele lor, se întrebă absent când își va da seama Jolene că vor împărți aceeași cameră.

După ce verifică patul să vadă dacă era pe-atât de curat pe cât arăta, Jolene îl puse pe Reynard cel somnoros deasupra cuverturii groase. O să fie minunat să petreacă o noapte sub un acoperiș adevărat și într-un pat adevărat. Își dădu jos pelerina și o puse pe marginea patului înainte de a-și da seama că Sigimor era încă în cameră cu ea. Se sprijinea de ușa închisă cu brațele încrucișate la piept, urmărind-o cu o privire răbdătoare ce o făcea categoric să se simtă stânjenită.

- Camera e destul de acceptabilă, milord, spuse ea. Nu-i nevoie să mai rămâi. Te poți duce în camera ta acum.

- Asta *este* camera mea, răspunse Sigimor și zâmbi.

Jolene clipi încet, șocată, apoi scutură din cap.

- Asta e absolut inacceptabil. Îmi e imposibil să împart o cameră cu un bărbat. Ar fi extrem de nepotrivit.

- Și să împarți o tabără cu șase bărbați e acceptabil, nu-i așa?

Desigur că nu era, dar Jolene bănuia că mai degrabă ar merge pe cărbuni încinși decât să recunoască. Cu siguranță că nu-i putea spune adevăratul motiv pentru care nu voia să împartă dormitorul cu el. Ultimul lucru din lume pe care ar dori ca el să-l știe era că abia aștepta aceste momente de singurătate, departe de el, pentru a încerca să-și domolească atracția crescândă pe care o simțea față de el. Era ciudat, dar se simțea de parcă a împărți un dormitor cu el era mai intim decât dormitul alături pe pământul tare.

- Există doar un pat, spuse ea și se întrebă înfuriată de ce simpla rostire a acestui cuvânt o făcea să roșească.

- Da, dar nu te necăji. E unul mare.

Înainte de a-i putea răspunde, se auzi o bătaie în ușă, ce anunță că sosise apa pentru îmbăiat. Jolene voia să continue discutarea acestei probleme, dar instinctul o avertiză să nu facă asta de față cu servitoarea și cu cei

doi flăcăi care o ajutau. Curând fu evident că se credea că e soţia lui Sigimor şi că Reynard era fiul lor. Când Jolene îşi reaminti primirea cumva duşmănoasă de care avusese parte la început, hotărî că era cel mai bine să se creadă aşa ceva. Când servitoarea instală un paravan pentru intimitate în faţa căzii grosolane de lemn, Jolene se luptă cu impulsul de a se încrunta la acesta şi la Sigimor. Simţea limpede că el nu avea de gând să plece din cameră chiar şi când ea se îmbăia.

În clipa în care ea şi Sigimor rămaseră din nou singuri, ea îşi puse mâinile în şolduri şi se încruntă la el.

- Ei bine?

- Ei bine, ce?

- N-ar trebui să pleci să te îmbăiezi şi tu?

- Ah, păi nu-i decât cada asta de aici. Peste puţin timp, flăcăii o să aducă sus încă o găleată sau două de apă fierbinte pentru mine. Liam şi ceilalţi au vrut şi ei să se îmbăieze, şi hanul n-are decât două căzi. Sigimor se duse să se întindă pe pat lângă Reynard şi apoi ridică din sprânceană spre Jolene. Păi, începe, fătuco! Nu lăsa apa să se răcească prea tare. Ah, şi încearcă să nu faci apa să miroasă a flori.

Jolene deschise gura să comenteze energic, apoi o închise. Toate instinctele îi spuneau că bărbatul nu se va da dus, şi baia fierbinte după care tânjea o aştepta. Aruncându-i o privire urâtă, îşi luă săpunul cu miros de lavandă, alese câteva haine curate şi apoi se duse în spatele paravanului. Acesta oferea o protecţie mai bună decât să se încreadă în el că o să se întoarcă cu spatele aşa cum făcuse la pârâu. Călătoria asta se dovedea a fi foarte dăunătoare pentru simţul pudorii.

În ciuda enervării, scoase un adânc oftat de plăcere când se cufundă în apa fierbinte din cadă. Preţ de câteva clipe, doar se tolăni necuviincios în căldura liniştitoare, dar apoi înnăscutul simţ al politeţii şi al corectitudinii îşi făcu simţită prezenţa. Omul merita să găsească apa rece, se gândi ea supărată, începând să se spele, dar

trebuia să se mulţumească cu parfumarea ei în întregime cu lavandă. Dispoziţia ei fu mult îmbunătăţită pe când îşi terminase baia, se îmbrăcase şi îşi frecase părul cu prosopul până când din el nu mai picura apă. Mirosi apa băii şi încă mai zâmbea de la aroma de lavandă ce se ridica din cadă, ieşind de după paravan.

- Miroase a flori, spuse Sigimor luând găleţile de apă fierbinte pe care tocmai le aduseseră flăcăii şi se duse înspre cadă.

- Lavandă franţuzească, răspunse Jolene aşezându-se în faţa micului foc să-şi pieptene părul ud. Un săpun foarte fin.

Lăsând să-i scape un oftat adânc, Sigimor lăsă jos găleţile lângă cadă şi se apropie de ea întinzând o mână.

- Eu n-am săpun.

- Eu l-am lăsat pe al meu la uscat lângă cadă, pe un scăunel.

Îi răspunse încruntăturii cu un zâmbet dulce, abia stăpânindu-se să nu râdă.

Odată ce se află în spatele paravanului, Sigimor mai turnă o găleată de apă în cadă, lăsând-o pe a doua pentru clătitul părului. Se dezbrăcă, intră în cadă şi oftă din nou pe când mireasma de lavandă îl înconjura. Dacă nu-i va evita pe fratele şi pe verii lui până când aroma va dispărea, era sigur că va trebui să dea cu câţiva de pământ pentru a-i face să înceteze cu tachinatul. Înjură când luă săpunul şi observă cât de tare era aromat, apoi aproape că înjură din nou când auzi hohotul de râs pe care Jolene nu-l prea putea înăbuşi. În timp ce se îmbăia, jură în sinea lui să-şi ia întotdeauna un săpun al lui, unul bărbătesc şi fără miros.

Până ce termină cu baia, o ajută pe Jolene să-l îmbăieze pe Reynard şi clăti hainele, li se aduse de mâncare. Sigimor îi aruncă lui Jolene o privire aspră pentru a-i potoli orice ironie, apoi se aşeză pe pat cu Reynard în timp ce cada fu luată de acolo. Se dovedi a fi imposibil să-şi ia privirile de la Jolene în vreme ce ea îşi împletea

cu iscusință părul umed. Nu-i plăcuse niciodată părul negru la o femeie, dar părul negru și des al lui Jolene îl făcea să tânjească. Voia să-l vadă răspândit sub trupul ei zvelt, întins pe așternuturile lui și pe ea primindu-l în brațele ei. Probabil că Liam avea dreptate. Probabil că mirosea greu de dorință pentru ea. Dorința de a o face a lui se dovedea a fi prea puternică pentru a i se împotrivi.

Îngrijorat că excitația lui va deveni prea vizibilă, Sigimor își îndreptă atenția asupra lui Reynard. O ajută pe Jolene să-i dea băiatului de mâncare și să-l așeze în pătuțul adus de hangiu, apoi se concentră asupra mâncării. Chiar când simțea că-și recăpătase controlul, se uită de partea cealaltă a mesei grosolane și o văzu pe Jolene cum își linge o picătură de vin de pe buze. Gemu în sinea lui când dorința i se reîntoarse și mai puternică.

- A spus cumva Liam cât de aproape se află Harold? întrebă Jolene începând să cureţe de coajă un măr cu un pumnal bogat împodobit pe care i-l dăduse Peter când împlinise optsprezece ani.

- Mai aproape decât mi-ar plăcea, răspunse Sigimor.

- Ah. În cazul ăsta, ne-am pierdut avansul, nu-i așa?

- Aproape tot. Nesăbuitul ăla mai că-și omoară caii sau îi schimbă pe drum. O văzu cum păleşte și admiră felul în care își stăpânea teama pe care i-o putea zări în ochi. Nu arăta așa de copleșită. Am bănuit că, dacă ne urmăreşte, o s-o facă din greu. Nu putem menține așa un ritm dur.

- Din cauza mea și a lui Reynard.

- În mare parte a lui Reynard. Dacă erai doar tu, ți-aș fi spus să-ți înfășori șalele și să suferi în tăcere. Reynard e un flăcău puternic și sănătos, dar cu toate astea e prea mic să îndure o cursă dură până la Dubheidland.

Jolene se uită înspre Reynard care dormea și oftă. Băiatul era deja foarte obosit. De aici și până la a avea febră mai era doar un pas. I-ar fi plăcut să gonească departe în fața lui Harold, dar Sigimor avea dreptate.

Un asemenea copilaş putea foarte uşor să sufere din cauza acestui efort.

Încerca să se gândească la un soi de compromis când sosi servitoarea să cureţe resturile mesei. Era vremea de dormit, şi Jolene îşi aminti clar că era doar un pat. Privirea lui Sigimor îi spunea că nici aici nu va exista vreun compromis, dar se simţi obligată să-i comunice obiecţiile ei.

– Ai putea să te culci pe podea, spuse ea.

– Când e un pat curat, moale şi mare la dispoziţie? Nu, răspunse el, apoi scutură din cap când ea se arătă gata de a-l contrazice. Harold e pe urmele noastre, fătuco. Tu şi cu copilaşul nu puteţi fi lăsaţi nepăziţi aici, unde toată lumea ştie că eşti englezoaică şi nu le prea place asta. Acum treci în pat. Ai nevoie de odihnă, la fel şi eu. O să dorm peste cuvertură şi poţi dormi în siguranţă dedesubt.

Deşi era încă nemulţumită de aranjamentul acesta, se îndreptă spre pat şi se dezbrăcă până când rămase în cămăşuţă. Era foarte simplă, expunând puţin mai mult decât rochia, dar cu toate astea, ea simţi cum se îmbujorează, vârându-se sub cuvertură. Pudoarea, îşi spuse ea hotărâtă, nu-şi avea rostul în acele împrejurări. Până când nu ajungeau la Dubheidland, Sigimor şi ceilalţi bărbaţi trebuiau să stea aproape de ea şi de Reynard. Era un gând nebunesc să se aştepte ca ei să facă plecăciuni în faţa pudorii femeieşti cu care fusese crescută şi care poate era exagerată.

Se strâmbă în sinea ei şi îşi închise repede ochii când Sigimor se dezbrăcă rămânând în nădragi. Văzându-l aproape complet dezbrăcat, îşi reaminti de adevăratul motiv pentru care nu voia să fie în acelaşi pat cu el. Tentaţia de a-i atinge minunatul trup era puternică. Să cedeze tentaţiei i-ar aduce noi probleme pe cap. Se întrebă doar dacă asta era un fel de încercare divină a principiilor ei morale când îl simţi că se apropie de ea. Jolene deschise ochii să-l certe, dar îl văzu că se aplecă peste ea,

cu fața lui chipeșă foarte aproape de a ei. Era o privire în ochii lui de un verde intens ce o făcu să-și simtă tot corpul încordându-se din cauza a ce bănuia foarte tare că era dorință.

– Trebuia să-mi spui ceva înainte de a adormi? întrebă ea mulțumită de cât de calmă și de politicoasă îi sunase vocea.

– Nu. Doar un mic sărut de noapte bună.

Zâmbi când văzu cum face ochii mari și apoi o sărută.

Jolene își duse mâinile pe umerii lui, intenționând să-l împingă, doar pentru a fi tulburată de contactul palmelor cu pielea lui caldă și netedă. Începu să-și încolăcească brațele pe după gâtul lui, simțindu-se disperată să-l strângă aproape de ea, când el se retrase. Îi aruncă un zâmbet scurt, îi ură noapte bună, apoi se întoarse într-o parte cu spatele la ea. Era un spate încântător, se gândi ea luptându-se să-și domolească bătăile accelerate ale inimii, să-și răcorească focul din sânge și să înceteze a mai gâfâi. Masiv, puternic și neînsurat. Când văzu cum se mișcă pe când el respira egal și calm, se hotărî că exact în clipa asta, spatele acela minunat și masculin ar arăta și mai bine cu plăselele unui pumnal ieșindu-i dintre omoplați.

capitolul 5

Lui Jolene îi scăpă un căscat atât de mare, încât îi trosni fălcile și o făcu să-i lăcrimeze ochii, pe când se poticnea printre copaci căutând un loc unde să se ușureze. Era numai vina lui Sigimor că era așa de obosită. După ce îi dăduse o sărutare ce o înfierbântase, se întorsese și adormise. Încordată din cauza unor dorințe pe care nu le înțelegea pe deplin și mult prea conștientă de cât de lejer își putea dărui bărbatului virtutea atât de bine apărată timp de douăzeci și trei de ani, nu fusese în stare să adoarmă până aproape de zorii zilei. Jolene se îndoia

că avusese parte de mai mult de câteva ore de somn înainte ca un mult prea vesel Sigimor să o trezească. Ea nu înțelegea cum de bărbatul putea stârni în ea într-un moment niște pasiuni până acum nedeșteptate, iar în următorul o făcea să se gândească cu drag în câte feluri ar putea să-l tortureze sau să-l omoare.

După ce-și rezolvă problemele, se uită prin jur și simți un semnal de alarmă. Nu putea nici să-i vadă, nici să-i audă pe Cameroni. Mai rău, fusese atât de obosită, atât de complet adâncită în gânduri, încât neglijase să fie atentă pe unde mergea sau cât de departe. Uitându-se înspre cer, încercă să-și amintească de lecțiile lui Peter și să ghicească unde e nordul. Pentru că mergeau înspre munți, Jolene socoti că nordul era direcția în care trebuia să se îndrepte. Rugându-se să fi ales corect, o luă din loc.

Trecu mult timp până când acceptă faptul că mergea în direcția greșită. Copacii se îndeseau, însă pădurea fusese rară acolo unde se despărțise de cei care o așteptau. Trăgând adânc aer în piept pentru a-și potoli teama crescândă, merse înainte, spunându-și că probabil înaintase mai adânc în pădure decât își dăduse seama sau poate se abătuse doar o idee de la poteca pe care o luase.

Chiar când se gândea că ar fi înțelept să se oprească în loc și să înceapă să strige după ajutor, copacii începură să se rărească. Auzi zgomotul slab al unui harnașament și murmurul înăbușit al vocilor de bărbați. Ușurată, se grăbi spre sursa zgomotelor, ignorând vocea interioară care o avertiza să fie prudentă. Acea avertizare deveni mai puternică pe când se grăbea spre luminișul pe care îl putea vedea chiar în fața ei, dar refuză să țină seama de ea. Erau doar urmele fricii de a se fi rătăcit, își spuse. Un zâmbet slab îi arcui buzele, gândindu-se că neliniștea ei era probabil cauzată de gândul la predica pe care cu siguranță Sigimor i-o va ține pentru că întârziase atâta.

Zâmbetul îi dispăru brusc atunci când intră în luminiș. Ar fi trebuit să dea ascultare instinctelor. O parte

din ea fusese evident destul de alertă încât să-şi dea seama că nu era ceva în regulă, ceva alarmant legat de vocile înspre care alergase. Erau englezeşti.

Mai târziu, îşi spuse, urma să râdă de felul în care cei trei bărbaţi din luminiş se uitau unul la altul, muţi de uimire. Prin minte îi trecu gândul fără sens că cineva trebuia să-i înveţe pe vreo câţiva scoţieni să numere. Aici erau doar doi bărbaţi şi Harold, nu doisprezece. Apoi, strigătul acela disperat de a o lua la goană ce-i ţipa prin minte ajunse în cele din urmă la trup. Înjurând, ţâşni din loc, dar lui Harold şi oamenilor lui le trecuseră şocul cu o frântură de clipă mai repede decât reuşise ea.

Jolene avu sentimentul puternic că nu va putea câştiga această cursă, dar n-avea nici o intenţie să se predea supusă. Intenţiona să-l facă pe Harold să asude din greu pentru prada lui. Singura ei consolare era că Harold nu putea încă pune mâna pe Reynard.

Harold şi oamenii lui se dovediră a fi mult mai rapizi decât şi-ar fi închipuit. Continuau să-i blocheze calea pe care voia să fugă sau s-o întoarcă în loc. Jolene constată în curând că nu făcea altceva decât să alerge în cerc. Apoi, pentru o frântură de clipă, zări o potecă liberă înspre pădure. Chiar pe când se avânta spre ea, Harold se aruncă asupra ei. Jolene blestemă când trupul lui o lovi din spate. Căzu la pământ atât de tare, încât fu surprinsă că nu leşinase încă. Voia să se elibereze de Harold, dar în schimb, se luptă să respire.

- Nu pot crede că pur şi simplu mi-ai căzut în braţe, spuse Harold luându-i pumnalul din teaca aflată la talie şi se ridică în picioare.

Fără a se preocupa pentru moment de demnitatea ei, Jolene se întoarse pe spate şi trase adânc aer în piept.

- N-a fost chiar aşa de simplu, reuşi ea să spună.

- Unde e bastardul lui Peter?

- *Moştenitorul* lui Peter este departe de ghearele tale criminale.

Respirând mai bine, Jolene se ridică în capul oaselor.

- Zău? Te am pe tine acum. Asta face să fie mult mai uşor să mă ocup de problema băiatului. Harold o înşfăcă strâns de braţ şi o smuci să se ridice în picioare. Unde sunt blestemaţii tăi de păzitori?

- Crezi cu adevărat că aş fi aici dacă aş şti? M-am despărţit de ei, m-am pierdut în pădure. Îi aruncă un zâmbet rece. Să-i chem?

- Fă asta şi o să fie ultimul sunet pe care o să-l mai scoţi vreodată, pentru că o să-ţi tai limba aia ascuţită. Chiar aşa, e ceva la care să mă gândesc, pentru că deşi aş putea găsi o întrebuinţare mult mai plăcută pentru limba ta, s-o aduc pe veci la tăcere mă atrage tare de tot.

Avea să dureze un minut până când să scape de fiorii acelei ameninţări, îi trecu ei prin minte pe când el o târî spre un mic foc. O împinse jos şi ea îşi reţinu o înjurătură când se lovi tare cu fundul de pământ. Pe o ţepuşă pusă deasupra focului se frigeau doi iepuri, şi Jolene îşi dădu seama că oamenii aveau intenţia să zăbovească pentru o vreme în luminiş. Asta se putea dovedi a fi în avantajul ei, pentru că era sigură că toţi Cameronii aveau să pornească în curând în căutarea ei.

- Milord, spuse unul din oameni, unul înalt şi slab, cu o faţă foarte ciupită de vărsat. N-ar trebui să plecăm de aici?

- De ce? întrebă Harold, aşezându-se aproape de Jolene.

- Scoţienii ăia nu pot fi prea departe.

- Sunt destul de departe şi o să-i auzim dacă se apropie. O să-i aşteptăm aici pe ceilalţi oameni ai mei, aşa cum am plănuit.

- Milord...

- O să aşteptăm aici. Dumnezeule, Martin, o avem pe femeie. Chiar dacă proştii ăia ne pică-n drum înainte ca restul oamenilor să ajungă aici, o avem pe ea drept scut. Acuma, ia adu-mi burduful de vin.

Jolene scoase un oftat tăcut de uşurare. Martin fu redus la tăcere, grijile lui raţionale fură ignorate. Ea fu foarte recunoscătoare pentru aroganţa lui Harold de a o ţine în loc, făcând mai uşor pentru Cameroni să-i dea de urmă. Acum trebuia să fie îngrijorată doar pentru restul oamenilor lui Harold şi pentru Harold însuşi. Se rugă ca Sigimor şi ceilalţi s-o găsească înainte ca oricare din acestea două griji să devină o ameninţare prea mare pentru ea.

- Lipseşte de prea mult timp, mormăi Sigimor, uitându-se înspre pădurea în care intrase Jolene.

- Femeilor le trebuie mai mult timp, spuse Liam, oferindu-i de băut lui Sigimor din burduful lui de apă.

- Nu aşa de mult. Sigimor luă o înghiţitură zdravănă de apă, îi înapoie burduful lui Liam şi îşi scărpină absent bărbia continuând să se uite înspre copaci.

- Poate că nu se simte, ăăă, bine. Arăta chiar puţin palidă. Şi foarte obosită.

Liam se uită cu atenţie la Sigimor.

- De ce te uiţi aşa la mine?

- Ai petrecut noaptea cu ea într-o cameră cu un singur pat. Ai...

- Nu! Am stat în acelaşi pat, ea sub cuvertură şi eu deasupra. Nimic mai mult.

Încercă să nu se gândească la cât de *mai mult* voise şi încă voia. Să împartă patul cu ea fusese un chin pe care nu era dornic să-l repete. Cel puţin, se gândea el, nu până când nu-l lăsa sub cuvertură cu ea. Şi amândoi să fie goi. I-ar atinge pielea aia frumoasă, s-ar delecta cu acei sâni minunaţi...

Sigimor îşi alungă repede acele imagini din minte. Nu fusese înţelept să cedeze tentaţiei şi s-o sărute din nou. Nu numai că îl excitase atât de tare încât nu mai putuse adormi pentru mult timp, dar toată ziua îi simţise gustul în gură. Singura lui consolare era că aproape sigur şi ea simţea aceeaşi pasiune pentru el.

Gândul ăsta îl făcu să se încrunte şi îi spori îngrijorarea pentru ea. Jolene era o virgină de familie bună şi dacă era să te iei după inocenţa sărutărilor ei, era neobişnuită cu dorinţa. Să fi fugit ea de asta, se temuse aşa de tare încât să încerce să se îndepărteze de el? După numai o clipă, alungă acest gând. Poate că Jolene era inocentă, dar nu era o fecioară slabă de înger, ce se speria cu uşurinţă. Dacă simţea dorinţa ce ardea între ei la fel de puternic precum o simţea el, s-ar fi împotrivit sau ar fi acceptat-o, n-ar fi fugit de ea. Nici nu l-ar fi părăsit pe Reynard, nici n-ar fi riscat să-i ducă pe unul dintre ei în ghearele lui Harold. Ceva nu era în regulă. Sigimor era sigur de asta.

- De ce nu te-ai culcat cu ea? întrebă Liam. O vrei.

Sigimor îşi revărsă supărarea asupra vărului său.

- E o lady englezoaică şi fecioară. Poate că eu nu-s nemaipomenitul şi curajosul curtean aşa ca tine...

- De ce sună asta ca o insultă? murmură Liam, zâmbind uşor.

- Dar, continuă Sigimor ignorându-l, ştiu bine că nu e demn de un cavaler să seducă o fată ca ea. Într-adevăr, nu mi-a plăcut niciodată să seduc o fătucă. E puţin necinstit, mă gândesc eu, lipsit de omenie.

- Poate că da. Sunt destule fete pe-aici dornice să se culce cu un bărbat doar pentru plăcere sau să-i satisfacă pe mulţi bărbaţi pentru nişte bănuţi în plus. Dar pe de altă parte, unora dintre fete le place doar să se joace.

- Lui Jolene nu i-ar plăcea un joc ca ăsta.

- Nu, nu i-ar plăcea. E o fată cu care te însori.

- Chiar acum, e o fată care lipseşte. Mă duc s-o caut.

- Ai putea s-o faci să se simtă stânjenită dacă dai peste ea într-o moment prost.

- O să-şi revină. Nu pot sta aici temându-mă să nu-i ofensez pudoarea când ea s-ar putea să se fi rătăcit, să fie bolnavă sau mai rău.

Sigimor fu mulţumit că Liam nu-l mai contrazise. Le porunci verilor lui, David şi Marcus, să rămână

cu Reynard şi cu caii. Împreună cu Tait şi Liam, Sigimor intră în codru s-o caute pe Jolene. Ar fi într-adevăr stânjenitor dacă o surprindeau când încă îşi rezolva treburile personale, dar era dispus să rişte o astfel de confruntare stânjenitoare. Toate instinctele îi spuneau că ceva nu era în ordine.

Îngrijorarea, chiar teama pe care o simţea îl surprinseră. Era puternică şi profundă. Era născută din ceva mult mai mult decât datoria lui faţă de fratele lui Jolene sau faţă de ea, sau chiar de dorinţa firească de a proteja o femeie. Se cunoşteau doar de câteva zile, şi cu toate astea devenise importantă pentru el. Putea înţelege că simte o dorinţă primară pentru o femeie atractivă, dar asta era într-un fel o enigmă. Simţea că ar fi trebuit s-o cunoască de mai mult timp, mai în profunzime şi mai intim pentru a-i produce o astfel de grijă şi teamă faţă de siguranţa şi de bunăstarea ei.

O enigmă era şi faptul că nu simţea nici o dorinţă de a încerca să se lepede de această ciudată suferinţă. Cu siguranţă că nu simţea vreun imbold să o ţină la distanţă înainte ca lucrurile să se înrăutăţească sau să devină mai complicate. Din prima clipă când o văzuse pe Jolene, se simţise posesiv faţă de ea. Aşa mică, brunetă şi impertinentă cum era, se gândise la ea ca fiind *a lui* şi încă gândea la fel. Simţea că ea era *bună* pentru el chiar şi când se uita urât la el, cu mânia ce-i lumina ochii de un gri argintiu.

Odată ce o s-o aibă din nou lângă el, vie şi nevătămată, Sigimor ştia că trebuia să se gândească mai profund la ce-i aştepta pe el şi pe Jolene. Era simplu să vadă toate complicaţiile, cum ar fi că ea era englezoaică, dar poate că era timpul să cerceteze şi ceea ce era bine, cum ar fi dorinţa pe care o stârnea în el, ce-i făcea genunchii să tremure. Nu mai simţise aşa ceva înainte şi trebuia să nu mai ignore importanţa acestui sentiment. Şi o s-o ia înapoi, jură el încruntându-se spre poteca pe unde o luase ea.

- Fata asta zăbăucă a plecat de aici şi a luat-o în direcţia greşită, spuse el.

- Crezi că vrea să se întoarcă la englezi? întrebă Tait, glumind doar în parte.

- La Harold? Nu, pur şi simplu s-a zăpăcit. Probabil că nu s-a uitat cu atenţie pe unde se află şi acum s-a rătăcit. Sigimor se uită spre Liam. Cât de aproape de noi era Harold?

- Prea aproape şi se tot apropie, răspunse Liam. Cu toate astea, nu m-aş fi gândit că deja ne suflă în ceafă.

- Dar poate că aşa e, şi ea merge spre el, nu-i aşa?

- Aşa că poate ar fi bine să nu începem să-i strigăm numele, murmură Tait alăturându-li-se lui Liam şi lui Sigimor ce mergeau pe urmele ei. Poate că de asta nu zbiară ca un miel rătăcit.

- Poate să fie şi doar o simplă mândrie încăpăţânată, spuse Sigimor. Am mai văzut-o că merge pe o direcţie greşită, am întors-o din drum, şi ea tot încerca să mă convingă că pe acolo chiar voia să meargă pentru puţină vreme. Când am ieşit din camera de la han, a luat-o spre stânga, în loc s-o ia la dreapta, spre scări. Când i-am arătat direcţia corectă, mi-a spus că era doar curioasă să vadă câte camere sunt la etaj. Schimbă un scurt surâs cu tovarăşii lui. Nu, s-a rătăcit şi mă tem că a mers mult refuzând să admită asta. Sper doar ca asta să fie singura problemă.

Mergând pe urmele lui Jolene nu era simplu pentru că era limpede că ea avea un pas uşor, lăsând doar o slabă urmă a trecerii ei, dacă o lăsa şi pe aceea. Timpul zbura, şi Sigimor simţea cum îi sporea teama în fiece minut ce trecea în care Jolene nu era în siguranţă lângă el. Mai erau şi alte pericole în afară de Harold. În cele din urmă, îl trimise pe Liam să cerceteze zona din faţa lor, pentru a fi siguri că nu dădeau peste vreun bucluc în timp ce o căutau pe ea. Deşi era cumva satisfăcător să ştie că tovarăşii lui îi împărtăşeau îngrijorarea, pe Sigimor nu-l liniştea prea mult să le vadă expresia din

ce în ce mai încruntată. Îşi promise privilegiul de a-i face morală lui Jolene până când o s-o doară capul, apoi îşi concentră toată atenţia spre urmărirea ei.

Jolene se uită înspre cer şi blestemă în sinea ei. Lumina zilei se stingea repede. Foarte curând, soarele urma să apună. Să fugă pe întuneric l-ar împiedica pe Harold s-o urmărească. Din nefericire, şi ei i-ar fi greu. Reuşise să se rătăcească în plină zi. Ar avea slabe şanse să-şi găsească pe întuneric drumul înapoi la Sigimor. Cu îngrozitorul ei simţ de orientare, se gândi ea cu tristeţe, s-ar putea trezi în Ţara Galilor.

Adevărata realizare ar fi să fugă de un Harold foarte atent şi de tovarăşii lui la fel de atenţi. Jolene refuză să creadă că era imposibil. Tot ce avea nevoie era o mică şansă, un mic miracol. Doar dacă cei doi oameni ai lui Harold ar fi cu totul neatenţi, fuga ar putea fi posibilă. Atunci, ar putea să-l pocnească pe Harold cu piatra pe care o ascunsese sub fustă şi apoi s-o ia la fugă. Un singur lucru putea face, şi acela era să fugă repede, şi avea energia de a o face pentru mult timp. Doar o mică şansă, se rugă ea în tăcere.

– În clipa când ne întoarcem la Drumwich, o să ne căsătorim, spuse Harold, uitându-se intens la ea pe când vorbea.

Evident, rugile ei rămăseseră fără răspuns pentru moment, se gândi Jolene.

– Faci glume proaste, vere.

– Nu glumesc niciodată, şi suntem doar veri îndepărtaţi. N-a fost foarte greu să obţin o dispensă specială, deoarece legăturile noastre de sânge sunt aşa de slabe.

– Şi un oarecare episcop a fost foarte lacom.

– Of, of, ce puţin respect ai pentru stimatul nostru cler. N-am făcut decât un dar bisericii, din recunoştinţă pentru ajutor şi înţelegere.

Jolene îşi dădu ochii peste cap apoi se încruntă la el.

– Eşti foarte darnic cu banii care nu sunt ai tăi de drept.

– Sunt în mâna mea, la fel şi Drumwich, deci sunt ai mei.

– Totul aparţine lui Reynard, fiul fratelui meu, moştenitorul lui.

– Deocamdată. Harold luă o înghiţitură din burduful de vin, apoi îi oferi şi lui Jolene.

Setea depăşi impulsul de a-i refuză oferta, dar Jolene şterse insistent gura burdufului înainte de a bea. Felul în care Harold îşi mişi ochii de un albastru-deschis îi indica faptul că ea îi zgândărea cumplita fire, dar se îndoia că îşi va putea ţine gura prea mult. Doar faptul că se găsea atât de aproape de bărbatul care avea mâinile pătate de sângele lui Peter o făcea aproape să fiarbă de ură şi furie. Să ştie că l-ar omorî şi pe Reynard, dacă ar avea ocazia, şi ar face-o fără pic de remuşcare, îi întărea şi mai mult simţămintele.

– Ce vrei să spui?

Ura să întrebe, dar se simţi nevoită s-o facă pe când îi dădea înapoi burduful de vin.

– Copiii aşa de mici sunt foarte predispuşi să moară, nu-i aşa?

– Chiar ţi-ai mânji mâinile cu sângele unui copil nevinovat şi neajutorat?

– Doar dacă aş fi nevoit. De fapt, plănuiam să-l declar bastard. Deşi aveam de gând să merg pe calea mai uşoară şi mai rapidă, dacă băiatul îmi cade în mână, declarându-l nelegitim o să meargă la fel de bine.

– N-o să câştigi nimic din asta. Nu eşti următorul bărbat pe linie de moştenire.

– Dar sunt numit moştenitorul lui Peter după Reynard.

Pentru un scurt şi groaznic moment, Jolene crezu că el spune adevărul, dar apoi văzu cât de atent o privea Harold. Aştepta să vadă dacă era suficient de proastă să-l creadă. Era ceva ce făcea de obicei atunci când

minţea, ceva ce ea observase cu ani în urmă. Era scârbită de ea însăşi pentru că uitase asta.

- Nu, Peter nu te-ar fi numit niciodată moştenitorul lui, spuse ea cu hotărâre. Ar fi ezitat să întrerupă linia corectă de succesiune, dar chiar dacă ar fi făcut-o, nu te-ar fi ales niciodată pe tine. Fie şi pentru că n-a avut niciodată completă încredere în tine. L-ar fi ales pe Roger, pe care îl iubea ca pe un frate şi în care avea încredere totală.

Când văzu furia ce-i întuneca faţa lui Harold şi văzu cum ridica încet un pumn, Jolene se aşteptă s-o lovească. O surprinse când el îşi controlă acel impuls. Harold nu rezistase niciodată impulsului de a-i lovi pe cei care îl nemulţumeau. Într-un fel ciudat, noua capacitate dobândită de Harold de a-şi controla furia îl făcea să pară a fi şi mai periculos pentru ea.

- Drumwich *va fi* al meu, şi tu *vei fi* a mea, spuse el printre dinţii încleştaţi.

- Nu, eu n-o să fiu *niciodată* a ta.

- O să mă însor cu tine, asigurându-mi puterea asupra Drumwich, şi o să mă ocup temeinic de tine în patul meu.

Însuşi gândul ca mâinile pătate de sânge ale lui Harold s-o atingă o făcu pe Jolene să simtă un fior şi i se făcu greaţă. Felul în care lui i se îmbujorară obrajii îi spuse că nu reuşise în a-şi ascunde scârba. Trebuia să fie nebun să creadă că ea s-ar supune unui bărbat care avea sângele fratelui ei pe mâini şi care ar fi perfect mulţumit să pună acolo şi sângele nepotului.

- Mireasa trebuie să spună că e dispusă, zise Jolene. Trebuie să ştii că n-o să-mi iasă din gură niciodată o astfel de minciună.

Felul în care Harold zâmbea îi dădu aşa nişte fiori, încât efectiv începu să tremure.

- Am fost atent cu alegerea preotului care ne va căsători. Odată căsătoriţi, o să pot cere zestrea ta generoasă

şi să te folosesc în calitate de soţie a mea pentru a încerca să-l aduc pe Reynard înapoi la Drumwich.

În vocea lui se auzea atâta siguranţă calmă şi fermă, încât Jolene nu se simţi capabilă să-i comenteze planul. Era mult prea uşor de crezut că un preot ar putea să-i ignore protestele şi refuzul. Omul nici măcar nu trebuia corupt de o pungă plină. Mult prea mulţi membri ai clerului erau de părere că o femeie era mult prea săracă cu duhul să ştie ce-i bun pentru ea. Harold putea chiar s-o ameninţe c-o omoară şi nu era sigură că ar alege moartea în loc de a fi soţia lui pentru scurt timp. Dacă ar fi avut minte să ştie că ar pierde dacă ar omorî-o, ştia şi că el ar putea s-o chinuie pentru a o supune voinţei lui. Jolene ştia că nu era o laşă, dar până acum rezistenţa nu-i fusese pusă la încercare. Era nevoie doar de o mică fisură în voinţa ei, doar o şoaptă de *da* şi ar fi fost măritată cu Harold în faţa lui Dumnezeu şi a legilor Angliei. Va fi prinsă în capcană. Şi el avea dreptate să spună că l-ar putea avea pe Reynard prin căsătoria cu ea. Legile ambelor ţări ar cere asta, şi clanul Cameron ar putea plăti foarte scump dacă ar încerca să-l păstreze pe Reynard, dacă ar încerca să-l ţină în siguranţă acolo.

Jolene respinse hotărâtă sentimentul de înfrângere care o cuprinsese. Poate că se înmuia, poate că aluneca şi mai adânc în ghearele lui Harold, dar asta nu însemna că trebuia să şi rămână în stăpânirea lui. Nici planurile lui Harold nu trebuiau să funcţioneze aşa cum le concepuse. Poate că nu acum, dar ocazia să fugă *va veni*. Trebuia să creadă asta sau îşi va pierde orice speranţă.

– O să am o mireasă virtuoasă?

Întrebarea lui bruscă o făcu să tresară din gânduri şi îl privi. Dintr-odată îi veniră în minte sărutările lui Sigimor şi simţi cum roşeşte. Mânia de pe faţa lui Harold o înspăimântă, dar, din nou, acesta reuşi să se controleze. Probabil că nu voia să târască în faţa preotului o femeie bătută măr, se gândi ea cu cinism.

– Aşadar, l-ai lăsat pe ticălosul ăla de scoţian să te atingă, nu-i aşa? o întrebă el.

– La care ticălos de scoţian te referi? întrebă ea dulce, mirându-se ce-i venise să-l aţâţe astfel.

– Vrei să mă faci să cred că mândra castelană din Drumwich a devenit nimic altceva decât o târfă banală?

– Banală? Nu, niciodată banală. Cu toate astea, nişte bărbaţi atât de încântători, solizi şi chipeşi..., începu ea.

– Scoţieni nenorociţi! Dezonorezi numele şi sângele de Gerard! Harold respiră adânc de câteva ori pentru a se calma. Nu te cred, spuse el după câteva clipe, cu vocea încă tremurând de furie. Nu, nu te-ai înjosi într-atât, nu cu unul dintre Cameronii ăia. O grămadă de sălbatici. Mizerabili. Sunt cunoscuţi în toată ţara asta blestemată prin temperamentul lor, pentru înclinaţia de a procrea doar roşcaţi şi pentru firea lor excentrică. Aşa se face că ştiu unde te duce nebunul ăla.

– Cel puţin nu sunt mizerabili pentru că şi-au omorât propria rudă din cauza lăcomiei.

– Peştele stricat l-a omorât pe Peter.

Jolene îşi dorea cu ardoare să-i şteargă expresia aceea încrezută de pe faţă.

– A fost vinul otrăvit.

– Asta nu poate fi niciodată dovedit. Nimeni nu va da atenţie afirmaţiilor unei neveste neascultătoare împotriva soţului ei, stăpânul de la Drumwich. Odată căsătoriţi, cuvântul tău nu va valora nimic împotriva celui al meu şi nu există cineva să-ţi ţină partea împotriva mea.

– Rudele mele mă vor asculta.

– Mai bine te-ai ruga să nu te asculte, dacă vrei să mai trăiască.

– Nu-i poţi omorî pe toţi.

– Pot să-i reduc la tăcere pe mulţi, aşa încât să le bag frica-n oase celorlalţi. O înşfăcă de bărbie. Şi dacă îmi faci multe necazuri, chiar şi plăcerea de a-ţi avea trupul catifelat la dispoziţia mea n-o să mă împiedice să te reduc

la tăcere. Asta ar fi regretabil, murmură el, mângâindu-i obrazul, apoi încruntându-se când ea se feri de atingerea lui, pentru că aş prefera să te aud cum ţipi de plăcere când o să mă culc cu tine. Noi doi am putea face ca familia Gerard din Drumwich să fie cea mai mare putere din Anglia.

Jolene nu era surprinsă că Harold avea planuri dincolo de furtul domeniului Drumwich. Mult peste posibilităţile lui, cugetă ea. Pe de altă parte, învăţase cum să-şi stăpânească furia, să controleze acea dorinţă de a lovi orbeşte. Dacă deprinsese prudenţa şi rafinamentul, ar putea fi o ameninţare ce mergea dincolo de ea, Reynard şi Drumwich. Doar simplul gând că Harold ar putea căpăta o adevărată putere, una extinsă dincolo de Drumwich, era înspăimântătoare. Trebuia să pună capăt planurilor bărbatului ăstuia.

Jolene tocmai se gândea să facă o nechibzuită încercare de a fugi, rugându-se ca mişcarea neaşteptată s-o ajute, când unul din oamenii lui Harold strigă alarmat. Strigătul lui fu urmat de o agitaţie printre cai. Amândoi oamenii lui Harold fură dintr-odată complet ocupaţi cu încercarea de a-i împiedica pe cai să fugă. Unul din oameni strigă ceva despre o năpârcă. Se părea că rugăciunile ei aveau să fie ascultate. Deşi Jolene credea că şarpele era un salvator neobişnuit, profită pe loc de faptul că Harold nu mai era atent.

Ţinând strâns în mână piatra pe care o ţinuse ascunsă sub fuste, Jolene sări în picioare. Harold se întoarse spre ea, dar avu timp doar să urle un blestem, înainte ca ea să-l lovească în tâmplă cu piatra. Încă era prăbuşit la pământ când ea îşi recuperă pumnalul şi o luă la fugă.

capitolul 6

– Fugi, fătuco!

Jolene nu ezită, luând-o la fugă prin pădure. Prin minte îi trecu gândul nebun că era ciudat cum îngerul

ei păzitor suna ca un scoţian. Apoi Liam fu lângă ea. Mergea atât cât să rămână înaintea ei pentru a-i arăta drumul, dar suficient de aproape pentru a o ajuta dacă se ivea nevoia. Ea voia să-i spună că avea nevoie doar de cineva care să-i arate drumul, dar se hotărî că mai bine să renunţe la vorbe şi să fugă cât o ţineau picioarele.

Liam o opri o dată. Fluieră ca o mierlă. Jolene era pe punctul de a-l lăuda pentru cât de reuşit fluierase, când i se răspunse. Ştiind că asta însemna că ceilalţi Cameroni erau pe-aproape, nu avea de fapt nevoie de semnalul lui pentru a o lua din nou la goană. Bănuia că, dacă ar fi ştiut direcţia, l-ar fi depăşit în fugă pe Liam, aşa de nerăbdătoare era să se întoarcă la Sigimor şi ceilalţi.

Prima dată îl văzu pe Sigimor cum se încruntă la ea. Jolene nu credea că văzuse vreodată o priveliştе mai frumoasă. Cedă dorinţei pe care n-o înţelegea pe deplin şi alergă direct la el. Spre uşurarea ei, el deschise braţele şi o prinse, strângând-o lângă el un pic cam tare. Ea îl îmbrăţişă şi lăsă s-o cuprindă sentimentul de a fi din nou în siguranţă.

- Necazuri?

Sigimor slăbi uşor strânsoarea, dar observă că ea nu-l lăsase din braţe.

- Harold, spuse Liam pe când îşi revenea.

- Te-a urmărit?

- O s-o facă în curând.

Sigimor îndepărtă braţele lui Jolene şi se uită la ea.

- Mai poţi să fugi puţin?

- Da, răspunse ea. Doar arată-mi direcţia.

- Putem discuta asta, odată ce ne îndepărtăm de Harold.

Pe când alergau spre luminişul unde îi aşteptau ceilalţi, Jolene bănui că *discuţia* cu Sigimor va consta într-o serie de întrebări stânjenitoare despre Harold. Asta o să vină probabil după morală, cugetă ea, ceea ce poate că îi va da destul timp să se gândească la ce va spune, ceva,

spera ea, care să nu dezvăluie tot adevărul, dar să nu fie o minciună de-adevăratelea.

Apoi îl văzu pe Liam şi gemu. Acum era sigură că el era motivul pentru care i se dăduse ocazia să fugă. Exista o şansă ca el să fi auzit multe dintre lucrurile pe care le spusese Harold şi nu va ezita să-i spună lui Sigimor fiecare cuvânt. Când în sfârşit se opriră din fugă, spera să mai aibă destulă *minte* să discute lucrurile cu Sigimor. Nu era sigură ce ar face bărbatul odată ce ar afla despre toate planurile lui Harold, dar Jolene bănuia că asta ar însemna necazuri pentru ea, ceva ce avusese deja din belşug.

Sigimor folosi doar câteva cuvinte tăioase pentru a-i pune pe toţi în mişcare odată ce ajunseră la ceilalţi. Îl aşeză în siguranţă pe Reynard la pieptul lui, şi Jolene nu protestă. Era un călăreţ mai bun şi greutatea unui copil aşa de mic nu-l va împiedica deloc, aşa cum i se întâmpla ei câteodată. Gemu în sinea ei când încălecă, dar nu se plânse. Fu complet de acord cu planul lui Sigimor de a folosi puţinul care mai rămăsese din lumina zilei pentru a se îndepărta cât puteau de mult de Harold şi cât de repede puteau. Mai târziu, avea timp să-şi îngrijească vânătăile şi să să-şi revină după grelele încercări.

Cenuşiul întunecat al apusului târziu îi opri în cele din urmă. Descălecând, Jolene se luptă cu dorinţa de a leşina. Îl luă pe Reynard de la Sigimor şi se îngriji de nevoile băiatului. Când văzu că el adormise imediat după ce terminase de mâncat, ea îl invidie. Nu numai că reuşea să doarmă adânc cu liniştea nevinovăţiei, dar se bucurase de confortul de a fi lipit de Sigimor pe întreaga durată a mersului călare, trupul solid şi puternic al bărbatului protejându-l fără îndoială pe Reynard de partea cea mai rea din drum.

Jolene îşi dori să poate fi şi ea lipită aşa de aproape de pieptul lui Sigimor. Era aşa un piept minunat, se gândi ea pe când o porni spre nişte copaci şi tufişuri dese de la capătul taberei, sperând să-şi rezolve nevoile. Lat,

puternic şi neted. Oftă când se gândi cât de plăcut ar fi să-şi odihnească obrazul pe pielea caldă, în special dacă ar fi cuprins-o cu braţele acelea lungi şi musculoase pentru a o strânge lângă el şi... Se încruntă când îşi dădu seama că auzea din spate nişte paşi ce o urmăreau. Jolene se întoarse şi se încruntă la Sigimor care îi mergea pe urme.

– Dispar pentru un moment de intimitate, spuse ea, dar Sigimor nu se mişcă.

– Da, ştiu, răspunse el. Te însoţesc.

– Cum să fiu singură dacă eşti cu mine?

– Poţi să fii singură de o parte a copacului sau tufişului, în timp ce eu stau de cealaltă parte.

– Dar o să mă poţi auzi, aproape că şopti ea cu vocea slăbită de uimire.

– Cred că pot să suport.

Ochii lui străluceau de râs, şi uimirea lui Jolene se preschimbă rapid în enervare. Ar putea tot aşa de bine să arunce în vânt orice urmă de pudoare care îi mai rămăsese. De fapt, Jolene voia foarte tare să ţipe la el, să se certe din cauza acestei încălcări a intimităţii ei, dar nu făcu nimic din toate astea. Nu numai că era sigură că el nu s-ar mişca de acolo, dar nevoile ei personale deveniseră aproape dureros de presante. Mormăi o înjurătură şi merse spre un copac mare cu un nod gros de tufişuri la rădăcină. În clipa în care se lăsă pe vine în spatele copacului, Jolene ştiu că n-o să meargă. Nevoia era încă prezentă, crâncenă şi presantă, dar nu se întâmplă nimic. Era pur şi simplu cu mult prea conştientă de cât de aproape se găsea Sigimor, cum un bărbat de care era profund atrasă era destul de aproape încât s-o audă cum se uşurează. Deşi stânjeneala ei persista, fu dată la o parte pentru o clipă de furia pe propria prostie şi pe situaţia jenantă în care el o pusese.

– Va trebui să faci zgomot, izbucni ea. Cântă!

– Să cânt? Ah, nu, fătuco, doar nu vrei să fac asta.

Ea putu auzi râsetul din vocea lui gravă și scrâșni din dinți.

- Fă-o sau o să stăm aici toată noaptea și probabil că o să-mi provoc niște vătămări permanente la măruntaie.

- De ce nu cânți tu?

- Sigimor! Vrei s-o faci odată, te rog?!

- Să nu zici că nu te-am avertizat.

Începu să cânte, și Jolene fu atât de uimită încât își termină treburile înainte chiar de a-și da seama că începuse. Folosind o mică bucată de pânză, se șterse, apoi luă niște apă din burduful pe care îl adusese și se spălă pe mâini. Apoi își aranjă grăbită hainele, înconjură copacul și își puse mâinile pe gura lui. Felul în care încântătorii lui ochi luceau amuzați chiar și în lumina slabă îi spunea că nu trebuia să se teamă că îl jignea. Apoi simți cum vârful limbii lui o mângâia pe palmă. Brațul îi fu cuprins de căldură și își trase mâna înapoi.

- Te-am avertizat, fătuco, rosti el tărăgănat, studiind ușoara îmbujorare ce-i colora obrajii și întrebându-se dacă era cauzată de mânie, stânjeneală sau, așa cum spera, de un brusc val de dorință.

Jolene se sili să se concentreze asupra acelui zgomot pe care îl făcuse el, unul ce părea că amuțise de spaimă fiecare ființă din pădure și nu la ceea ce acea mică mângâiere ciudată o făcuse să simtă.

- Nu înțeleg cum un bărbat cu o voce atât de plăcută când vorbește poate să sune așa. N-ai nici un dram de simț al tonului sau al melodiei, nu-i așa?

- Absolut nici unul, spuse el vesel, luând-o de mână și conducând-o înapoi în tabără.

În timp ce îl lăsa s-o tragă după el, Jolene se uită la mâinile lor unite și se întrebă dacă Sigimor era un soi de vrăjitor. Era un gând ciudat, dar nu mai ciudat decât felul în care el o făcea să se simtă cuprinsă toată de căldură și înfiorată înlăuntrul ei doar când o lua de mână. Nu credea că mai simțise așa vreodată, dar acum

pe moment nu-şi putea aduce aminte vreun alt bărbat care să-i fi atins mâna.

Sigimor se opri, atrăgându-i atenţia. Ajunseseră în tabără. Jolene văzu că ceilalţi oameni se uitau încruntaţi spre Sigimor. Cu coada ochiului, îl văzu cum arăta spre ea, făcându-i pe cei patru bărbaţi s-o privească acuzator.

- I-ai *cerut* să cânte? întrebă Liam.

- Păi, în acel moment, părea că e o idee bună, murmură ea mişcându-se împreună cu Sigimor să se aşeze lângă foc.

- Nu-i niciodată o idee bună să-i ceri lui Sigimor să cânte.

- E destul de cumsecade să ştie de chinurile pe care le provoacă asupra oamenilor nevinovaţi, mormăi David.

- Aha. Înţeleg. Jolene râse şi se uită spre Sigimor. Trebuie să spun că accepţi critica destul de bine.

Sigimor ridică din umeri.

- Nu-i decât o mică nereuşită. Se uită serios la ea. Nu tot atât de mare cum ar fi să te rătăceşti pentru că cutreieri prea departe şi, drept urmare, te înhaţă duşmanii.

Jolene putu vedea din privirea de pe faţa lui Sigimor şi a celorlalţi bărbaţi că era pe cale să fie informată despre tot ce greşise şi ce reguli trebuia să respecte de aici încolo. Îşi luă o farfurie de tocană de iepure pe care o făcuse unul dintre oameni. N-avea nici o îndoială că va avea nevoie de puterea pe care i-o dădea mâncarea doar şi pentru a se putea abţine de la ceartă sau de la furie. În sinea ei, ştia că merita mustrarea. Fusese neglijentă şi îi pusese pe toţi în pericol. Spera doar că-şi putea aminti asta, cugetă ea, când Sigimor începu un fel de înşiruire a tuturor greşelilor ei. Se dovedi mult mai talentat în a-i face morală decât fratele ei Peter şi adeseori trebui să-şi muşte limba pentru a o împiedica să se apere.

- Acum, Liam, poţi să-mi spui exact în câte belele s-a băgat fata, spuse Sigimor, mulţumit de felul în care Jolene îl privea, arătând că auzise şi înţelesese fiecare cuvânt pe care îl spusese.

– Păi, Harold a pus mâna pe ea, răspunse Liam. El şi doi dintre oamenii lui...

– Erau doar trei oameni cu ea? Sigimor se încruntă la Liam când el dădu din cap. Am fugit de doar trei oameni? Nu te-ai gândit că ar fi fost tocmai bun momentul să terminăm odată cu ticălosul ăla?

– Ba m-am gândit, dar aşteptau să vină şi ceilalţi. N-am avut timp să mă duc să văd dacă ăştia erau destul de aproape încât să fie şi ei o ameninţare. Nu ne-am fi descurcat prea bine să-l omorâm pe Harold dacă aproape o duzină din oamenii lui s-ar fi strecurat dintr-odată în spatele nostru. M-am gândit că cel mai bine era s-o iau pe fată de acolo.

– Da, da, a fost cel mai bine. Odată ce ai făcut asta, am pierdut oricum orice ocazie să-l luăm prin surprindere şi eram şi despărţiţi. Deci cum ai luat-o de la el?

– O năpârcă pusă printre cai şi cei doi nătărăi care îi păzeau. Liam aprobă zâmbind spre Jolene când spuse: Fata a fost iute să profite de şansă. L-a lovit pe Harold în cap cu o piatră şi a fugit. Omul era atât de plin de conspiraţiile şi laudele lui încât nici n-o legase.

– Ce planuri şi conspiraţii?

– Ah, toate planurile lui trădătoare şi necinstite de a pune mâna pe Drumwich, firește, spuse repede Jolene înainte ca Liam să poată răspunde. Nu s-a spus nimic care să necesite să-ţi schimbi planurile.

Încercă să arate calm, chiar nevinovat, sub privirea lui scrutătoare, dar felul în care îşi îngustă ochii îi spuse că probabil nu reuşise întru totul.

– Ce l-ai auzit că spune, Liam?

– Urmăreşte să se însoare cu Lady Jolene, să-şi asigure stăpânirea asupra Drumwich prin ea şi s-o folosească pentru a-l ajuta să întoarcă legile contra noastră şi să-l ia pe Reynard înapoi, răspunse Liam. Ai avut dreptate să crezi că Harold a auzit totul despre noi şi astfel ştie exact încotro ne îndreptăm. Ne-a făcut sălbatici, mizerabili, posedaţi de o înclinaţie de a procrea roşcaţi

şi excentrici. Ne ameninţă vieţile, la fel ca şi pe a ei şi a copilului. Ah, şi pentru o clipă s-a întrebat dacă şi-a luat drept iubit pe unul sau pe noi toţi, apoi s-a convins că ea n-ar face niciodată aşa ceva. Asta-i tot, fătuco?

Jolene îi aruncă lui Liam o privire ce striga *trădătorule*, dar încuviinţă din cap. De vreme ce Liam auzise totul, probabil că auzise şi de zestrea ei, dar nu spusese nimic. Ori scăpase momentul când Harold menţionase zestrea, ori pur şi simplu n-o considerase un factor important.

– Am bănuit că o vrea pentru mai multe motive decât Reynard şi ce ar putea şti despre moartea lui Peter. Sigimor se uită la Jolene înţelegând uimit situaţia, dar rămânând netulburat. Deci ori te măriţi cu el, ori mori.

– Da, răspunse ea. Se pare că Harold a obţinut o dispensă şi are pregătit un preot, amândoi oamenii fiind foarte amabili datorită folosirii generoase a averii lui Reynard.

– Nu poate crede că te poate face să fii drăguţă şi tăcută, căsătorindu-se cu tine, nu-i aşa?

Jolene se întrebă iute dacă în întrebare era ascunsă o insultă.

– Nu, dar s-ar strădui foarte tare, ceea ce probabil că ar implica să-mi producă multă durere. Cred că s-a gândit la un moment dat să-mi taie limba, dar nu pot fi cu totul sigură către ce înclinase în cursul ultimului rând de ameninţări – moartea sau schilodirea. Bineînţeles, aş putea totuşi să pun pe hârtie acuzaţiile, dar dacă m-ar prinde, probabil că mi-ar tăia mâna.

– Păi, una din ele, oricum.

Sigimor îngheţă din cauza imaginilor posibilei sorţi pe care ar avea-o dacă ea s-ar afla în mâinile lui Harold.

– Nu, amândouă. Pot să scriu cu amândouă, deşi e mai citeţ dacă scriu cu dreapta. Pot să scriu şi cu piciorul drept. Doamne, iartă-mă, aş putea sfârşi ca fiind doar un ciot de femeie.

Felul în care bărbaţii o priveau o făcu pe Jolene cu mult prea conştientă de ceea ce tocmai mărturisise şi roşi.

- Nimeni nu poate scrie cu degetele de la picioare. Nu poţi prinde o pană cu degetele alea. Sunt prea scurte.

- Majoritatea aşa sunt. Ale mele nu.

- Arată-ne!

- Nici nu mă gândesc.

- Ah, bine, şi-aşa n-avem nici pană, nici hârtie. O să vedem şmecheria asta mai târziu. Acum, nu-i important, spuse Sigimor înainte ca ea să poată spune ceva contra acelui plan. Acum ştim de ce Harold nu se va retrage, nu va renunţa pentru a merge acasă. Nu-l vrea doar pe băiat. Nu-i numai teama că poţi să găseşti pe cineva care să te ajute să-l faci să plătească pentru crimele lui. Sigimor se încruntă la Jolene. Ar fi trebuit să ne spui că are de gând să se însoare cu tine, să te folosească pentru a-şi asigura pretenţia la titlu, moşie şi la copil.

- De vreme ce n-am arătat vreo dorinţă să fiu de acord supusă cu planurile lui, am sperat mai degrabă că a renunţat la ele.

- Un bărbat cuprins de o dorinţă aprigă pentru o fată nu renunţă uşor. Da, ştie că eşti o ameninţare pentru el, dar înţelege că ai putea fi foarte utilă pentru el fiind în viaţă, cel puţin pentru un timp. O să pună mâna pe tot ce râvneşte până când o să te dovedeşti a fi prea supărătoare. În ochii lui, eşti o pradă aproape tot atât de importantă şi de bogată ca şi flăcăul. Poate că eşti o pradă chiar şi mai mare, asta în funcţie de cât de puternică e dorinţa lui pentru tine.

- Harold a dorit aproape fiecare femeie pe care a văzut-o încă de când i s-a schimbat vocea.

- Şi bănuiesc că a vrut să pună mâna pe tine încă de atunci.

Jolene chiar voia să-l contrazică, dar n-avu curajul să spună o minciună aşa de mare. Deoarece *bănuiala* lui

Sigimor se născuse probabil din lucruri pe care ea le spusese pe când avusese coşmarul, ar fi fost o risipă de timp şi de efort. Harold îşi arătase interesul faţă de ea în anul când începuse a se schimba din copil în femeie şi fusese mereu acelaşi. Cele câteva dăţi când o înghesuise încă îi bântuiau visele. Singura ei salvare fusese faptul că foarte puţine rude comune îl simpatizau sau aveau încredere în Harold, astfel încât îl văzuse foarte puţin de-a lungul anilor.

Îşi dori ca Liam să nu fi auzit planurile lui Harold şi să nu le fi povestit lui Sigimor. Asta complica lucrurile şi mai mult, chiar dacă nimic din toate astea nu schimba ce avea ea nevoie sau ce voia să facă. Indiferent ce planuri infame ar fi conceput Harold, trebuia ca ea şi Reynard să stea departe de el. Fie că o forţa să se mărite cu el, fie nu, Harold era încă o ameninţare pentru ea şi Reynard şi avea să fie până în clipa când va plăti pentru crimele sale. Nu înţelegea de ce Sigimor se uita la ea ca şi cum l-ar fi mânţit. Doar omisese să-i spună nişte amănunte dezgustătoare.

Regretă încă o dată că nu-i spusese niciodată lui Peter despre cum Harold o urmărea, despre atacurile asupra ei. Îi fusese ruşine, nu voise să creeze probleme, sau mai rău, să-l facă pe Peter să lupte cu Harold şi încă alte o sută de scuze pe care acum le vedea ca fiind prosteşti. Dacă i-ar fi spus lui Peter de prima dată că Harold o înghesuise şi o pipăise, Harold poate că n-ar fi fost ameninţarea care era acum. Jolene era sigură că Peter nu l-ar mai fi primit niciodată pe bărbat în Drumwich.

Renunţă repede la acele gânduri care îi aduceau întotdeauna durere şi îi năşteau un puternic sentiment de vinovăţie. Existau atâtea feluri în care necazul ăsta ar fi putut fi evitat, încât putea ameţi gândindu-se la ele şi n-ar fi câştigat nimic. Jolene mai ştia că de fapt n-avea de ce să se simtă vinovată. Harold era cel vinovat, singurul cu adevărat vinovat. Dacă îşi repeta asta destul

de des, cugetă ea cu tristeţe, poate că inima ei ar fi acceptat în cele din urmă.

- Ai terminat de cugetat la treaba asta? întrebă Sigimor.

Jolene tresări şi se uită la el, apoi îşi aminti că el aştepta ca ea să-i răspundă la observaţie.

- Da, Harold a fost o problemă din când în când.

- Totuşi Peter nu l-a omorât?

- N-am vrut eu să-l necăjesc cu treaba asta. Oftă. Chiar mă gândeam acum că lucrurile ar fi putut fi foarte diferite acum dacă *i-aş fi* spus.

- Da, ar fi putut fi. Peter l-ar fi omorât pe ticălos cu ani în urmă.

- Mulţumesc foarte mult că-mi oferi alinarea asta şi iertarea.

- N-a fost decât adevărul. Trebui să-şi ascundă un zâmbet la felul în care ea se uită la el şi fu mulţumit că-i alungase tristeţea din ochi. N-ai nevoie de iertare. Nimic din ce-ai făcut nu i-a pus lui Peter viaţa în pericol sau sângele pe mâinile lui Harold. Doar lăcomia lui, nimic mai mult. Numai Harold e vinovat în toată chestia asta.

Omul acesta avea s-o scoată din minţi fără doar şi poate, se gândi Jolene. Deodată spunea ceva ce o făcea să vrea să-l pocnească cu ceva mare şi greu şi arăta ca şi cum i-ar fi plăcut s-o înfurie aşa de tare încât să se uite cruciş. Chiar în clipa următoare, spunea ceva ce îi alunga furia, chiar o făcea să se înmoaie şi s-o ia cu călduri. Dacă asta nu era de ajuns ca o femeie să-şi smulgă părul din cap, atunci chiar nu ştia ce ar fi.

- Asta mi-am spus şi eu. Se strâmbă. E cumva alarmant că Harold s-a apropiat aşa mult de noi.

- Enervant, fără doar şi poate. Peste o zi sau două, depinde de cât de repede putem merge, vom putea să ne oprim la Scarglas. Ne putem odihni acolo pentru puţin timp până când o să pot plănui cum să-l ocolim pe Harold şi să recâştigăm ceva din avansul nostru

înainte ca prostul ăla să-şi dea seama că am părăsit adăpostul de la Scarglas.

- Tot nu vrei să ceri ajutorul verilor noştri? întrebă Liam. Ar putea cu uşurinţă să ne ajute să terminăm o dată pentru totdeauna cu ameninţarea asta.

- Fără îndoială. Bătrânului Fingal nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să aibă ocazia să bage spaima şi câţiva centimetri din sabia lui în câţiva englezi, spuse Sigimor. Cu toate astea, aşa cum am mai spus deja, aş vrea mai degrabă să nu mai atrag pe cineva în conflictul ăsta. Da, o mână de ajutor, dar nimic mai mult. *Noi* avem dreptul de a-l doborî pe omul ăsta, un drept pe care am de gând să-l afirm şi mai limpede forţându-l să vină după noi la Dubheidland. Dacă moartea unui lord englez iscă necazuri, măcar să ne bată doar nouă în poartă, pentru că noi putem arăta că a fost drept şi corect.

- Cu siguranţă că ar fi drept şi corect dacă un neam de-al nostru ar da lovitura pentru noi?

- Poate, dar englezii nu văd întotdeauna lucrurile aşa cum le vedem noi. Da, englezii se ceartă între ei acum şi poate că nici nu le pasă că unul de-al lor lipseşte. Aşa că ticălosul ăla a trecut şi el de hotare înarmat şi gata de luptă. Totuşi, nu ştim cât de importantă e poziţia aliaţilor lui în faţa regelui sau cât de puternice sunt alianţele astea. Există chiar riscul ca moartea lui Harold să stârnească proteste puternice şi nu vreau ca şi alţii să fie prinşi în beleaua asta.

Liam oftă, apoi dădu din cap.

- În regulă. Avem şi dovada că Lord Peter ţi-a cerut ajutorul.

- Da, avem. Şi o avem şi pe stăpâna de la Drumwich care ne-a implorat s-o ajutăm.

- Implorat? mormăi Jolene.

Sigimor ignoră întreruperea.

- La rândul ei, şi ea are aliaţi. Se uită înspre ea şi ridică o sprânceană. Da?

– Da, răspunse Jolene. Am aliaţi. Din nefericire, Harold ştia cine sunt şi a plănuit bine să pună capăt încercărilor de a ajunge la ei. Voi aţi fost singurii de care n-a ştiut. Salvarea vieţii unui lord scoţian nu era o istorie pe care Peter era dispus s-o relateze multor oameni şi, în cele câteva situaţii când a povestit, a făcut-o într-un mod neclar, adică n-a pomenit nici un nume. Mi-a spus doar despre tine, abia după ce trimisese după ajutorul tău. Harold n-a fost singurul luat prin surprindere când ai sosit. Am încercat să trimit vorbă că Peter e mort, dar Harold a acţionat rapid pentru a împiedica vestea asta să se răspândească.

– Şi noi n-am vorbit cu mulţi, odată ce am intrat în Anglia. Adevărul e că am făcut tot ce am putut să fim cât mai puţin văzuţi şi auziţi, aşa ajutându-l pe Harold şi secretul lui.

Luând burduful de vin pe care i-l întinse Sigimor, Jolene bău, apoi îl dădu mai departe lui Tait ce stătea în stânga ei.

– A fost înţelept. Poate că nu suntem chiar în război, dar amintirile raidurilor trecute făcute de scoţieni sunt încă vii. Bănuiesc că mulţi ce locuiesc între Drumwich şi hotare au suferit o pierdere în timpul unui raid brutal. Oftă. La fel cum mulţi din oamenii voştri au suferit din cauza alor mei. Din păcate, Harold se pare că le scapă celor care ar putea fi însetaţi de sânge englezesc.

– Da, se pare că şi compatrioţii mei suferă de un fel de pacoste a stăpânirii de sine, naiba să-i ia! Chiar şi tâlharii ăia de la hotare îi lasă în pace. Dac-aş fi ştiut asta, nu l-aş fi trimis pe Nanty aşa cum am făcut-o. Harold se mişcă cu mult mai iute şi mult mai lesne decât am anticipat. Aşa că trebuie să facem nişte planuri să-l împiedicăm, să nu-i permitem să se apropie de ceea ce vrea, chiar dacă reuşeşte să-şi pună mâinile murdare pe tine şi pe băiat.

Jolene aşteptă ca el să spună mai multe, să înceapă a propune un plan sau două, dar el rămase tăcut, uitându-se atent la ea. Ea se uită înspre ceilalţi bărbaţi doar ca să observe că şi ei o priveau cu atenţie. Era ca şi cum toţi ştiau ceva ce ea nu ştia, şi asta o enervă. Era evident că bărbaţii discutaseră alte planuri la un moment dat în cursul călătoriei şi trecuseră cu vederea să i le împărtăşească şi ei. De vreme ce problema asta o implica îndeaproape, asta părea absolut incorect. În măreaţa lor înţelepciune bărbătească, probabil că hotărâseră că o astfel de tăinuire era necesară pentru a-i proteja sensibilităţile de femeie, se gândi ea îmbufnată.

- Ei bine? Ai de gând să îmi împărtăşeşti şi mie planul sau planurile astea? întrebă ea în cele din urmă.

- Poate că ar trebui să aşteptăm până dimineaţă, spuse Sigimor, după ce te-ai odihnit.

Trăgând adânc aer în piept pentru a-şi potoli furia care o cuprindea, Jolene îi zâmbi dulce:

- Spune-mi acum.

Chiar îi plăcea temperamentul ei, cugetă Sigimor, silindu-se să nu rânjească. Arareori, femeile îl înfruntau sau îşi manifestau nemulţumirea. Îl întristase, dar multe femei găseau că e intimidant, chiar înfricoşător. La fel gândeau şi mulţi bărbaţi, însă el credea că asta era bine. Nu şi englezoaica asta micuţă. Nu ezita să-i arunce o privire care îi spunea clar că ar vrea să-l bată măr când o enerva. Sigimor bănuia că mulţi bărbaţi l-ar crede pe jumătate nebun, dar el găsea că asta era extrem de atractiv.

- Cred cu adevărat că ar fi mai bine să aşteptăm până mâine, când n-o să mai ai mintea tulburată de la atâta oboseală.

- Singurul lucru cu care îmi e tulburată mintea în momentul ăsta e furia care-mi sporeşte. Spune-mi acum! Te rog, adăugă ea, într-o încercare de a fi politicoasă ce fu complet compromisă de felul în care îi aruncă în faţă cuvintele printre dinţii încleştaţi.

Sigimor ridică din umeri.

- Cum vrei. Planul este să... să te măriţi cu mine.

capitolul 7

- Poftim?

- Tu şi cu mine o să ne căsătorim de îndată ce găsesc un preot.

Nu arăta ca şi cum înnebunise, se gândi Jolene, străduindu-se să iasă din şoc. Totuşi, ceva trebuie că îi zăpăcise minţile pentru a-l face să spună aşa o nebunie. Mai rău, spusese asta pe acelaşi ton pe care l-ar fi folosit cerându-i cuiva să-i dea sarea. Să ceară? Nu *ceruse*, afirmase asta ca şi cum era ceva deja stabilit.

După şoc, i se strârni furia, o furie născută dintr-o durere pe care n-o înţelegea prea bine. Jolene îşi spuse că era doar vanitatea ei rănită, ignorând vocea din minte care lua în râs această jalnică explicaţie. Aici nu există nici o poveste de dragoste. Era mai mult o manevră de luptă, ceva menit a-l bloca pe Harold. Mai târziu, poate că îl va considera un gest extrem de cavaleresc, dar acum nu vedea decât că i se oferise o căsătorie pentru moşiile ei, zestrea sau descendenţa. Un dezgust puternic pentru astfel de alianţe era unul dintre motivele pentru care era încă nemăritată la douăzeci şi trei de ani.

- E absolut fără rost, spuse ea şi nu văd de ce este necesar.

- Nu? Harold încearcă să se însoare cu tine. Ăsta e unul dintre motivele pentru care ne urmăreşte.

- Da - *unul* dintre motive. Căsătoria ta cu mine n-o să-l facă să se întoarcă din drum.

- O să te protejeze dacă pune din nou mâna pe tine. Nu te poate sili să te măriţi cu el. Chiar şi un preot lacom după bani va şovăi să unească un bărbat cu o fată ce susţine că are deja un bărbat.

- O căsătorie între noi poate să nu fie legală în Anglia.

– Un om al bisericii se va simți obligat să se asigure de asta, în special dacă suntem căsătoriți de un preot. La fel și Harold, dacă are planuri să aibă moștenitori care să mențină Drumwich în mâna lui chiar și după ce moare.

Tot ce spusese el era adevărat, dar Jolene clătină din cap. Nu era chiar sigură ce respingea – acel adevăr sau inexplicabila dorință de a fi de acord cu planul lui. Deși voise dintotdeauna un soț, un cămin al ei și copii, avea nevoie de mai mult decât oferea el, mai mult decât o unire făcută doar pentru a-i dejuca planurile lui Harold. Faptul că era atât de puternic atrasă de Sigimor făcea ca acel *mai mult* să fie cu atât mai necesar. Jolene putea cu ușurință să prevadă un viitor sumbru în care sentimentele ei creșteau și se adânceau, în vreme ce ale lui nu.

Sumbru, dureros și plin de amărăciune, cugetă ea. Văzuse ce se întâmplase când într-o căsătorie unul iubea și celălalt nu. Familia ei era plină de astfel de căsătorii. Chiar mama ei devenise o femeie aspră, tristă, după ani în care îl iubise pe tatăl lui Jolene, un bărbat care nu-i putea da ce avea ea nevoie. Era un motiv pentru care Jolene își dorise să poată cumva să-și aleagă soțul. Exista și posibilitatea de a da greș și de a-și frânge inima când cineva își alegea propriul partener, dar întotdeauna sperase să nu fie una așa de mare. Din tot ce văzuse, căsătoriile făcute pentru bani, pământ sau alianțe rar se dovedeau a fi unele fericite. Se îndoia că o căsătorie făcută să-și supere dușmanul ar fi fost altfel.

– Nu, e un plan prost, spuse ea, apoi icni ușor când Sigimor se ridică și o făcu să se ridice și ea pentru a-i sta alături.

– Trebuie să vorbim despre asta, spuse el.

– Credeam că tocmai vorbim despre asta. Cred că m-am auzit spunând *nu*.

Jolene blestemă încet când Sigimor n-o băgă în seamă și se îndreptă spre pădurea din preajmă, trăgând-o

şi pe ea după el. Era limpede că bărbatul nu ştia cum să accepte un simplu *nu*. Avea de gând să încerce s-o convingă să spună *da*. Faptul că o lua deoparte ca să încerce asta o făcea să se simtă puţin stânjenită. Putea să se gândească la câteva feluri în care ar putea s-o prostească într-atât încât să fie de acord cu planul lui nebunesc.

O să fie puternică, îşi spuse în sinea ei. Putea să încerce s-o convingă cât voia, s-o acopere cu sărutări tulburătoare, s-o vrăjească cu acei minunaţi ochi verzi şi s-o seducă cu vocea lui cea încântătoare, însă ea nu se va clinti. Jolene îşi reaminti că era din familia Gerard, şi ei erau vestiţi pentru fermitatea lor. Unii oameni nedrepţi o numeau încăpăţânare oarbă, dar ea simţea că i-ar fi fost de folos oricum.

Îi scăpă un icnet de uimire când Sigimor o împinse lângă un trunchi de copac gros şi acoperit de muşchi. Îi puse câte o mână de-o parte şi de alta a capului şi se uită la ea. Jolene ştia că el putea cu uşurinţă s-o ţină în loc dacă încerca să se mişte. Încercă cu greu să nu-i întâlnească privirea, cu mult prea conştientă de puterea acelor ochi, dar dădu greş. Era groaznic de nedrept că nu părea a fi foarte uşor de vrăjit, se gândi ea supărată. Folosind fiecare dram de voinţă pe care îl avea, se sili să afişeze o expresie de calmă indiferenţă şi se rugă ca el să nu poată fi în stare să înţeleagă cât de mult se prefăcea.

Sigimor se uită spre faţa ei îndreptată în sus, îi cercetă expresia reţinută şi distantă şi simţi cum îl săgetează îndoiala. Apoi se uită în ochii ei larg deschişi şi începu să se relaxeze. Tulburarea ei care îi acoperea adâncul cenuşiu al ochilor nu era uşor de descifrat, dar dovedea că nu era rece sau distantă, aşa cum dădea de înţeles expresia de pe faţa ei. Jolene nu-şi putea ascunde în întregime sentimentele. Ochii ei frumoşi erau ferestrele sufletului şi ale minţii. El intenţiona să facă tot ce putea pentru a afla ce se ascundea acolo. De data asta n-o să se lase

păcălit, n-o să rămână orb la ce simțea și credea cu adevărat o femeie. Sigimor era hotărât s-o înțeleagă pe Jolene sau cel puțin să încerce s-o înțeleagă în măsura în care putea un bărbat să facă asta. O voce slabă din minte îi spunea că Jolene nu era genul care să înșele, că nu era o femeie care s-ar juca cu un bărbat doar pentru a-și hrăni propria vanitate și mândrie. Cu toate astea, intenționa să rămână prudent. Toată ființa lui îi spunea că ea era perechea lui, partenera lui și continua să-i spună asta din ce în ce mai tare și mai puternic cu fiecare oră care trecea. Fie și pentru acest singur motiv, o va convinge să se mărite cu el, dar intenționa pe deplin ca de data asta el să fie cel care dicta termenii. Cu zece ani în urmă, fusese cel care dăduse ascultare și se găsise într-o situație umilitoare care și acum îl irita. Deși nu se putea convinge că Jolene ar face la fel, se va sili să rămână prudent.

– Ai vreo obiecție să mă iei de bărbat, ce zici? întrebă el.

– Nu, nu față de *tine*, ci față de raționamentul tău, răspunse ea.

– Și ce e greșit cu raționamentul meu? Harold caută să te lege într-o căsătorie pentru a te folosi ca să-și încleștezе și mai tare ghearele pe Drumwich și să-l atragă pe micul Reynard în plasa lui. Dacă ești măritată cu mine, nu poate face asta, ce crezi?

– Nu, dar n-o poate face nici dacă nu mă prinde.

– Te-a prins o dată.

Jolene blestemă în sinea ei. Era greu de discutat cu o astfel de logică rece și convingătoare, mai ales când toate argumentele ei erau bazate pe sentimente. Din experiența ei, așa puțină cât era, argumentele emoționale erau fie disprețuite, fie ignorate de către bărbați. Orice bazat pe sentimente, indiferent cât de solid sau rațional ar suna, era considerat a fi nedemn de a fi luat în seamă. Nu credea că Sigimor ar fi atât de aspru în judecată, dar se îndoia că vorbele ei l-ar convinge. Cu toate astea,

o să încerce. Poate că ar ajuta dacă el cel puţin ar înţelege de ce a spus *nu*.

- În cazul ăsta, va trebui să fim foarte atenţi să nu permitem să se mai întâmple vreodată.

- Fătuco...

Ea îşi apăsă degetele pe buzele lui pentru a-l face să tacă, apoi şi le retrase grăbită. O uimi că un bărbat atât de aspru putea avea nişte buze aşa de moi şi de calde. O uimea şi mai mult că acea căldură părea că i se revărsase în tot corpul prin acea scurtă atingere. Jolene se lepădă repede de uimire şi se sili să se concentreze asupra acestei discuţii foarte importante.

- Nu te-ai întrebat de ce sunt încă nemăritată la douăzeci şi trei de ani?

- Ai spus că logodnicul tău a murit când aveai şaisprezece ani. Şi englezii sunt idioţi. Toată lumea ştie asta.

Simţi cum i se îmbujorează obrajii la acest compliment grosolan, dar spuse:

- Poate că aşa e. Cu toate astea, nu sunt măritată, pentru că n-am vrut să mă mărit doar pentru zestrea mea, a descendenţei sau din motive de alianţe şi de politici. Fără îndoială că nu vreau să mă mărit doar pentru a-l enerva pe Harold.

- Ah! Ai capul plin de ideile alea aiurite despre dragoste, romantism şi toate cele de care miaună menestrelii ăia.

- Nu-i nevoie să vorbeşti aşa de disprețuitor. De ce să nu vreau ca bărbatul meu să mă vadă mai mult decât ca pe o pungă plină, un act pentru o moşie sau un tratat semnat?

- Ah, eu te văd ca fiind mai mult de atât, murmură Sigimor uitându-se la ea.

Focul din privirea lui pe când o măsura cu privirea din cap până-n picioare şi înapoi o făcu să se înfioare. Nu mai simţise niciodată dorinţa, dar era sigură că asta îi curgea prin vene în acel moment. Omul ăsta era capabil să trezească cu o uşurinţă alarmantă acel sentiment

în adâncul fiinţei ei. Se rugă ca el să nu ştie, pentru că bănuia că ar profita rapid de asta.

- Dorinţa nu e nici ea un motiv bun pentru căsătorie. Dorinţa poate fi un lucru trecător, dar căsătoria e pentru totdeauna.

- Fătuco, am avut o datorie de onoare faţă de fratele tău. Nu mi-am putut-o onora, aşa-i? Deci o s-o fac ţinându-te pe tine şi pe băiat în siguranţă, făcându-l pe Harold să plătească pentru crimele lui şi asigurându-mă ca băiatul lui Peter să păstreze tot ce i-a lăsat Peter.

- Nu-i nevoie să renunţi la tot restul vieţii tale pentru a realiza asta.

Sigimor se încruntă la ea.

- Eu nu văd aşa problema. Am treizeci şi doi de ani. E adevărat că n-am nevoie de un moştenitor, dar mi-ar plăcea să am un copil sau doi. Pentru asta, am nevoie de o nevastă, pentru că vreau să fie legitimi. Pentru că nu eşti măritată şi acum nu-l ai pe Peter drept tutore, bănuiesc că o să te măriţi odată ce o să te întorci în Anglia.

Adevărul spuselor lui aproape că o făcu pe Jolene să blesteme. Va fi numit un bărbat drept tutore al lui Reynard şi fără îndoială va fi şi ea pusă sub oblăduirea lui. Chiar şi Peter începuse să creadă că ar trebui să se mărite, că trăsese destul de timp şi chiar avusese în vedere să aranjeze ceva. Ăsta va fi primul lucru pe care un tutore îl va face. Ceea ce Sigimor nu ştia, era că ea era o moştenitoare. Exista o foarte mare şansă ca regele însuşi să ia controlul asupra ei şi a zestrei ei pentru a o da de soţie unui favorit de la curte sau unei rude nevoiaşe. O treceau fiorii doar gândindu-se.

- Acuma, ştii prea bine că nu umblu după nimic din cele ce ai spus, continuă Sigimor. Orice zestre ai avea nu îmi va fi dată mie, nu-i aşa, şi nu există nici o alianţă care trebuie încheiată. Pentru că descendenţa ta e doar engleză, n-o să-mi aducă un câştig prea mare aici, aşa-i?

- Ah. Nu, bănuiesc că nu.

– Acuma, n-am de gând să dau greş în a te păstra pe tine şi pe băiat în siguranţă sau în a-l expedia pe Harold direct în iad, dar soarta poate fi foarte capricioasă. Omul te-a prins deja o dată şi dacă n-ar fi fost aşa un idiot înfumurat, până acum ar fi putut fi cu tine la jumătatea drumului spre Anglia. Da, şi măritată, şi băgată-n pat cu el. Dădu din cap când ea păli. Dacă te măriţi cu mine, poţi scăpa de ameninţarea asta, sau cel puţin poţi s-o reduci. Asta o să-mi mai dea şi dreptul, după legile ambelor ţări, să-l urmăresc pe ticălos chiar până pe holurile de la Drumwich dacă va fi nevoie.

O privi cu atenţie pe când ea cugeta asupra celor spuse de el. Sigimor spera ca unele din acele sentimente mai puţin încurajatoare pe care le văzuse cum îi apăruseră pe faţa cea foarte expresivă erau născute pentru că se gândise la Harold şi nu la el. Pe când se juca absent cu o şuviţă groasă din părul ei ce scăpase din coadă, se gândea ce alte argumente ar mai putea folosi dacă ea încă ezita. O să vorbească toată noaptea, dacă trebuia. Femeia asta era perechea lui. În clipa în care o crezuse pierdută pentru că Harold pusese mâna pe ea, îi dispăruse orice urmă de îndoială. Pentru că era sigur că ar suna ca un nebun dacă i-ar fi spus că vrea să se însoare cu ea pentru că ea era *aleasa* lui, va trebui s-o convingă că era un lucru logic şi practic ce trebuia făcut. Dacă toate celelalte lucruri dădeau greş, putea s-o seducă, cugetă el şi zâmbi uşor încântat de acest gând.

Jolene se întrebă ce-l amuza. Din punctul ei de vedere, nu era nimic amuzant. O copleşise cu argumente, fără doar şi poate. Harold intenţiona să se însoare cu ea pentru a-l ajuta să pună stăpânire cu totul pe Drumwich, aşa că ar trebui să-l dezarmeze măritându-se cu Sigimor. Practic, logic şi, îşi dădu ea seama cu o oarecare uimire, dureros. Nu-i adresase nici măcar un cuvânt de dragoste, afecţiune sau pasiune. Deoarece se cunoşteau doar de câteva zile, era prostesc să creadă că o cerere în căsătorie din partea lui Sigimor putea fi altceva decât

practică, cu toate astea își dorea să fi fost. El îi oferea motive cuminți, când tot ce voia ea și avea nevoie era o iubire nebună.

Pentru o scurtă clipă, se bucură de imaginea lui Sigimor declarându-și iubirea pentru ea, rugând-o în cel mai romantic mod cu putință să-l facă cel mai fericit bărbat măritându-se cu el. Ce totală aiureală, își spuse în sinea ei, indiferent cât de plăcută ar fi fost imaginea. Sigimor n-o cunoștea de destul timp pentru a nutri o mare pasiune pentru ea. Dacă încerca să pretindă așa ceva, probabil că ea i-ar pune vorbele la îndoială. Mai era și simplul fapt că Sigimor Cameron nu era un bărbat care să aibă vorbele agreabile și lingușitoare ale unui curtean. Nici nu și-l putea imagina să se roage pentru ceva. Dacă se mărita cu el, va trebui să accepte faptul că nu va fi niciodată cavalerul din visurile ei copilărești. N-o să-i dăruiască flori, șoptindu-i cuvinte drăgăstoase la ureche sau stând la picioarele ei și cântându-i de dragoste. Amintindu-și de cântatul lui, decise că ultima parte era probabil o binecuvântare.

Ce-o fi în capul ei? Nu se putea mărita cu el. Să se mărite pentru că un bărbat avea o datorie de onoare față de ea și de fratele ei era aproape la fel de rău ca și a fi dată de soție de către rege pentru a-i face pe plac unui oarecare lingușitor de la curte. Jolene ajunse la concluzia că-și pierduse judecata din cauza înfățișării lui plăcute, ca și a felului în care putea s-o facă să se simtă.

– Nu, spuse ea încet. Să fiu măritată pentru așa niște motive lipsite de pasiune...

– Crezi că sunt lipsit de pasiune?

– Nu, dar motivele pe care le-ai oferit pentru căsătoria asta sunt.

– Atunci o să-ți dau încă un motiv.

Înainte ca ea să poată protesta, o sărută. Ea își puse mâinile pe pieptul lui ca să-l împingă în clipa când îi ghicise intenția, dar nici măcar o clipă nu încercă să-l oprească.

În momentul în care gura lui o atinse pe a ei, ea își mișcă brațele pe pieptul lui lat și îl luă pe după gât. La prima atingere a limbii lui, ea își deschise gura, înfiorându-se de plăcere pe când el îi mângâia interiorul gurii. Îi plăcea cu adevărat să-l sărute pe bărbatul ăsta, se gândi ea amețită. Când el sfârși sărutul, ea observă că el o luase în brațe, o ridicase de la pământ și o proptise ușor de trunchiul copacului.

- Asta a fost lipsit de pasiune, Jolene?

Sigimor sărută locul unde îi pulsa sângele pe gâtul subțire și aproape zâmbi simțind sub buze zvâcnitul accelerat.

- Nu, icni ea, apoi își spuse cu asprime că trebuia să pună capăt acestei situații. Ți-ai demonstrat punctul de vedere. Acum poți înceta!

- Zău așa?

Îi sărută adâncitura din spatele urechii și o simți cum tremură în brațele lui. Era minunat de receptivă. Întregul lui trup tânjea să continue această seducție, dar se străduia să-și controleze dorința. S-o dezvirgineze lipită de un copac cu oamenii lui la doar câțiva metri distanță n-ar fi fost înțelept. I-ar oferi o plăcere uriașă, dar bănuia că urmările ar fi fost amare. Jolene putea foarte lesne vedea asta ca nimic mai mult decât cum el își exercită puterea asupra ei pentru a obține ce voia. Sigimor se îndreptă de spate și o lăsă ușor jos până când picioarele îi atinseră pământul. O ținu în continuare în brațe chiar pe când ea se sprijini cu spatele de copac. Avea obrajii îmbujorați, aproape gâfâia și ochii i se întunecaseră până la un învolburat cenușiu. Acele semne intense ale pasiunii ei făceau să-i fie și mai greu să și-o stăpânească pe a lui.

- Haide, acuma, fătuco. Există un bun motiv să te măriți ce nu-i deloc lipsit de pasiune, ce zici?

- Chiar așa. Se mișcă să se elibereze din îmbrățișarea lui, dar el nu-i dădu drumul. Jolene hotărî că ar fi prea înjositor să se zbată, așa că se hotărî să renunțe, dar auzi

în sinea ei o voce plină de dispreţ ce o acuza că se minte pe ea însăşi.

– Totuşi, cred că am spus deja că dorinţa poate fi trecătoare şi că e jalnic să te măriţi pe baza ei.

– Poate că eşti inocentă...

– Poate? mormăi ea, simţind un grăunte de furie.

Sigimor o ignoră şi continuă:

– Dar eu nu sunt.

– Am observat asta, că deşi bărbaţii cer ca femeile pe care le aleg să fie de o castitate fără de seamăn, găsesc ca fiind cu totul acceptabil să se împerecheze ca iepurii înainte de nuntă. Şi câteodată şi după. Există un cuvânt pentru asta. Cred că se cheamă ipocrizie. Bărbaţii...

– Da, da, dar putem continua disputa asta mai târziu. Poate într-o noapte când ne încălzim degetele de la picioare în faţa focului din dormitorul meu.

Gândul de a fi în dormitorul lui Sigimor o făcu pe Jolene să se înfierbânte. Fu şocată când îşi dădu seama că încerca să şi-l închipuie gol pe când stăteau în faţa acelui foc. Era sigură că Sigimor îi făcuse vrăji. Era singura explicaţie pentru felul în care în doar câteva zile se putuse schimba dintr-o femeie care arareori se gândea la bărbaţi într-una care încerca să-şi imagineze cum arăta bărbatul ăsta gol. Sorbind vin. Poate ţinând-o în poala lui de bărbat şi sărutând-o pe ureche. Jolene îşi cârpi una în sinea ei în speranţa de a-şi vârî măcar puţin mintile în capul ăsta aiurit. Nu era momentul să se complacă în astfel de gânduri scandaloase.

Dar pe de altă parte, cugetă ea, poate că acum era exact momentul. Bărbatul ăsta îi isca nişte simţăminte care erau pe cât de fascinante, pe atât de tulburătoare. Mai fusese sărutată o dată sau de două ori şi înainte, dar asta n-o făcuse decât să simtă nevoia de a-l pocni pe bărbatul care o săruta. Săruturile lui Sigimor o făceau să vrea să-l pună jos pe iarbă şi să sară pe el, chiar dacă nu era chiar sigură ce să facă cu el odată ce era întins pe spate. Dacă se mărita cu el, putea descoperi răspunsul

la enigma asta. Ar putea explora după pofta inimii această dorinţă pe care el o născuse în ea şi ar avea până şi binecuvântarea bisericii.

Era o idee nesăbuită, dar nu putea s-o respingă cu uşurinţă. Acea voce enervantă din capul ei îi tot spunea, de ce nu? Nu putea nega că era atrasă cu putere de bărbatul ăsta şi nu mai fusese atrasă de nimeni altcineva. Era un om bun, chiar dacă era cam necioplit. Mai era şi arătos, tânăr şi puternic. Jolene se îndoia că regele sau orice bărbat va fi numit tutorele ei ar fi aşa de plin de calităţi. Cu siguranţă că nu voia să se găsească prinsă în capcana unei căsătorii cu Harold.

- Nu eşti atentă la mine, fătuco, spuse Sigimor amuzat de cât de complet pierdută în gânduri era.

- Ah! Roşi. Îţi cer iertare. Cred că aveai de gând să-mi povesteşti câte ceva din tinereţea ta desfrânată. Când el se încruntă spre ea, ea zâmbi. Continuă!

- Cred că mă confunzi cu dezmăţatul ăla de Liam, bombăni Sigimor. Cu toate astea, am avut destule experienţe pentru a şti că ceea ce s-a născut între noi e pe-atât de rar, pe cât e de puternic. Nici nu sunt destul de nebun să cred că va fi întotdeauna aşa de puternic. Ah, probabil că ne va omorî în câţiva ani, dac-ar fi aşa. Dacă crezi că atunci o să alerg după alte fuste, ar trebui să te gândeşti mai bine. O să rostesc jurăminte înaintea unui om al lui Dumnezeu, chiar în faţa lui Dumnezeu însuşi şi o să fii soţia mea. Nu privesc cu uşurinţă lucrurile astea. Nu, nici n-am o dorinţă prea mare să am orice fată care îmi zâmbeşte. N-am făcut-o de fapt niciodată.

- Vrei să spui că o să fii credincios?

Îşi ascunse surpriza când el se arătă a fi jignit de întrebare.

- Da, chiar asta am spus, nu-i aşa? Dacă nu mă dai afară din pat, nu văd nici un motiv să mă duc şi să caut altul în care să mă vâr. Ştiu că mulţi bărbaţi îşi înşală nevestele, şi nevestele îşi înşală bărbaţii, dar n-am înţeles niciodată prea bine decât doar dacă între timp căsătoria

a devenit aşa de rece precum un lac în luna lui februarie. Unchiul meu n-a fost niciodată credincios nici uneia dintre nevestele lui şi a zămislit o armată de copii din flori, dar n-a fost niciodată fericit. Puţine din aceste adultere apar dintr-o mare pasiune oarbă sau dintr-o dragoste eternă. Vanitate, mândrie, chiar şi un fel de joc, dar mare parte dintre bărbaţi trâncănesc despre nevoile unui bărbat. Şi eu zic aşa, că dacă nevasta îţi dă voie în patul ei şi nu-i unul rece, atunci nevoile tale sunt rezolvate, nu-i aşa? Să sari dintr-un pat în altul aduce doar necazuri acasă, unde ar trebui să fie un adăpost de necazuri, şi zămisleşte copii din flori ce adesea au mult de furcă în viaţă.

Jolene clipi. Acesta trebuie să fie cel mai lipsit de romantism jurământ de credinţă pe care l-a primit vreo femeie vreodată. Mai era şi o urmă de dispreţ în vocea lui când vorbea de o mare pasiune oarbă şi de dragoste eternă. Omul acesta nu avea nimic din sentimentele mai delicate?

Apoi se gândi la tot ce aflase despre el de la alţii. Devenise lord la abia douăzeci de ani, dar pierzându-şi tatăl, să ajungă un fel de tată pentru toţi fraţii lui mai mici fusese doar o mică parte din povara ce-i fusese pusă pe umeri. O febră secerase multe vieţi în clan, lăsându-l stăpân peste un mare număr de văduve şi orfani, mulţi dintre ei ceva mai mari decât nişte prunci. Sigimor luase mulţi din orfani şi nu ezitase niciodată să ajute văduvele în orice fel putuse. Se gândi cum se purta cu Reynard şi ştiu că făcuse mult mai mult pentru copii decât că le dăduse adăpost şi hrană, şi nu numai din datorie şi simţ de răspundere. Exista o inimă în bărbatul ăsta aspru şi probabil una foarte mare într-adevăr, dar fără îndoială că ar fi devenit ţepos ca un arici dacă ar fi pomenit de aşa ceva. Jolene se mai întrebă cât de mari îi erau şansele să găsească un loc pentru ea în inima asta mare.

Ar fi un mare risc pe care şi l-ar lua, cugetă ea, să încerce a transforma o căsătorie făcută din raţiuni aşa de practice într-o legătură adevărată. Existau însă şi avantaje imediate. Ar dejuca planurile lui Harold şi ar însemna că nu mai trebuia să-şi facă griji că va fi folosită pentru propriul câştig de către rege sau de către vreun tutore numit. Mai era şi dorinţa asta ce era de cercetat îndeaproape. Şi dacă totul se dovedea o greşeală groaznică, odată ce Harold va fi învins, se putea întoarce în Anglia să ceară anularea. Nu era sigură dacă Sigimor se gândise la posibilitatea asta şi, din motive pe care nu voia să le explice prea în amănunt, nu intenţiona să-i pomenească de ea.

Sigimor o luă cu blândeţe de bărbie şi îşi frecă degetul mare de gura ei ispititoare.

- Sunt de familie bună, averea şi moşiile mele sunt destul de bogate ca să nu duci lipsă de ceva, o să mă străduiesc să mă asigur ca nimeni şi nimic să nu-ţi facă vreun rău şi îmi iau foarte în serios jurămintele. O sărută tandru. Deci te măriţi cu mine, Lady Jolene? O sărută din nou, un sărut ce lăsa puternic să se înţeleagă că avea nevoie de ea. Nu vrei să vezi unde o să ne ducă asta?

- Da, răspunse ea pe o voce răguşită pe care abia de şi-o recunoştea ca fiind a ei.

- Da la asta, sau da, *o să te* măriţi cu mine? întrebă el, abia atingându-i buzele cu sărutări uşoare şi reţinute.

- Da. O *să mă* mărit cu tine.

El o luă în braţe şi îi dădu o sărutare ce părea că o topeşte cu totul. Încă era ameţită de pe urma ei când el o îndepărtă de el, o luă de mână şi porni înapoi spre tabără. Jolene se întrebă cum de bărbatul poate trece de la fierbinţeală la răceală cu atâta uşurinţă. În spatele acelui sărut existase pasiune. Era sigură de asta. O enerva că îşi putea dobândi controlul atât de uşor în vreme ce ea rămăsese ameţită şi înfierbântată.

- O să căutăm mâine un preot, anunţă Sigimor în clipa în care ajunseră lângă ceilalţi bărbaţi.

Jolene abia dacă mormăise câteva mulţumiri absente pentru felicitările transmise de oameni, când Sigimor o trăsese spre locul unde cineva aşternuse patul.

- Ce faci? îl căută repede pe Reynard şi îl găsi dormind adânc pe patul lui grosolan în mijlocul celorlalte pături aşternute pentru oamenii lui Sigimor.

- Trebuie să te odihneşti. Nu vreau să fii prea obosită mâine.

Dându-şi seama de ce o voia el odihnită, ea roşi furioasă, dar el deja plecase spre oamenii lui. Ea îşi scoase ghetele, apoi se cuibări sub o pătură, dezbrăcându-se până la cămaşă. Uitându-se la cămaşa ei simplă şi încercând să se facă cât mai comodă când doar o pătură o despărţea de pământul tare, Jolene se surprinse dorind să-şi fi adus ceva mai delicat, apoi înjură. Bărbatul îi transformase mintea în terci. Închizând ochii, se hotărî că ar putea fi înţelept să se gândească ceva mai mult la ceea ce tocmai acceptase.

- Există un preot, dar e la distanţă de jumătate de zi călare de aici, spuse Liam când Sigimor se aşeză lângă foc.

- Bine, spuse Sigimor, întinzându-se după burduful de vin ce era trecut dintr-o mână în alta.

- N-ai răbdare, ce zici?

Sigimor nu se obosi să răspundă, luând o înghiţitură zdravănă cu privirea fixată pe femeia zveltă căreia curând îi putea spune soţia lui. În mai puţin de o zi, o să aibă dreptul să se strecoare sub pătura aceea cu ea. Răbdare era un cuvânt prea blând pentru ce simţea.

capitolul 8

Uitându-se suspicioasă la scundul şi rotofeiul preot cu care discuta Sigimor, Jolene se apropie de acesta din urmă. Trezită pe când nici nu se iviseră zorii, călăriseră din greu spre satul ăsta mic. Drept rezultat, n-avusese ocazia să vorbească cu Sigimor, deşi se gândise mult.

Dacă n-ar şti cum stă treaba, ar zice că Sigimor făcuse tot ce putuse să se asigure că nu vor mai exista alte discuţii despre căsătorie. O să discute despre asta acum, hotărî ea şi îl trase de mânecă, dar el doar o luă de mână şi continuă să discute cu preotul - în galeză, o limbă pe care ea n-o înţelegea.

Ciudat, se gândi ea dintr-odată. De ce să vorbească în galeză, acum când preotul îi întâmpinase în ceea ce Jolene considerase a fi o formă specifică şi foarte atractivă de engleză a scoţianului? Încerca oare Sigimor să ascundă ceva de ea? Rapid, înlătură această urmă de bănuială. Nu numai că era un mod jalnic de a gândi în felul ăsta despre un bărbat care făcea tot ce putea să-i ţină în siguranţă pe ea şi pe nepotul ei, dar nu putu găsi vreun motiv serios ca el să fie aşa de ascuns. O ceruse de soţie, ea acceptase, şi el aranja această căsătorie cu preotul. Nu era nevoie de vreun secret.

Ceea ce avea nevoie era o discuţie între patru ochi cu Sigimor. Fără sărutări, fără a-şi lipi trupul acela minunat şi puternic de al ei şi fără a-i linge gâtul. Doar o discuţie. Jolene se gândise la un plan pe care credea că el ar trebui să-l aibă în vedere. Era unul ce ar satisface nevoia lui de a se însura cu ea pentru a o ţine departe de ghearele lui Harold, dar în acelaşi timp ar garanta că el nu va fi legat pe viaţă de o femeie pe care n-o iubea.

Uitându-se la mica biserică de piatră în faţa căreia stăteau aşteptând ca Sigimor să termine de vorbit, încercă să-şi întărească hotărârea. Spera doar că nu-şi va pierde curajul în cele din urmă. Fusese nevoie de mult efort să se decidă a-i prezenta planul. O voce puternică, cumva isterică, din capul ei striga refuzând şocată. Dacă Sigimor nu se grăbea să-şi termine discuţia cu preotul, Jolene se temea că va şovăi, că va lua ce voia, fără a-i spune vreodată bărbatului planul ce-i va salva pe amândoi de la a fi prinşi în capcana unei căsătorii pe care nici unul din ei n-o alesese de bunăvoie.

*

Sigimor aproape că putea simți nerăbdarea lui Jolene, dar își menținu atenția fixată ferm asupra vărului lui, William. La ce bun să ai un preot în familie dacă omul nu putea face ce voia, se gândi el supărat. Când Liam îi spusese că preotul pe care îl căutau era o rudă de familie, Sigimor fusese încântat. Prevăzuse că se va însura cu Jolene și că o va avea în patul lui înainte ca mintea ei isteață să se poată gândi la alternativa planului lui. În schimb, pierdea timp prețios, certându-se cu un văr care se dovedea a fi excesiv de atașat de respectarea regulilor.

– Există reguli ce trebuie respectate, milord, spuse William, apoi se uită spre Jolene. Și ea e englezoaică.

Felul în care William se uita la Jolene, ca și cum se temea că ea se va transforma chiar în fața ochilor lui într-un soi de demon plin de negi, începuse să-l enerveze pe Sigimor.

– Am observat asta.

– Există anunțuri de nuntă ce trebuie făcute, înțelegeri semnate de rudele ei...

– Rudele ei sunt moarte în afară de idiotul ce ne urmărește cu gândul de a ne omorî. Da, și dacă pune mâinile lui murdare pe ea, o s-o târască înapoi în Anglia și o să se însoare cu ea. O să-i facă viața un adevărat iad pe pământ pentru o vreme, apoi o s-o omoare. Și lui nici nu i se va spune că trebuie să aștepte până când să se însoare cu ea.

– Preoți corupți, izbucni William. Anglia e plină de ei. Nici să nu încerci să-mi spui că toate astea sunt un gest nobil din partea ta. O dorești. Ei bine, mai poți aștepta câteva săptămâni.

– Sau pot să strâng de gât un preot în următorul minut sau cam așa ceva.

– Sigimor, spuse Liam tăios apropiindu-se de el, apoi îi aruncă lui William o privire prietenoasă. Vere, poate că e adevărat că motivele lui Sigimor nu sunt toate nobile, spuse el în galeză, dar asta nu schimbă adevărul

a ceea ce ţi-a spus. Acest Harold intenţionează să se însoare cu femeia pentru a-şi strânge şi mai mult ghearele pe tot ce a câştigat omorându-i fratele. Odată ce înlătură copilul din drumul lui, cu siguranţă că va scăpa şi de ea. Dacă are deja un soţ, asta va opri cel puţin pentru un timp uneltirile lui. În felul ăsta, dacă pune mâna pe ea, o să avem timp s-o salvăm. Haide, nu merită două vieţi nevinovate o mică încălcare a regulilor?

– Dar regulile există pentru un motiv... începu William, deşi acum îi apăruse o îndoială pe faţă.

– Da, să-l împiedice pe un ticălos să pună mâna pe o moştenitoare şi să se însoare cu ea împotriva voinţei ei. Aici nu e cazul de aşa ceva. Sigimor nu va câştiga prea mult de pe urma acestei căsătorii, pentru că zestrea ei va fi cu siguranţă ţinută bine în Anglia. Contractul de căsătorie n-o va proteja. Căsătoria are nevoie de binecuvântarea unui preot. Acuma, dacă crezi că trebuie să respecţi regulile, fă strigările de trei ori, aşteaptă doar câteva minute între fiecare strigare. Putem să facem şi o înţelegere de căsătorie şi avem martorii chiar aici.

William ezită încă o clipă, apoi dădu din cap.

– O s-o fac. O să aştept câteva minute între fiecare strigare. Liam, tu mă poţi ajuta să scriu o înţelegere de căsătorie, spuse el îndreptându-se spre biserică.

– Sigimor, spuse Jolene în clipa când ceilalţi plecară. Am conceput un plan. Mă gândeam...

– Îmi era frică de asta, mormăi Sigimor.

Ea se hotărî să ignore remarca.

– Nu contest nici unul dintre argumentele pe care le-ai prezentat ieri. Cu toate astea, căsătoria asta nu trebuie să fie ceva definitiv. Dacă rămâne neconsumată – ea scânci uşor când el începu s-o târască spre livada de mere chiar în spatele bisericii. Unde mergem?

– Undeva mai retras ca să-ţi pot spune câte ceva ce nu vreau să audă ceilalţi.

Asta suna ameninţător, se gândi Jolene, dar nu protestă. Dacă erau pe cale să se certe pe ceva atât de intim

precum consumarea căsătoriei lor, nici ea nu voia să fie auziți. Planul ei era unul foarte bun, dar când se opriră chiar în livadă, și Sigimor o luă în brațe, Jolene bănui foarte tare că nu va fi de acord cu ea. Se întrebă de ce nu se simțea consternată de această posibilitate.

- Chiar credeai că o să fiu de acord să nu mă culc cu propria mea soție? întrebă el. Era puțin dificil să-și țină gândurile în ordine când el o ținea atât de aproape, dar Jolene nu se dădu bătută.

- Căsătoria, odată consumată, e pentru totdeauna. Noi nu ne cunoaștem decât de câteva zile și majoritatea timpului a fost petrecut fugind de Harold. Poate că nu ne potrivim deloc, dar odată ce, ăă, împărțim un pat, nu mai e cale de întoarcere. Asta nu era chiar adevărat, dar ea mai degrabă ar ieși dintr-o căsătorie neconsumată decât să părăsească un bărbat cu care fusese intimă.

- Da, știam asta. De ce ai crede că nu ne potrivim?

- E posibil. Noi nu ne cunoaștem deloc bine. După cum am spus, am fost împreună doar timp de câteva zile și mare parte din acele zile au fost petrecute călare. În două săptămâni de acum încolo, poate că o să regreți asta din toată inima. De ce să nu aștepți o vreme înainte de a face din asta o căsătorie adevărată și obligatorie?

- De asta.

În clipa în care o ridică de la pământ, ea îl luă pe după gât pentru a-și ține echilibrul. Își deschise gura să-i spună s-o pună jos, și el o sărută. Fu nevoie doar de o singură mângâiere a limbii lui în gura ei, și ea își pierdu orice dorință de protest. Pe când el curma sărutul, Jolene se agăță de el precum cea mai rezistentă iederă. Chiar pe când își înclina capul pentru a-i permite să ajungă mai bine la gâtul ei, se luptă să-și vină în fire.

- Chiar dacă refuzi să te măriți cu mine, fătuco, o să am asta. Urmări conturul urechii ei mici cu limba și o simți cum tremură. Da, și cred că tu știi.

Ea știa și se întrebă de ce nu se simțea rușinată de această recunoaștere. Regulile erau foarte clare. O doamnă

se agăţa cu putere de virtutea ei până când se mărita. Nu stătea în livezi agăţându-se cu putere de scoţieni mari şi vânjoşi. Cu toate astea, nu putea nega adevărul pe care Sigimor îl rostise pe şleau. Măritată sau nu, o să se culce cu el. Nu avea puterea voinţei să continue să se ferească de ceea ce el putea s-o facă să simtă. Cel puţin dacă erau căsătoriţi, n-ar păcătui, se gândi ea pe când el se desprinse uşor de ea şi o puse înapoi pe picioare. Mai era şi posibilitatea de a fugi înapoi în Anglia pentru a pune capăt căsătoriei acolo, îşi reaminti ea.

Când îi întâlni privirea, văzu cum dorinţa îi întunecă ochii şi decise să nu-şi mai facă griji de asta. De ce să nu se bucure şi ea de puţină plăcere? De ce să nu savureze plăcerea pe care ştia că el i-o putea dărui o vreme? Dacă pasiunea pe care el o oferea se dovedea a fi superficială, dacă se dovedea a fi singurul lucru ce-i unea, avea o portiţă de scăpare. Cel puţin o să aibă nişte amintiri foarte frumoase de care să se agaţe dacă se întorcea la vechea ei viaţă.

– Prea bine, spuse ea.

Abia ce-i ieşiseră cuvintele pe gură, când el o luă de mână şi o târî înapoi spre biserică. Câteva cuvinte dulci sau asigurări blânde că totul va fi bine ar fi fost drăguţ, mormăi Jolene în sinea ei, străduindu-se să ţină pasul cu el. Sigimor părea a fi cumva nepriceput la a face curte, în afară de talentul lui de a o săruta în neştire. Se îndoia că se datora doar faptului că fugeau de Harold şi că asta îi oferea unui bărbat prea puţin timp pentru a face curte aşa cum se cuvine.

Sigimor era chiar pe punctul de a intra în biserică atunci când preotul deschise uşa şi îi pofti înăuntru. Jolene îşi dădu vag seama de ceilalţi ce stăteau în spatele lor când îngenunche în faţa preotului. Ea simţi un strop de mâhnire pentru că singurul membru al familiei ei ce era prezent la căsătorie era Reynard, care era prea mic să înţeleagă importanţa acestui moment. Mai îngropă şi un atac de panică pe când îşi rostea jurămintele,

spunând cuvintele sfinte chiar atunci când se agăţa de planul de a curma căsătoria odată ce Harold va fi învins. Jolene încercă să-şi risipească temerile că îl minţea pe Dumnezeu, spunându-şi că va fugi doar dacă nu va vedea absolut nici o speranţă pentru o căsătorie bună.

Odată ce jurămintele fură rostite şi se dădu binecuvântarea, Sigimor o conduse spre o măsuţă pusă la perete.

- Sunt aranjamentele de căsătorie, spuse el şi arătă spre partea de jos a documentului. Semnează aici!

Jolene dădu din cap şi începu să citească hârtia.

- Ce faci? întrebă Sigimor.

- Citesc documentul, răspunse ea, puţin surprinsă de cât de simplu era.

- E în latină.

Sigimor se încruntă la ea.

- Am observat.

Odată depăşit şocul că era o femeie instruită, se simţi puţin insultat văzând cât de atent citea ea documentul.

- N-ai de ce să citeşti aşa de atent sau crezi că vreau să te înşel în vreun fel?

- Nu, firește că nu, dar Peter era întotdeauna ferm convins că un document trebuie citit cu cea mai mare atenţie înainte de a-l semna. Spunea că, indiferent cât de cinstit este un om, indiferent cât de mare încredere ai în el, nu-i nevoie decât de o greşeală în scriere sau de o exprimare stângace pentru a schimba cu totul înţelesul acordului. Mai spunea şi că, deşi tu şi celălalt om poate că nu veţi profita niciodată de acea greşeală, nu te poţi încrede ce ar putea face altcineva cu ea.

Ea îl asigură pe loc că nu-l bănuia de vreo înşelătorie, îi alină mândria. Mai trebuia să fie de acord şi cu ce o învăţase Peter. Felul în care atât Liam, cât şi William protestaseră cu jumătate de gură îi spuse că avea dreptate să creadă că sfatul lui Peter fusese înţelept. Ea nu putea şti cât de exact fusese Liam în cele ce scrisese. Când

începu să-şi scrie numele, el se aplecă peste umărul ei şi făcu ochii mari.

- Jolene Ardelis Magdalen Isabeau deLacy Gerard Cameron? Hai taci, numele e mai mare decât tine, mormăi el.

- Mama s-a simţit obligată să onoreze mulţi din membrii familiei ei, răspunse Jolene. Sărmanul Peter a fost şi el atins de asta. Îi zâmbi scurt lui Reynard. S-a asigurat ca soţia lui să nu cadă pradă aceleiaşi tentaţii. Reynard este botezat după cei doi bunici ai lui şi doar atât. Aşadar el este Reynard Henry Gerard. Câteva dintre rudele noastre n-au fost de acord, simţind că un astfel de nume scurt era, ei bine, aproape de rând. Peter răspundea întotdeauna că puţini o să-l găsească de rând atunci când Reynard va ajunge la vârsta la care să adauge titlul de conte de Drumwich la numele lui, împreună cu baron de Kingsley, ceea ce deţinea deja.

Sigimor se uită la băieţelul ce se învârtea alene în jurul bărbaţilor adunaţi în biserică.

- Pe umerii lui poartă o mare greutate.

- Da, şi va fi din ce în ce mai grea pentru că familia mamei lui are încă şi alte titluri şi, doar dacă cineva nu face curând un băiat, toate îi vor reveni lui.

- Dar Harold nu le poate revendica dacă băiatul moare, nu-i aşa?

- Nu, pentru că n-are nici o legătură de sânge cu familia mamei lui. Nu sunt chiar sigură ce ar putea revendica Reynard. Ar putea să-l facă să se răzgândească în ceea ce priveşte planurile lui ticăloase pentru copil. Ca tutore, ar avea acces la orice avere ar exista pe acele moşii. Dar, pe de altă parte, s-ar putea să ştie câte ceva despre cât de important este Reynard pentru familia mamei lui, pentru că a fost pe atât de grijuliu să mă oprească a le trimite vorbă, pe cât a fost să mă împiedice să iau legătura cu vreuna dintre rudele mele.

- Tutorele lui Reynard va trebui să fie foarte atent ales.

- Da, dar mă tem că eu nu voi avea prea multe de zis despre asta.

- Ei bine, nu-i de folos să-ţi faci griji acum de asta.

Ea dădu din cap şi se uită cum, pentru o clipă, Sigimor îl luă deoparte pe preot. Era puţin dificil să accepte că era măritată. Nu se schimbaseră inele şi nu avea să fie nici o petrecere. În câteva minute aveau să fie toţi pe cai călărind până la apusul soarelui. Nu era nici măcar sigură că va petrece noaptea nunţii într-un pat adevărat.

Apoi fratele lui Sigimor şi verii lui o înconjurară urându-i bun venit în familia lor şi furară şi câteva sărutări foarte entuziaste. Buna lor dispoziţie începu să-i împrăştie confuzia şi acea notă de tristeţe de care nu putuse scăpa. Chiar când Liam o luă în braţe şi o sărută pe buze, simţi un braţ puternic că o ia de talie. Ţipă surprinsă, când fu smulsă din îmbrăţişarea lui Liam.

- Ţine-ţi gura departe de nevasta mea, spuse Sigimor, luând-o de mână şi conducând-o afară din biserică.

- Nu era decât un bun venit în familie, răspunse rânjind Liam. E un vechi obicei să săruţi mireasa.

Sigimor făcu un comentariu foarte necuviincios despre ce putea face Liam cu acel obicei. Jolene roşi chiar dacă simţea că îi vine să râdă. Noul ei soţ era evident posesiv. Nu era o adevărată indicaţie a vreunui sentiment mai intens, dar adăugată la dorinţa pe care o simţea faţă de ea, o determină pe Jolene să vadă o licărire de speranţă pentru viitorul lor.

După ce o ajută să-l aşeze pe Reynard pe hamul din pături, Sigimor o puse pe cal apoi îi luă mâna şi se încruntă la ea.

- O mireasă ar trebui să aibă un inel.

- Nu contează, zise ea. Cu Harold pe urmele noastre, astfel de lucruri devin puţin importante.

- O să ai unul de îndată ce ajungem la Dubheidland.

Îi sărută degetul unde ar fi trebuit să fie inelul, apoi se îndreptă spre calul său. Jolene clătină din cap în sinea ei. N-ar fi crezut niciodată ca Sigimor să fie deranjat

de un astfel de lucru, cu toate astea era evident că era. Şi toată lumea credea că femeile erau greu de înţeles, cugetă ea, în vreme ce îndemna calul să-şi potrivească pasul cu cel al lui Sigimor. Călărind, Jolene spera că putea să se gândească la treburi destul de complicate pentru a-i ocupa cu totul mintea. Dacă avea noroc, nu va petrece fiecare minut de acum înainte până când se vor opri pentru a înnopta făcându-şi griji pentru noaptea nunţii.

Jolene îl privea pe noul ei soţ şi încerca din greu să nu spună nimic. Se opriseră într-un sat când soarele abia ce se îndrepta spre apus. Sigimor fusese foarte eficient în a le face rost de o cameră, o baie şi o cină, ca şi de a-l însărcina pe fratele lui, Tait, să aibă grijă de Reynard peste noapte. Se îmbăiaseră şi mâncaseră, apoi ea se dezbrăcă până la cămăşuţă şi se sui în pat. Acum Sigimor stătea lângă pat, pregătindu-se să se aşeze lângă ea şi era complet gol.

Ea nu era sigură unde să se uite. Era enorm de mult Sigimor de văzut. Nemaivăzând vreodată un bărbat complet gol, era curioasă, dar asta nu îi domolea deloc nervii. Îndeosebi acest bărbat gol era pe cale să se urce în pat cu ea şi să desăvârşească această căsătorie. Jolene îşi dorea cu ardoare să ştie exact cum se face. Avea senzaţia că asta privea acea mare proeminenţă de la vintrele lui şi găsea acest gând destul de îngrijorător.

Cu toate astea, era superb, admise ea măsurându-l cu privirea şi evitând cu grijă vintrele. Numai muşchi încordaţi şi netezi şi un trup bine proporţionat. Avea foarte puţin păr pe pieptul lat. Un mic smoc de păr creţ şi roşu acolo, apoi o dâră subţire de păr de la buric mergând în jos spre o grămadă de cârlionţi în jurul acelei proeminenţe. Se uită repede la picioarele lui lungi şi bine formate şi observă că erau doar uşor acoperite de păr. Jolene se sili să-şi îndrepte privirea înapoi spre vintre şi roşi furioasă. Nu părea atât de intimidantă atunci

când o simţise apăsată de ea pe când se îmbrăţişau, dar atunci erau complet îmbrăcaţi. Cu siguranţă că bărbaţii nu mergeau cu ea aşa tot timpul? Era sigură că ar fi observat asta înainte, dacă ar fi fost aşa.

Sigimor oftă, simţind că se excită şi mai mult sub privirea lui Jolene. Ştia că era virgină şi că va trebui să se mişte încet şi cu blândeţe când se va culca cu ea. Era limpede pe de altă parte că era o virgină foarte bine protejată. Avea îngrozitorul sentiment că va trebui chiar să-i explice ce urma să se întâmple. Asta ar cere mult mai multă răbdare şi delicateţe decât avea el. Trofeul merită, îşi spuse el hotărât, strecurându-se în pat lângă ea.

- Ce este asta? întrebă el începând să-i dezlege veşmântul.

- O cămăşuţă, răspunse ea. Ceva ce o femeie poartă pe sub rochie. Pretinzi că ai experienţă de viaţă. N-ai dezbrăcat niciodată...

Nu fu în stare să termine, pentru că el îi trase cămaşa peste cap.

- O nevastă n-are nevoie să poarte cămaşa în pat, spuse el dând-o la o parte. Nevestele vin dezbrăcate în patul bărbaţilor lor.

- Atunci de ce unele femei cheltuie bani mulţi pe cămăşi de noapte garnisite cu dantelă şi panglici? întrebă ea.

- N-am înţeles niciodată asta. Să le dea de înţeles bărbaţilor lor că sunt interesate, bănuiesc. După aia, se dezbracă amândoi.

Jolene găsi asta destul de surprinzător. Stătea culcată în pat, goală, cu un bărbat foarte mare şi gol şi se străduia foarte tare să nu chicotească. Sigimor era nerușinat, şi lucirea din ochii lui îi spunea că ştia asta. Refuză să-l încurajeze râzând.

- Fătuco, spuse el încet şi o atinse uşor cu un sărut pe buze. N-o să-ţi fac rău. Se strâmbă uşor. Păi, poate doar puţin, dar aşa e voia naturii. Nu pot face nimic pentru asta. Totuşi, e doar prima dată. Înţelegi?

- Nici un cuvânt. El arăta aşa de descurajat încât ea trebui să zâmbească. Îmi pare rău. Cred că poate am fost foarte ferită. Pentru că n-am fost niciodată aproape de măritiş, n-a fost trimisă nici o femeie să-mi spună ce se petrece în patul conjugal. Cred că cea mai bună soluţie pentru noi este să începem. Îţi urmez exemplul.

- E un plan bun.

Sigimor voia doar s-o privească, s-o studieze şi să se bucure de vederea trupului ei zvelt. Voia să guste acea piele catifelată şi albă din cap până-n picioare şi înapoi. Erau multe lucruri pe care visase să le facă odată ce era în pat cu ea, dar îndeplinirea acelor visuri va trebui să mai aştepte. De data asta, trebuia să se încline în faţa inocenţei ei, trebuia să fie la fel de atent cu pudoarea ei precum era cu nevoia de a-i trezi pasiunea. Putea doar spera că va putea să-i trezească pasiunea până când să fie destul de aprinsă încât dezvirginarea să devină nesemnificativă.

O sărută şi continuă s-o sărute până când ea se agăţă de el. Sigimor îi mulţumi lui Dumnezeu că nevestica lui era aşa de receptivă, că sângele ei se încingea aşa de repede de la sărutările lui şi profită fără scrupule de asta. Încet, începu s-o mângâie, mai dându-i un sărut când simţea chiar şi cel mai mic semn de încordare în trupul ei. Pe când crezu că era gata pentru următorul pas, se rugă să poată găsi încă un lucru care să-i aţâţe pasiunea repede şi cu putere pentru că nu era sigur cât mai putea duce jocul acesta.

Jolene îşi trecu degetele prin părul lui des şi mătăsos în timp ce el o săruta, ajungând la sâni. Ea fu surprinsă să vadă că un bărbat aşa de masiv cu nişte mâini aşa de puternice putea avea o atingere aşa de blândă cum o avea Sigimor. Se părea că nu exista nici o parte a trupului ei unde să nu simtă furnicături de pe urma căldurii tulburătoare a mângâierile lui. Unele locuri o dureau, şi ştia că era din cauză că şi acolo voia să fie mângâiată. Când el îi linse locul dintre sâni, pe când îi mângâia,

frecându-şi uşor palmele de sfârcuri, Jolene se auzi scoţând un sunet ce suna foarte tare a geamăt.

- Sigimor, murmură ea, auzind o rugăminte în voce, dar neştiind prea bine ce voia să roage. Ar trebui să tânjesc?

Felul în care simţea pielea ei catifelată sub mâini, gustul ei pe gura lui şi sunetele slabe de plăcere pe care le scotea îl aduseră pe Sigimor la capătul răbdărilor. Nu era sigur că putea să ducă o discuţie, nemaivorbind de a mai şi răspunde la întrebări, în special nu după ce descoperise că minunaţii ei sâni erau aşa de sensibili. Ridicându-şi mâinile, se uită la sfârcurile tari şi roz ce-i împodobeau pieptul şi simţi cum îl trece un fior la acest semn că îi putea stârni pasiunea.

- Da, ar trebui, răspunse el, la fel ca şi mine. Şi ştiu după ce.

Jolene făcu ochii atât de mari, că o durură când căldura umedă a gurii lui îi cuprinse vârful tare al sânului. Întregul ei corp se arcui, ridicându-se, căutându-l pe al lui. Atingerea limbii lui ce îi mângâia acel loc dureros o făcu să se agaţe de el. Când el începu să sugă, ea simţi fiecare mişcare a lui în adâncul fiinţei. Complimentele şi vorbele de încurajare aspre pe care el le şoptea pe pielea ei în vreme ce îi devora sânii erau aproape de neînţeles pentru mintea ei înceţoşată de pasiune, dar o atâtau aproape tot atât cât şi sărutările. Se zvârcoli de plăcere când el îi mângâie pântecul. Încercă să-l mângâie şi ea, dar cumva el se ferea de atingerea ei ori de câte ori încerca să-şi ia mâinile de pe spatele şi braţele lui. Trupul lui era cuprins de un uşor tremur, şi ideea că ea pricinuise asta nu făcea decât să-i crească dorinţa.

Apoi el îşi strecură mâna între picioarele ei, şi tot trupul ei înţepeni şocat.

- Sigimor?

– Ah, nevestica mea, e permis. Nu simți cum *lucrușorul tău frumos*[1] întâmpină cu bucurie atingerea bărbatului tău?

Sigimor simți cum se deschide pentru el pe când o mângâia și își băgă ușor un deget în ea. Asta îl duse aproape la pierzanie. Ea era fierbinte și udă și aproape îl făcu să termine pe așternuturi ca un băiat fără experiență. Cu ultimele fărâme de control o sărută, pe când o asalta cu degetele, căutând s-o pregătească pentru el cât se poate de repede. Îi mulțumi din nou lui Dumnezeu că nevasta lui se dovedea a fi o femeie foarte pasională.

Rugându-se să-i fi înțeles corect reacția, Sigimor începu să-și unească trupul cu al ei. Strânse din dinți, străduindu-se să-și stăpânească dorința de a se împinge adânc în ea. Felul în care se încolăcea în jurul lui cu trupul ei mlădios îl făcea să-și piardă rapid controlul. Îi simți fecioria și rămase nemișcat permițând trupului ei să se obișnuiască cu penetrarea lui. Era atât de preocupat să se abțină încât îi luă o clipă să își dea seama că trupul ei își cedase inocența destul de ușor, că ea doar icnise încet și abia dacă tresărise.

– Am terminat? întrebă Jolene, sperând sincer că mai venea ceva, pentru că dorința pe care o simțea în trup, acea ciudată poftă, era încă acolo. Ai spus că o să doară, dar n-am simțit decât o ușoară înțepătură.

Dacă ar fi avut putere, el ar fi râs.

– Nu, nu e gata încă. Ești norocoasă, nevastă. Porțile fecioriei tale n-au fost zăvorâte prea tare.

Începu să se miște în ea și Jolene își pierdu orice dorință și puterea de a vorbi. Se agăță de el, prinzându-i repede ritmul. Jolene simți cum toate acele dorințe și pofte pe care el le trezise în ea începură să se adune într-un nod strâns, exact acolo unde trupurile lor se uneau. Chiar când era pe cale să-i ceară să facă ceva

[1] *Belle-chose* în original, în limba franceză; termenul folosit de Geoffrey Chaucer pentru vagin (n.tr.)

cu asta, nodul plesni, trimiţându-i valuri de plăcere orbitoare prin tot corpul. Îşi dădu vag seama că Sigimor se mai împinse în ea de câteva ori şi apoi îi strigă numele pe când se încordă, tremură şi îi scăldă pântecul cu căldură. Ea îl strânse orbeşte lângă ea pe când el se prăbuşi pe ea cu corpul tremurându-i aproape la fel de tare ca şi al ei.

Ea era încă aşa de ameţită, încât abia dacă tresări când, după câteva minute, el se ridică din braţele ei şi apoi se întoarse s-o cureţe cu o pânză rece şi umedă. Când se urcă înapoi în pat şi o luă în braţe, ea se cuibări lângă el. Felul în care el o mângâia pe spate o făcu să ofteze cu o plăcere somnoroasă.

– Consumarea asta n-a fost chinul care credeam eu că ar fi, murmură ea, simţind cum o cuprinde somnul.

Sigimor rânji şi o sărută pe creştetul capului simţind cum trupul ei se face moale lângă al lui. Era mulţumit mai presus de cuvinte că îi adusese atâta plăcere de prima dată, dar nu fusese un chin? Să-i ia fecioria nevesticii lui fusese cel mai anevoios şi mai obositor lucru pe care îl făcuse vreodată. Îi mai adusese şi cea mai mare plăcere pe care o cunoscuse vreodată. Pe când se lăsa în braţele somnului alături de ea, se rugă să se vindece repede. Nevasta lui avea să descopere curând că el se va dovedi într-adevăr un soţ foarte lacom.

capitolul 9

Când se trezi, Jolene era singură. Se uită în jurul dormitorului, dar nu văzu nici urmă de Sigimor. Pentru o clipă, se întrebă dacă visase întâmplările zilei şi ale nopţii trecute. Apoi, când ultimele urme ale negurii somnului se risipiră, aproape că zâmbi de propria prostie. O slabă durere în corp era o dovadă suficientă nu numai că era măritată cu adevărat cu Sigimor, dar că era de-a binelea nevasta lui.

Şi ar fi trebuit să se trezească în sărutările proaspătului ei soţ în loc de un pat rece, se gândi ea puţin supărată, dându-se jos din pat şi îmbrăcându-şi cămaşa. Dar era o supărare trecătoare. Îi veni mintea la loc păşind în spatele unui paravan uzat pentru a se uşura şi a se spăla bine. Cu Harold care îi urmărea, nu era vreme de oarece drăgălăşenii sau răsfăţuri pe care un soţ putea să le ofere soţiei lui. Permiţându-i să doarmă după ce se iviseră zorii fusese un cadou suficient, în special când ştia cât de hotărât era Sigimor să-i ducă pe toţi în siguranţă în spatele zidurilor de la Dubheidland.

Ridicându-şi cămăşuţa, strâmbă din nas când simţi mirosul slab de cal pe ea şi se decise că nu putea s-o îmbrace din nou pe trupul ei proaspăt spălat. O clăti repede în vasul mare de apă pe care îl folosise să se spele, apoi o întinse peste un scăunel în faţa focului. Chiar când îşi scotea o cămăşuţă nouă din desagă, auzi cum zăvorul uşii se mişcă şi se aruncă în pat, trăgându-şi aşternutul până la gât când Sigimor intră aducând o tavă cu mâncare şi băutură.

– Ah, asta-i ce-i place unui bărbat să vadă, spuse Sigimor, închizând uşa în spatele lui şi îndreptându-se spre o masă grosolană şi zgâriată de lângă pat unde să pună tava. Îi place să-şi vadă nevasta goală şi aşteptându-l în pat.

Jolene se simţi cuprinsă de un val de mânie, dar îl alungă repede. Învăţa să caute acea anume licărire din ochii lui când spunea astfel de lucruri scandaloase. Acum, era fără îndoială acolo. Bănuia că în spatele vorbelor lui se ascundea mult adevăr, dar ştia că le spusese s-o întărâte şi aşteaptă să vadă ce-o să facă ea.

– Păi, nevasta asta e mai mult interesată de pâinea şi brânza pe care i le-ai adus, spuse ea.

– Da, e mai bine să mănânci ceva. Ai nevoie de putere. Îi aşează tava în poală.

„S-a zis cu încercarea de a-l bate cu propriile lui arme", cugetă ea luând niște pâine, apoi aproape că se înecă atunci când el începu să se dezbrace.

- Ce faci?

- Mă dezbrac și eu.

Ea luă o gură bună de cidru ca să înghită pâinea ce se părea că îi rămăsese în gât privindu-l cum se dezbracă.

- N-ai nici un pic de bună-cuviință, nu-i așa?

- Foarte puțină. De fapt, destulă ca să nu mă mândresc în fața lumii și a maicii sfinte. N-ai băgat de seamă că mă îmbrac înainte de a ieși din dormitor, nu-i așa?

- Foarte frumos din partea ta. Firește, bănuiesc că femeile din sat sunt dezamăgite de reținerea ta.

Era greu să nu zâmbească atunci când văzu cum obrajii i se îmbujorează ușor. Era evident că lipsa de pudoare a lui Sigimor nu se datora orgoliului. Ar trebui sa fie vanitos, se gândi ea uitându-se la el, ignorând îmbujorarea care îi ardea obrajii în acest timp. Sigimor era o mândrețe de bărbat. Concentrându-și privirea asupra vintrelor lui, pe când el își dezbrăcă ultimele haine, decise chiar că ce vedea nu era așa de șocant pe cât fusese cu o seară înainte. În dimineața asta, stătea doar așa, culcată acolo, odihnindu-se, bănuia ea. Jolene decise că emoțiile fuseseră cele care o făcuseră s-o vadă cu mult mai mare decât era în realitate când începea să crească. Făcu ochii mari când reveni repede la viață, ajungând din nou la mărimea ce o alarmase și în aceeași măsură o intrigase cu o seară în urmă.

Sigimor își înăbuși râsul uitându-se la fața ei pe când se întărea sub ochii ei.

- Ține bine tava aia, nevastă.

Lepădându-se de fascinația față de trupul lui, Jolene ținu tava pe când el se urcă în pat. Cearșaful pe care ea îl vârâse cu atâta grijă pe sub brațe fu smuls de acolo când Sigimor și-l aranjă peste partea de jos a corpului. Jolene era sigură că făcuse asta dinadins, dar simți că părul ei lung o acoperea într-o oarecare măsură și își

stăpâni stânjeneala. Zâmbetul strâmb pe care i-l aruncă el pe când lua niște pâine și brânză îi aduse din partea ei cea mai severă privire încruntată pe care i-o putu arunca. Poate că el nu suferea de pe urma pudorii, dar ea nu putea să se lepede de învățămintele unei întregi vieți. Jolene bănuia că mulți oameni ar fi șocați de faptul că ea și cu Sigimor se găseau goi în pat, chiar dacă erau căsătoriți cu adevărat. Începu să creadă că fusese cel mai bine că nu primise sfaturi de la vreo femeie în vârstă înainte de măritiș.

- Când plecăm? întrebă ea.

- Mai târziu. După orele amiezii, răspunse el. I-am trimis pe băieți înainte să vadă dacă pot afla pe unde pândește Harold acum.

Jolene trebui să zâmbească, văzând felul în care Sigimor vorbea despre Cameronii cei înalți și vânjoși ca despre niște *băieți*, dar apoi începu să-și facă griji pentru nepotul ei.

- Unde e Reynard?

- Cu copiii hangiului și cu David să-l păzească și pe el, și spatele nostru. David nu-i așa de bun la urmărire ca ceilalți, dar are un ochi bun la pază. Se spune adesea că poate simți primejdia în vânt.

Sigimor stătea într-o parte, proptit în cot și își plimba degetul pe șira spinării lui Jolene. Zâmbi când ea se înfioră și îi apărură mici broboane pe pielea catifelată ca și cum i-ar fi fost frig. Mișcându-se să stea în spatele ei, îi luă părul ce-i cădea pe spate și-l duse pe după umeri. O sărută pe ceafă mângâindu-i corpul, oprindu-se scurt timp s-o guste pe talia subțire. Pe când își așternea sărutările pe tot spatele și pe umeri, savurând gustul pielii ei catifelate, își strecură mâinile pe sub păr și îi frământă sânii la fel de blând. Folosindu-și degetele și palmele, se jucă cu sânii ei până când vârfurile fură tari și-l apăsară pe palme, ceea ce se petrecu cu o mulțumitoare rapiditate.

Jolene protestă şoptit când el îi dădu drumul, apoi clipi surprinsă când el se găsi brusc în faţa ei, mutând tava pe masă.

– E dimineaţă, spuse ea când el o împinse înapoi pe spate şi dădu la o parte aşternutul.

– Da, şi am aşa o poftă să te văd toată în lumina dimineţii, spuse el, ghemuindu-se peste ea.

Căldura stânjenelii se preschimbă repede în cea a dorinţei sub privirea lui. Ştia că era micuţă, lipsindu-i rotunjimile care se părea că erau dorite de bărbaţi. Cu toate astea, felul în care o privea Sigimor o făcu să se simtă senzuală, dorită şi chiar frumoasă. Gemu de plăcere când el se aplecă şi o sărută pe abdomen. Pe când el o săruta şi o lingea tot mai în sus pe trup, ea îi mângâie spatele şi umerii. Sânii îi doreau sărutările şi se auzi când strigă atunci când el începu să-i devoreze. O noapte în braţele lui o transformase într-o desfrânată fără ruşine, se gândi ea, într-o uimire confuză.

Când el îşi strecură mâna între picioarele ei s-o mângâie intim, Jolene se feri doar pentru o clipă, apoi îi primi cu bucurie atingerea. Simţămintele pe care i le trezea erau atât puternice, cât şi minunate. Erau şi puţin alarmante, pentru că, deşi era soţul ei, îl cunoştea doar de câteva zile. Apoi el îşi băgă degetul în ea, şi ei nu-i mai păsă deloc de cât timp îl cunoştea. O făcea să se simtă dezlănţuită şi liberă cu atingerea lui şi curând se arcuia în mâna lui, trupul ei cerându-i tăcut plăcerea pe care ştia că i-o putea dărui. Jolene îşi dădu seama că voia ca trupurile lor să se unească din nou, voia să-l simtă în ea, dar nu putu rosti cuvintele care să-i spună asta.

– Ce nevastă simţitoare eşti, spuse Sigimor, ispitindu-i gura cu scurte sărutări muşcate. Aşa de fierbinte, udă şi ademenitoare.

– Se pare că răspunzi greu la invitaţie, spuse ea cu o voce răguşită şi nesigură. Te joci cu mine, am impresia.

– Şi cu mine, dar aşteptarea face ca plăcerea să fie mai intensă.

– Nu sunt sigură că o să supraviețuiesc la *mai intensă*.

– Nici eu.

Strigă de plăcere și puțin surprinsă când el se împinse dintr-odată în ea. Își apăsă fruntea de a ei și închise ochii rămânând nemișcat. Jolene se întrebă dacă și el se bucura din plin de ce înseamnă să fii doar un singur trup. Își înfășură strâns trupul de al lui, și el deschise ochii să se uite la ea. Pasiunea ce-i întuneca culoarea strălucitoare a ochilor îi făcu dorința pentru el să fie și mai mare.

– Ai fost făcută pentru asta, Jolene a mea, spuse el începând să se miște în ea. Ai fost făcută pentru mine. O potrivire perfectă, șopti el pe buzele ei, apoi o sărută.

Felul în care limba i se mișca în gura ei era deopotrivă cu felul în care trupul i se mișca în ea și o făcu pe Jolene să înnebunească de dorință. Își lunecă mâinile pe spatele lui și îl apucă de posteriorul încordat. Cu arcuirea trupului și cu încleștarea mâinilor, îl rugă tăcută să se ducă și mai adânc, să se miște mai repede, să facă ceva pentru a-i potoli dorința crescândă din ființa ei.

Sigimor simți cum trupul ei se zguduie în jurul lui. Sunetul vocii ei îngroșate de pasiune strigându-i numele, felul în care îi simțea călcâiele cum îl loveau în dosul coapselor și felul în care fierbințeala ei strâmtă se strângea în jurul lui îl trimiseră rostogolindu-se în abisul pasiunii la doar o clipă după ea. Se prăbuși lângă ea, stând puțin într-o parte ca să nu-și pună toată greutatea pe ea.

Pasiunea pe care ea i-o dăruise era uimitoare. În ciuda faptului că o dorise atât de mult, iar ea îi răspunsese la sărutările lui, nu se așteptase niciodată ca plăcerea să fie atât de intensă și satisfacția atât de mare. Fără îndoială că nu se așteptase ca ea să-i răspundă cu o pasiune la fel de intensă ca a lui. Când se trezise în dimineața aceea, începuse să se întrebe ce împărtășiseră amândoi noaptea, punând pe seama virginității intensitatea experienței, a faptului că el știa că era primul bărbat care

o avusese şi chiar pe seama zilelor de aşteptare a acestui moment. Acum ştia că lucrurile stăteau cu totul altfel şi că sentimentul că erau o pereche perfectă deveni mai intens. Sigimor nu era însă chiar sigur dacă Jolene recunoscuse importanţa a ceea ce ardea între ei. Trebuia să se gândească foarte serios cum s-o facă să înţeleagă raritatea a ceea ce împărtăşeau ei doi şi ce însemna, se hotărî el dându-se jos din pat să ia o cârpă pentru a-i spăla pe amândoi.

Trupul lui Jolene era atât de încărcat de căldura împreunării lor, încât abia clipi când el o spălă cu blândeţe între picioare. Când el urcă înapoi în pat şi o luă în braţe, ea se întinse pe el. Nu era sigură că era un lucru bun că el îşi putuse reveni aşa de repede şi ea nu. Deşi asta putea fi pentru că el era cu mult mai mare şi mai puternic decât ea şi mai obişnuit cu dorinţa, totuşi nu-şi putu alunga temerea că el nu simţise pasiunea la fel de intens şi de complet ca ea. Când el o sărută şi o atinse, răspunse cu fiece parte a ei - inimă, minte şi trup. Ura să creadă că doar o parte a lui răspunsese, indiferent câtă plăcere îi dădea acea parte.

- Nu pot crede că am făcut-o la lumina zilei, murmură ea.

Sigimor râni.

- La lumina zilei, în întunericul nopţii, pe lună plină, pe podea, pe masa din holul meu mare, pe un fotoliu... ufff. Îi prinse pumnul mic în mână şi îi sărută încheieturile. Îţi faci griji pentru nimic. Mulţumesc lui Dumnezeu acum că n-ai ştiut nimic despre ce se întâmplă între un bărbat şi nevasta lui, că n-a venit vreo oarecare muiere acrită să-ţi umple capul cu prostii ce ar fi garantat că patul tău conjugal ar fi la fel de rece şi de pustiu cum probabil că e şi al ei.

- Crezi că asta fac unele din ele? Pare a fi extrem de nedrept.

- Şi eu poate că sunt nedrept, dar când mă gândesc la ce li se spune unor fete, nu mă pot abţine să nu mă gândesc că mai mult am dreptate decât greşesc.

- Cum să știi ce li se spune?

- De la sora mea Ilsa. I s-a împuiat capul când una din prietenele ei s-a măritat. Femeia care o instruia pe prietena ei era de părere că și Ilsa trebuie să audă totul. Spunea că n-o să audă niciodată niște sfaturi așa de sănătoase de la rudele ei. Femeia le-a spus că noi suntem cu toții niște porci desfrânați ce i-ar spune numai minciuni, asta dacă i-am spune ceva. Păi, Ilsa n-a fost recunoscătoare că femeia ne-a spus așa și n-a crezut că am minți-o despre toate astea.

Jolene se gândi la asta pentru un moment și dădu din cap. Era greu pentru ea să-și imagineze ce însemnase pentru o fată să fie crescută împreună cu ceea ce bănuia ea a fi o gloată de bărbați. Cu toate astea, ajungând să cunoască pe câțiva din acești Cameroni, putea înțelege faptul că fata se simțise insultată și totodată sigură că ei n-ar fi mințit-o.

- Deci a venit la mine și m-a întrebat despre tot, încheie el.

Ridicându-și capul de la pieptul lui, ea se uită șocată la el.

- Ea te-a întrebat *pe tine* despre lucrurile astea?

- Pe cine altcineva să întrebe, hm? Am crescut-o de când era doar o copiliță. Nouă sau zece ani avea. Da, și înainte de asta în multe feluri, pentru că mama ei a murit și următoarea nevastă a tatălui meu n-avea prea mare interes pentru copiii pe care îi avusese cu altă femeie. Ca s-o zicem pe-a dreaptă, tata n-a avut deloc noroc la nevestele lui. A îngropat patru, și deși erau bune de prăsilă, nu erau prea bune la crescut copii.

- Ah! Asta e foarte trist. Deși îmi aduc prea puțin aminte de mama, nu pot zice că amintirile pe care le am sunt în mod special neplăcute. Se preocupa mai mult de ce făcea și nu făcea tata decât de îngrijirea mea.

- Unele femei cred că asta e treaba doicilor.

Gândindu-se la femeile pe care le cunoștea și cum erau îngrijiți copiii lor, Jolene trebui să fie de acord.

– Deci, care a fost sfatul ce a tulburat-o aşa de tare pe sora ta?

Mângâind-o absent pe spate şi bucurându-se de felul în care dorinţa i se aprindea din nou, Sigimor răspunse:

– Femeia i-a spus de-a dreptul ce merge şi unde, şi totul, dar nimic mai mult. Pentru că fusese crescută cu atâţia fraţi şi veri, Ilsa nu era la fel de protejată ca tine, să ştii. Era cu totul altceva ce spusese femeia ce o încurcase pe ea.

Jolene îşi puse mâinile pe obrazul lui şi îl privi.

– Încep să cred că nu prea vrei să termini povestea asta.

– Păi, nu sunt prea sigur că vreau ca tu să auzi regulile astea. Ai putea să le iei în serios.

– Puţin cam târziu pentru asta, cred eu. Totuşi, acum mi-ai stârnit curiozitatea. Ce altceva?

– Să nu se dezbrace.

Pentru că pudoarea era atât de adânc înrădăcinată în inimă şi în minte, Jolene bănuia că ar fi încercat să se supună acestei reguli, dar gândindu-se cât de mult îi plăcuse să fie goi amândoi, cu siguranţă că ar fi încălcat-o.

– Nu, deşi mă roşesc, chiar îmi place să fiu goală cu tine. Altceva?

Sigimor începu să se relaxeze, temerea lui că ea ar începe să creadă că ce împărtăşiseră ei era greşit se risipi.

– Să nu se atingă deasupra sau sub mijloc. Îşi strecură mâna de-a lungul spatelui ei şi îi frământă blând posteriorul, plăcându-i felul în care îi umplea mâinile şi îndeosebi plăcându-i felul în care ea se răsucea lângă el când o mângâia acolo. Ar trebui să fie foarte întuneric şi să rămână sub cuverturi. Ar fi cel mai bine dacă ea şi-ar închide şi ochii, aşa ca să nu rişte să vadă corpul soţului ei. Se permiteau câteva sărutări, dar ea trebuia să-şi ţină buzele închise pentru că doamnelor nu li se permite practica vulgară şi destrăbălată de a folosi limba.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Jolene, nici măcar nevrând să se gândească cât ar fi pierdut dacă ar fi încercat vreodată să urmeze un astfel de sfat. De fapt ce *trebuia* să facă nevasta?

– Să rabde.

Jolene scuturâ din cap, pe jumătate nevenindu-i să creadă şi pe jumătate respingând toate astea. Dacă ăsta era genul de sfat ce se dădea tinerelor mirese, nu era de mirare că atâtea căsătorii nu deveneau vreodată mai mult decât nişte alianţe reci pentru averi, moşii şi putere. Pentru scurt timp, se simţi puţin ridicolă pentru că voia mult mai mult decât pasiune de la Sigimor. Cel puţin aveau în comun asta. Apoi îşi scuturâ din nou capul în sinea ei, alungând din minte gândul acela. Nu era nimic rău în a voi cea mai intensă căsătorie sau a spera ca bărbatul ei să simtă ce simte şi ea. Jolene se temea că deja avea sentimente puternice pentru bărbatul ăsta. Fără îndoială că asta ar explica felul în care el putea s-o facă să se simtă aşa de înnebunită de dorinţă, încât chiar dacă fusese crescută cu reguli foarte stricte, ştia că le-ar fi încălcat pe toate. Nu simţea decât milă faţă de toate femeile care trăiseră după acele reguli stricte, pentru că deşi evlavia şi pudoarea lor poate că ar fi fost păstrate în ochii celorlalţi, pierduseră cu mult mai mult decât câştigaseră vreodată.

Ceea ce bătrânele, acele femei care se presupunea că sunt mult mai înţelepte, ar trebui să le spună tinerei mirese e cum să se ţină strâns de pasiunea şi de respectul soţului ei, cum să-i câştige dragostea. Despre asta era sigur că putea să primească un sfat. Faptul că voia foarte tare ca Sigimor s-o placă, chiar s-o iubească îi spunea lui Jolene că era deja prinsă strâns în mrejele lui, chiar dacă nu putea numi exact ce simţea.

– Ei, fătuco, crezi că mai poţi îndura încă puţin? întrebă Sigimor sărutând-o pe gât.

Încântată că era scoasă din gândurile ei, îi murmură plăcerea pe când el îi muşcă urechea.

- Dacă trebuie, spuse ea pe o voce demnă de a unui martir.

- Ai jurat să-mi dai ascultare.

- Cred că partea aia am mormăit-o, făcând cuvintele să fie aproape de neînțeles.

Sigimor era pe cale să comenteze subiectul, când se auzi o bubuitură în ușă, și David îl strigă alarmat. Fu impresionat de reacția rapidă a lui Jolene. Se dădu jos din pat înainte ca el să poată schița gestul de a o împinge într-o parte și se duse repede în spatele paravanului, luându-și pe drum și lucrurile. Sigimor își trase pantalonii și îi spuse lui David să intre.

- Harold se îndreaptă încoace, anunță David intrând în cameră. Liam, Tait și Marcus au adus acum vestea.

Înjurând turbat, Sigimor începu să se îmbrace.

- Cât de aproape e?

- Liam pregătește caii, și ceilalți ne adună lucrurile.

- Pleacă, porunci Sigimor. Ceilalți să ia băiatul și plecați acum. Mergeți către Scarglas. Eu și Jolene o să vă întâlnim acolo. Am spus să pleci, mârâi el când David deschise gura să spună ceva.

Jolene se poticni pe după paravan încă legându-și șireturile de la cămășuță și auzindu-l pe David cum fuge.

- Sigimor, începu ea.

- Nu, fătuco, nu începe să comentezi! Chiar dacă ne grăbim, o să ne trebuiască câteva minute să plecăm. Faptul că Liam s-a întors și a început imediat să facă pregătirile de plecare înseamnă că Harold e foarte aproape. Dacă ceilalți pleacă acum, e o șansă să poată fugi din sat fără a fi văzuți. Nu mai e timp să aflăm cât de aproape e Harold sau de ce Liam se grăbește așa de tare. Bănuiesc că graba lui Liam e născută și din faptul că Harold are acum *toți* oamenii cu el. Dacă avem noroc, și noi putem pleca fără să fim văzuți. Dacă nu, măcar îl putem îndepărta pe Harold de ceilalți. Da, poate să obosească și el, și caii urmărindu-ne, în vreme ce băiețelul este dus

în siguranţă la Scarglas. Harold nu va trece de verii mei MacFingal.

Se apropie de ea s-o ajute la îmbrăcat.

- Eşti sigur de asta, întrebă ea luptându-se cu temerile ei. Harold s-a dovedit a fi mai iute şi mai isteţ decât îl credeam a fi. Ah, ştiam că e viclean şi restul, dar credeam că cel puţin îl putem depăşi.

- Şi o s-o facem. Îi împleti părul pe când ea îşi încheia rochia. Ai încredere în mine în ce-i priveşte pe MacFingal. Acum nu-i timp să-ţi spun povestea, dar verii mei au învăţat bine cum să urmărească un duşman. Cât despre viclenie, puţini îi întrec. Pot spune că ar fi în stare să fure un cadavru dintr-un coşciug, în vreme ce rudele sărmanului om încă îl cară la groapă.

- Nu sunt sigură că o astfel de recomandare mă face foarte dornică să-i cunosc.

Sigimor înşfăcă lucrurile, o luă de mână şi porni să iasă din cameră.

- Da, pot fi puţin ciudaţi, dar cu toate astea sunt oameni buni.

Nevasta hangiului aştepta la baza scării şi îi dădu lui Jolene un burduf cu apă şi o mică desagă cu mâncare.

- Caii voştri sunt gata şi vă aşteaptă chiar în faţa bucătăriei.

- Dacă omul întreabă de noi, începu Sigimor.

Femeia îşi încrucişă braţele pe pieptul opulent.

- Uff, ca şi cum eu aş zice unui smiorcăit de englez cum să prindă nişte băieţi aşa de solizi şi de chipeşi. Haide, luaţi-o din loc! Frumuşelul ăla de băiat al tău mi-a plătit deja chiar foarte mărinimos. Plecaţi acuma!

Îşi flutură şorţul, alungându-i spre intrarea din spate a hanului.

Sigimor o trase pe Jolene, aproape luând-o la fugă, şi ea se străduí să facă tot ce putea să ţină pasul fără a se împiedica. Caii aşteptau chiar acolo unde spusese femeia că erau. Sigimor prinse lucrurile de şei pe când Jolene încălecă. Se îmbărbătă ştiind că avea în faţă un drum

greu. Era o bună călăreață și se simțea încrezătoare că putea să țină pasul cu Sigimor. N-avea însă încredere că va putea suporta un lung și dificil drum călare. Chiar și după zile de călătorie și călirea pe care o căpătase de pe urma lor, își făcea griji că ar putea să-l încetinească pe Sigimor dacă trebuiau să încerce să-l depășească pe Harold pe o distanță prea mare.

După ce încălecă, Sigimor o conduse pe un drum șerpuit și tainic afară din sat. Îl surprinse uitându-se cu grijă în jur pe când călăreau și își dădu seama că era cu ochii în patru după Harold și oamenii lui. Atunci când ajunseseră într-un punct unde singura alegere ce le mai rămăsese era drumul ce ducea chiar prin sat, Sigimor se apropie destul de mult de drum pentru a putea vedea bine în ambele sensuri. Înjurăturile în șoaptă pe care le scoase îi spuseră lui Jolene că fusese înțelept să-i trimită pe ceilalți înainte.

Îl ajunse din urmă, se uită în aceeași direcție ca el și aproape că rosti aceleași înjurături. Harold și oamenii lui nu erau prea departe. Chiar și dacă n-ar fi avut cu el o duzină de oameni înarmați până în dinți, ar fi fost imposibil să nu-l vezi. Jolene văzuse destul din Scoția și oamenii ei pentru a ști că Harold se autoproclamase străin, atât ca atitudine, cât și ca îmbrăcăminte. Arăta și foarte, foarte englez. Până la perioada în care stătuse împreună cu cei din familia Cameron, nu și-ar fi dat niciodată seama cât de clară e diferența între oameni. De fapt, dacă n-ar fi avut atâția oameni înarmați lângă el, Jolene era sigură că Harold ar fi fost atacat, jefuit, și poate chiar omorât cu zile în urmă.

– Păi, n-avem de ales, spuse Sigimor. O să pornim încet, purtându-ne ca și cum nu suntem decât niște călători obișnuiți sau săteni ce ne vedem de treaba noastră.

Uitându-se la bărbatul solid de lângă ea cu părul așa de viu colorat, Jolene nu avea nici un dubiu că planul va da greș. Cu pelerina care o ascundea privirii în multe feluri, ea ar putea să se strecoare neobservată. Totuși,

un bărbat roşcovan de aproape doi metri era imposibil de ignorat sau de trecut cu vederea. Pentru că Sigimor nu era prost, Jolene ştia că el era conştient de cât de mici le erau şansele, aşa că îl urmă în tăcere pe când călărea pe drum.

- Dacă începe urmărirea, fătuco, spuse Sigimor, uită-te doar la mine. Nu te uita înapoi. Doar te-ar încetini şi poate te-ar face chiar să te clatini.

- Crezi că-i putem depăşi? se simţi ea obligată să întrebe.

- Da. Cunosc ţinutul ăsta cu mult mai bine decât el sau decât oricare dintre oamenii care sunt cu el. Ne pierde din vedere şi va trebui să încetinească pentru a găsi şi a merge pe urmele noastre. Mai ştiu un loc sau două unde să ne ascundem, dacă va fi nevoie. Dacă n-o să ghicească că mergem la Scarglas, cu atât mai bine.

Jolene n-avea atâta încredere în această din urmă afirmaţie aşa cum avusese cu tot ceea ce zisese el. Harold le suflase în ceafă cu o remarcabilă tenacitate. De vreme ce era clar că aflase unde locuieşte Sigimor, bănuia că aflase mult mai mult despre bărbatul ei, inclusiv faptul că Sigimor avea rude la Scarglas. Se surprinse sperând ca rudele lui Sigimor să fie la fel de viclene şi de periculoase aşa cum spusese el că sunt.

Călăriră preţ de câteva minute fără a fi tulburaţi, şi Jolene începu să creadă că soarta le zâmbea. Ca şi cum aceeaşi soartă se hotărâse s-o pedepsească pentru atâta vanitate, din spatele lor se auzi un strigăt. Jolene îngheţă când îl auzi pe Harold cum îi strigă numele şi apoi urlă ameninţări violente la adresa lui Sigimor. Bănuia că Harold îl recunoscuse mai întâi pe lordul Cameron pentru că, fiind foarte bine înfăşurată în pelerină, era absolut sigură că n-o putea recunoaşte nici pe ea, nici hainele obişnuite pe care le purta. Respingând această întrebare nesemnificativă, se uită la Sigimor să-l vadă făcând un gest grosolan spre Harold. Când o surprinse că se uită la el, rânji, şi Jolene avu sentimentul că într-un fel lui Sigimor îi plăceau toate astea.

- Stai pe-aproape, nevastă, spuse el, dând pinteni calului la galop.

Ca şi cum ar fi avut de ales, se gândi ea, făcând la fel şi îl urmă, străduindu-se să ignore zgomotul făcu de Harold şi de oamenii lui aflaţi în urmărirea lor.

capitolul 10

Răceala ploii ce cădea fără încetare începea să-i intre lui Jolene în oase. Avuseseră mare noroc cu vremea de când fugiseră din Drumwich, deşi ea bănuia că unii ţărani nu erau bucuroşi că nu mai plouase de aproape două săptămâni pe plantele lor proaspăt semănate. Bănuia că, având de obicei ghinion, ar trebui să se mire că nu-şi petrecuseră tot timpul cu noroiul până la genunchi. Singurul lucru bun la vremea asta mizerabilă de acum era că Harold şi oamenii lui sufereau şi ei.

Soţul ei, pe de altă parte, aproape părea că nu era conştient de asta. Stătea drept şi ţeapăn în şa, pătura groasă de lână pe care şi-o înfăşurase în jurul lui fiind singurul semn că băgase de seamă cât de rece şi umed era. O irita, fie şi pentru că în curând trebuia să-i spună că nu mai putea suporta, că trebuia să se odihnească, să se încălzească şi să se usuce, înainte de a merge mai departe. Mâinile ei deveneau prea ţepene de la frig pentru a putea mânui cum trebuie frâiele.

Înaintaseră destul de mult faţă de Harold pentru ca acesta să nu-i mai vadă, dar ea ştia că nu scăpaseră de bărbat. Din când în când, auzea zgomotul urmăririi. Faptul că Harold continua să-i urmărească pe vremea asta mizerabilă demonstra o tenacitate înspăimântătoare şi poate o urmă de disperare. Vărul ei poate că avea aceeaşi senzaţie ca şi Sigimor că, odată ce ajungeau la Dubheidland, aveau să fie în siguranţă. Atunci, Harold va avea cu siguranţă un mare dezavantaj. Jolene spera ca amândoi bărbaţii să aibă dreptate crezând că zidurile din Dubheidland însemnau siguranţă pentru

ea şi Reynard, chiar dacă doar pentru puţină vreme. Avea nevoie de odihnă sau de un loc unde să-şi revină după lunga febră pe care o va avea după ziua aceea.

Brusc, se gândi la Reynard şi se rugă ca nepotul ei să fie în siguranţă. Poate că Harold nu-l urmărea acum pe băiat, dar o astfel de vreme mohorâtă ar putea fi la fel de periculoasă pentru băiat. Jolene îşi înlătură temerile, ştiind că erau fără sens pentru că acum nu putea face nimic pentru Reynard. Ştia că bărbaţii Cameron aveau mare grijă de băiat.

Uitându-se prin ploaie, văzu că Sigimor îi dusese departe spre dealuri în vreme ce ea era adâncită în gânduri. Mai putea vedea şi că, dacă nu mergea foarte atent, curând, avea să poată fi văzuţi. Chiar şi pe ploaie, bănuia că doi călăreţi pe o coastă de deal golaşă ar fi vizibili. În ciuda unei umbre de îndoială legată de direcţia în care o ducea, Jolene nu scoase nici o vorbă. Întrebările puteau prea uşor suna a critică şi nu merita asta după tot ce făcuse pentru a-i ţine în siguranţă pe ea şi pe Reynard. Fără îndoială că avea un plan. Doar că ea era mult prea înfrigurată şi istovită ca să-l ghicească.

Sigimor îi făcu semn să se oprească, şi ea se uită în jur pe când el descăleca, dar nu putu vedea nimic cu excepţia povârnişului stâncos. Când o ajută să descalece, trebui să se agaţe de el o clipă înainte ca picioarele ei reci şi tremurânde s-o susţină. Voia să se cuibărească în braţele lui, dar deoarece şi el era la fel de ud ca şi ea, se îndoia că pe moment va găsi prea multă căldură acolo.

- Acum, va trebui să mergi pe jos, fătuco, şi să duci calul de frâu, spuse Sigimor.

- Cărarea din faţă e prea nesigură să mergem călare, nu-i aşa?

- Da, e o potecă bolovănoasă, dar ne va scoate din ploaia asta. O sărută pe frunte, apoi se întoarse la cal şi luă frâiele. Mă gândesc că o să fii mulţumită văzând unde ne duce. Ai grijă cum mergi! Pământul e stâncos şi alunecă de la ploaie.

Înjurând în sinea lui, Sigimor o conduse pe Jolene pe poteca îngustă şi bolovănoasă. Îl blestemă pe Harold şi totodată vremea. Jolene nu se plânsese, nici chiar după ce începuse să plouă, dar ştia că era în pragul prăbuşirii. Când o sărutase, pielea ei sub buzele lui fusese rece ca gheaţa. Era mult mai puternică decât ar fi crezut uitându-se la ea, dovedise asta nu o dată, dar ştia că acum ajunsese la capătul puterilor. El era mai mare, mai puternic şi mult mai obişnuit cu o astfel de vreme şi chiar şi el simţea că frigul îi pătrunsese până la oase. Soţia lui era primejdios de înfrigurată.

O duse într-o peşteră, cu intrarea bine ascunsă de curbura dealului şi de nişte rugi deşi de mure. Întunericul era aproape de nepătruns. Băgând mâna în desagă, Sigimor scoase o lumânare şi cremenea. Odată ce o aprinse, o aduse mai aproape de Jolene şi se uită la ea.

Era udă până la piele şi, chiar când observa asta, ea începu să tremure atât de tare că putea auzi cum îi clănţăne dinţii. Era sigur că nu doar din cauza luminii arăta atât de palidă precum moartea. Ştiind pericolele unei astfel de răceli, simţi că se alarmează, dar se stăpâni. Ea trebuia îmbrăcată în haine calde şi uscate, pusă în faţa unui foc viu şi hrănită cu mâncare caldă, dar nu putea să-i dea nimic din toate aceste lucruri până când nu ajungeau la Scarglas.

Găsind o mică nişă în peretele de stâncă, Sigimor picură nişte ceară acolo şi lipi lumânarea în ea. Apoi, îşi întoarse atenţia spre soţia lui. Ignorându-i protestele înăbuşite, o dezbrăcă de hainele ude. Scoţând o cămaşă din desaga lui, o folosi pentru a o şterge, frecând cu putere în încercarea de a o încălzi. După ce o îmbrăcă în haine uscate, o înfăşură în două pături şi o sili să se aşeze lângă lumânare. În ciuda primei ei încercări de a-i respinge ajutorul, cedase supusă îngrijirii lui, şi asta îl tulbură.

Sigimor duse caii înspre fundul peşterii şi, pe cât putu, îi făcu să se simtă cât mai bine, deşi nu îndrăzni

să le scoată șeile. Apoi se schimbă și el de hainele ude. Chiar dacă nu îndrăzni să aprindă un foc pentru că nu era sigur dacă nu cumva Harold nu se apropiase suficient ca să vadă vreo lumină sau să miroasă fumul, cercetă în interiorul traistei din piele uleioasă legate de șa pentru a se asigura că turba pe care o avea era încă uscată. Despachetând păturile, se grăbi spre Jolene, se așeză lângă ea și înfășură păturile în jurul amândurora. Când o luă în brațe, fu mulțumit să vadă că nu mai tremura atât de tare ca înainte.

– Sper că Reynard e bine, spuse ea, luându-l în brațe și strângându-se cât putu de tare lângă el.

– Băieții o să aibă mare grijă de el, răspunse Sigimor. Dacă n-ar fi fost nevoie să scape de Harold, ar fi călărit direct spre Scarglas și încă tare. Bănuiesc că până acum, micul Reynard e la căldură, bine hrănit și în siguranță.

– Crezi că Harold o să găsească locul ăsta? Acum că se simțea ceva mai încălzită, Jolene simțea cum vechile ei temeri începuseră să-și facă din nou apariția.

– Nu cred. Nu-i un loc ușor de găsit nici măcar la lumina zilei. Vărul meu Ewan mi l-a arătat anul trecut după ce ruptura dintre familiile noastre a fost înlăturată. Nu-i întotdeauna liniște aici și voia să știu toate locurile ascunse unde te poți feri de dușman.

– Poate că ar trebui să stingem lumânarea.

– Nu. Nu-i decât o lumină slabă, și curând o să te mut pe tine și o să iau și lumânarea spre fundul peșterii lângă cai.

– Și apoi ce plănuiești să faci? Nu te duci din nou afară, nu-i așa?

Se temea că el s-ar gândi să-și rișteviața în felul acesta și îi era rușine să recunoască, dar îi era frică să fie lăsată singură.

– Nu, riscul e prea mare să fiu despărțit de tine chiar atunci când ai avea nevoie de ajutorul meu. Vreau doar să stau aproape de intrarea în peșteră în speranța că o să văd sau o să aud ceva care să-mi spună unde este ticălosul ăla acum.

– Nu pot să cred că ne-a ajuns atât de repede. În clipa când a început să plouă, am crezut de-a binelea că o să renunțe, că o să caute adăpost, cel puțin pentru el. Asta nu-i stă deloc în fire. Harold urăște să fie ud sau murdar. Așa a fost întotdeauna.

Sigimor dădu din cap.

– Oamenilor ca el nu le place să-și murdărească mâinile lor frumușele și moi sau să-și mânjească hainele elegante. Preferă otrava și să înfigă un pumnal în spatele unui om sau să plătească pe cineva s-o facă pentru ei. Însă ne apropiem de Dubheidland. Știe că ar putea să piardă dacă ajungem acolo. Da, și sigur se teme că unele dintre rudele tale au aflat de moartea lui Peter, de fuga ta din Drumwich cu copilul. Are atâta minte să știe că, cu cât trece mai multă vreme și nu reușește să pună mâna pe voi, cu atât e mai mare șansa să afle că rudele tale sunt pe urmele lui. Are nevoie de tine și de Reynard să se apere de amenințarea asta.

– Și trebuie să se întoarcă la Drumwich pentru a-l păstra. Mă îndoiesc că are încredere completă în oamenii lui pentru a face asta.

– Mă îndoiesc că Harold are încredere în cineva. Se ridică în picioare, apoi o ajută și pe ea să se ridice. Haide, mai bine te-ai aranja acolo, în spate. Imediat ce știu unde-i ticălosul ăla, o să putem aprinde un foc.

– Asta ar fi frumos, deși acum îmi e mult mai cald.

– Cel puțin ai încetat să clănțăni din dinți.

Prinse lumânarea de o altă piatră, apoi se asigură că Jolene era cu totul înfășurată în pături. La insistența ei, își păstră una pentru el, înfășurând-o în jurul lui, îndreptându-se spre intrarea în peșteră. Pentru că ea încetase să tremure, și el simți cum pielea i se încălzise, nu mai era atât de îngrijorat de sănătatea ei. Acum, își făcea griji că Harold îi putea găsi. Dacă dădea peste ascunzișul lor, ar putea deveni cu ușurință o capcană.

Ascultând foarte atent la orice semn al apropierii lui Harold, Sigimor încercă să se gândească la felurile

în care el şi cu Jolene ar putea scăpa dacă ar fi încolţiţi. Deşi se putea gândi la mai multe variante, doar un pur noroc prostesc i-ar putea ajuta să reuşească. Nu putea pur şi simplu să încalece şi să fugă, pentru că poteca era prea îngustă. Chiar dacă intrarea în peşteră era aşa de strâmtă încât doar câte un om sau doi puteau ataca, Sigimor nu credea că va putea face faţă la doisprezece oameni sau mai mulţi, dacă ei ar ataca cu o reală perseverenţă sau dacă unul ar reuşi să-l împingă destul de în spate pentru a-i lăsa pe ceilalţi să intre în peşteră. Probabil că era prea fălos în ce priveşte iscusinţa lui în luptă, dar chiar şi el găsea că şansele a doisprezece împotriva lui erau puţin descurajatoare. În acel caz nici nu-l putea îndepărta pe Harold de lângă Jolene, astfel încât ea să poată fugi la Scarglas. Nu numai că Harold ştia că Jolene era cu el, dar luând în consideraţie orientarea ei catastrofală, Jolene s-ar fi putut îndrepta direct în braţele duşmanului. Mai făcuse asta o dată.

Sigimor începu să se gândească la faptul că făcuse o eroare de judecată ce îi putea costa scump, apoi alungă acea îndoială. Nu avusese de ales. Jolene fusese periculos de îngheţată. Nu spusese nimic, dar mâinile îi erau ca de gheaţă, iar Sigimor bănuia că începuse clar să aibă dificultăţi în a mânui frâul calului. Cel puţin acum, când trebuiau să-şi continue călătoria, nu va mai trebui să se teamă că se va prăbuşi.

Slabul zgomot al zăngănitului harnaşamentului îl făcu pe Sigimor să se încordeze. Se uită înapoi spre Jolene care părea că adormise. Se îngrijoră de asta până când îşi aminti cât de repede putea ea fi trezită dintr-un somn adânc. Deşi nu era sigur că se trezise complet în dăţile în care o dăduse jos din pat în zori, îi urmase poruncile bine şi repede, iar asta era exact ce conta cu adevărat. Era probabil cel mai bine că se odihnise puţin, decise el întorcându-se să se uite la intrarea în peşteră şi scoţându-şi sabia din teacă.

Pe când zgomotul oamenilor care se apropiau devenea mai puternic, Sigimor îi îndemnă să meargă mai departe. Blestemă în sinea lui când sunetul încetă la doar câțiva metri de unde stătea el. Erau prea aproape pentru a se simți liniștit. Zgomotul pe care îl făceau, ca și zgomotul ploii, poate că nu era de ajuns pentru a acoperi zgomotul făcut de caii lui și nu se putea duce înapoi acum să încerce să-i liniștească. Tresări când auzi că vorbește un bărbat. Nedoritul său vizitator era la doar un metru distanță, adăpostindu-se evident sub o ieșitură din stâncă. Sigimor aștepta încordat vreun indiciu despre planurile lui Harold și orice fel de semn că oamenii descoperiseră ascunzișul lui și al lui Jolene.

- Milord, trebuie să găsim un adăpost, spuse Martin ghemuindu-se sub o foarte mică ieșitură de stâncă lângă Harold.

- Știu că au venit pe aici, Martin, izbucni Harold, uitându-se la apa ce cădea fără încetare de pe cornișă.

- Ar putea fi foarte aproape și totuși să nu-i vedem. Ploaia e destul de puternică, dar acum se lasă întunericul. Lumina care mai era acum dispare. Oamenii sunt înghețați bocnă și obosiți, la fel și caii.

- Niște slăbănogi, cu toții. Ce zici de cei doi scoțieni? Nătărăii ăștia par că sunt obișnuiți cu asta.

- Doar pentru că un om e obișnuit cu o așa vreme nu înseamnă că vrea să fie pe drum călărind sau că nu se chinuie din cauza asta. Este o mică colibă în josul drumului la poalele dealurilor ăstora. Pare a fi părăsită de ceva vreme, dar ne-ar putea oferi adăpost pe ploaia asta. Putem petrece noaptea acolo.

- Zău așa, putem? Și ce o să facem când se luminează de ziuă? Prada noastră va fi de mult plecată și n-o să putem să le mai luăm urma.

- Acum nu prea este ceva de urmărit în afară de balegă de cal din când în când, trânti răspunsul Martin.

Şi ce contează o urmă? Ştim unde se îndreaptă şi avem oameni care să ne ducă într-acolo.

– Şi după aia ce? Să asediem castelul cu o duzină de oameni? Şi cum rămâne cu celelalte locuri unde scoţienii ăia au spus că s-ar putea duce Cameronii? Scarglas ăsta? Ai auzit *tot* ce-au spus despre oamenii care locuiesc acolo? N-o să avem nici o şansă să-i scoatem pe târfa aia mică şi pe băiat de acolo. Dumnezeule, am putea pătimi fie şi dacă am trece pe lângă locul ăla, pur şi simplu dacă mergem mai departe pe pământul ţărănoiului ăsta de Cameron. S-au spus nişte lucruri înfricoşătoare despre MacFingal ăştia, şi sunt rudele lui Cameron.

– Vrei să spui tâmpeniile alea despre vrăjitorii? replică Martin cu vocea încărcată de dispreţ. Doar zvonuri, nimic mai mult. Nu m-aş mira să descopăr că oamenii de la Scarglas împrăştie poveşti din astea pentru că ţin lumea la distanţă.

– Eu, unul, nu vreau să-mi risc bunăstarea doar pe baza a ceea ce crezi *tu*. De asta am impus aşa un ritm rapid. Blestemat să fie, de data asta aproape că pusesem mâna pe ea, pe ea şi pe bastardul care o însoţeşte. Chiar exista şansa să-l prind şi pe el. Clanul lui mi l-ar fi dat repede pe băiat ca să-şi ia stăpânul înapoi.

– Ai spus că-l vrei mort.

– Păi, de fapt n-am spus că-l dau înapoi oamenilor lui odată ce-l am pe băiat, aşa-i? Sau că-l dau înapoi viu? Dacă plănuiesc bine, aş putea să am tot ce vreau – pe Jolene în patul meu, băiatul în mâinile mele şi pe Sir Sigimor Cameron din nou în temniţa de la Drumwich. Şi n-o să fie o moarte iute pentru nemernicul ăla băgăcios. Nu, o să-l fac să moară foarte încet. De fapt, aş putea chiar să-l folosesc pe el ca s-o silesc pe Jolene să facă ce-i spun eu. El e eroul ei sau chiar mai mult dacă e să-l cred pe blestematul ăla de preot. Mă îndoiesc că o să poată ignora ţipetele lui de durere pentru mult timp. Căţeaua aia trufaşă va fi curând dornică să cadă la învoială cu mine.

Martin încercă în zadar să-şi şteargă ploaia de pe faţă cu mâneca hainei ce mustea de apă.

– De ce n-o omori pur şi simplu? N-o să-ţi facă decât necazuri. Dumnezeule, Harold, nici o femeie nu merită toate astea. Ar fi trebuit s-o omori odată cu ceilalţi încă de la început. Dacă ai fi făcut-o, acum am fi stat confortabil la Drumwich cu băiatul şi cu castelul în mâinile noastre.

– Ia fii tu atent, Martin, spuse Harold pe o voce rece şi aspră. Eşti prea îndrăzneţ în baza vechii noastre relaţii. Doar un băieţel mă împiedică a fi contele de Drumwich.

– Prea bine, *milord*. Martin se simţea groaznic şi mult prea obosit pentru a se teme de furia lui Harold. Ţine-o pe târfă în viaţă să te joci cu ea, dacă trebuie, deşi nu înţeleg de ce.

– Pentru că m-a dispreţuit de prea multe ori, aproape că strigă Harold şi am de gând s-o umilesc. O s-o iau de nevastă ca să-mi asigur revendicarea pentru Drumwich şi să-mi umplu punga şi după aia am de gând s-o fac să plătească pentru fiecare *nu* pe care mi l-a aruncat. O să-i distrug mândria aia a ei. O să-i folosesc corpul în toate felurile în care un bărbat poate folosi o femeie până când se încovoaie de ruşine. Da, poate că o să te las şi pe tine să guşti puţin. O s-o fac să sângereze pentru fiecare umilinţă pe care mi-a pricinuit-o cu fuga ei în ţinuturile astea blestemate.

Gândindu-se la ce făcuse Harold cu femeile în trecut, lui Martin aproape că i se făcu milă de Lady Jolene.

– Şi dacă şi l-a făcut amant pe Cameron sau chiar mai mult?

– O să plătească şi pentru asta. Harold se uită la ploaie. Ştiu că sunt pe aproape, Martin. Jur că aproape îi aud respirând. Cu toate astea, acum e prea întuneric. Unde sunt oamenii mei?

– Pentru că ai călărit mult în faţa lor, bănuiesc că mare parte din ei sunt încă lângă poalele dealului încercând

să-i convingă pe scoţienii ăia să-i ducă pe drumul ăsta. Având în vedere cât timp a trecut de când i-am lăsat în urmă, mulţi dintre ei probabil că s-au adăpostit de-acuma. Martin se uită prin întuneric cu ochii mijiţi. Ah, i-am judecat greşit. Sunt doar la câţiva metri distanţă în spate, dar sunt lipiţi de stâncă la fel ca şi noi.

- Dacă nu-i poţi vedea nici pe oamenii noştri în spate, atunci e vremea să renunţăm la urmărire. Mă îndoiesc că vom avea o altă şansă ca asta, aşa că mai bine să încep să mă gândesc la felurile în care să ajung până la ea în spatele zidurilor castelului lui Cameron.

- De ce nu când sunt la Scarglas?

- Dacă se iveşte ocazia, cu siguranţă că o să profit de ea, dar mă îndoiesc că o să apară. Scoţienii ăia au zis că MacFingal ăştia au fost înconjuraţi de duşmani de ani întregi şi n-au fost niciodată înfrânţi ca să se pătrundă în castel. N-au spus la fel despre... despre... Harold blestemă, despre cum îi zice castelului ticălosului ăluia roşcovan. Trebuie să termin asta şi să mă întorc la Drumwich înainte ca smiorcăitele alea de rude ale mele să afle despre ce fac. S-ar putea chiar să găsească curajul şi să încerce a-i găsi pe Jolene şi pe Reynard.

- Să ne uităm după Cameroni la Scarglas?

- Da, pentru că fără îndoială că acolo o să ajungă. Băiatul a fost luat înainte şi o să caute să-l pună la adăpost de ploaie. O să stăm prin preajmă să încercăm să-i prindem când pleacă de acolo. Acuma, hai să plecăm de pe stânca asta blestemată.

Sigimor ascultă cu atenţie cum bărbaţii se îndreptau înapoi spre potecă. În ciuda faptului că auzise mai mult decât doi oameni venind pe potecă, sperase pentru puţin timp că Martin avusese dreptate să creadă că el şi cu Harold erau singuri. Se pregătise să se strecoare afară şi să-i omoare, doar ca să renunţe la planul acesta. Deşi era încă tentat să profite de ocazia de a termina cu ameninţarea lui Harold pe stâncile astea spălate de ploaie,

nu putea risca. Fusese sigur că putea să-i doboare pe Harold şi pe Martin ca şi pe încă vreo câţiva, dar nu exista nici o garanţie că oamenii lui Harold ar fi fugit dacă bărbatul ar fi fost ucis. Planul era prea riscant, iar el putea să fie omorât sau rănit şi astfel s-o lase pe Jolene lipsită de apărare.

Totuşi ardea de dorinţa de a-l omorî pe Harold şi ştia că dorinţa nu se va stinge doar pentru că bărbatul era acum din nou prea departe. Planurile pe care Harold le avea pentru Jolene îi făceau să-i îngheţe sângele în vene lui Sigimor şi voia să pună capăt tuturor riscurilor, iar acest om să nu poată pune mâna pe ea. Doar gândul că bărbatul acela putea s-o atingă pe Jolene îi făcea măruntaiele să se încleştеze de furie, o furie care devenise aproape oarbă auzindu-l pe Harold vorbind despre felurile în care voia s-o facă să sufere. Pentru prima dată în viaţă, se gândi să ucidă un om cu sânge-rece şi într-un fel care să-i provoace cea mai mare durere. Probabil că ar fi trebuit să-şi facă griji pentru acest sentiment şi completa lui lipsă de remuşcări în privinţa asta, dar nu-şi făcea.

Când zgomotele retragerii oamenilor se stinseră cu totul, Sigimor se îndreptă spre fundul peşterii. Jolene dormea încă şi fu bucuros că nu auzise nimic din planurile dezgustătoare ale lui Harold pentru ea. Încă era inocentă în atâtea feluri. Nu voia să fie pătată de acest fel de murdărie împroşcată de Harold. Avea deja destule să se teamă şi să-şi facă griji.

Se aşeză jos şi alunecă lângă perete cu privirea fixată asupra lui Jolene. Arăta mai degrabă ca o fetiţă când dormea, mult mai tânără decât cei douăzeci şi trei de ani ai ei. Mai era şi frumoasă, mult prea frumoasă pentru un bărbat aspru ca el. De sânge mult prea nobil pentru un lord neînsemnat ca el şi, bănuia, prea bogată. Era sigur că doar bunăvoinţa lui Peter de a-i permite să aleagă cu cine să se mărite o păstrase fecioară atât de mult timp.

Acum era prea târziu să se întoarcă. Poate că ţintea prea sus, dar acum că era a lui, n-avea de gând să renunţe la ea. Era perechea lui în atâtea feluri, de la isteţimea ei la pasiune. Felul în care ardea atât de tare pentru el era o minune cu care se îndoia că se va putea obişnui vreodată. De fiecare dată când se culcase cu o femeie nu fuseseră împerecheri complet reci, unde doar el fusese satisfăcut, dar toate erau distracţii palide, uşor de uitat, în comparaţie cu ceea ce împărtăşise cu Jolene. Nu avusese niciodată o femeie care să răspundă la sărutul sau la atingerea lui aşa cum o făcuse ea şi era hotărât să nu lase din mână această plăcere.

Cumva, trebuia s-o lege de el într-un asemenea mod încât nici măcar să nu-i dea prin minte să-l părăsească. Pasiunea care ardea între ei era fără îndoială un mod şi intenţiona să se ocupe de acest aspect ori de câte ori putea. Cu toate astea, dacă sora lui spusese adevărul, exista ceva mai mult decât asta care lega o femeie de un bărbat, mai mult decât plăcerile trupului, indiferent cât de dulci ar fi fost acestea. După Ilsa, un bărbat putea cu adevărat să lege o femeie de el, doar câştigându-i inima. Sigimor nu era sigur cum se procedează pentru asta. Dacă cucerirea inimii ei cerea cuvinte frumoase şi alte chestiuni de genul acesta, atunci avea necazuri.

Lăsând la o parte această enigmă când văzu că noaptea coborâse peste ei, Sigimor o scutură uşor pe Jolene, trezind-o. Felul în care ea îi zâmbi când se trezi şi privirea blândă din ochii ei îl făcură dornic să se bage sub pătura în care ea era înfăşurată. Alungă repede din minte acea dorinţă, amintindu-şi de necesitatea de a o duce cât mai departe de Harold.

– Trebuie să plecăm acum, nevastă, spuse el ajutând-o să-şi dea la o parte păturile şi să se ridice în capul oaselor.

– Ai aflat unde e Harold? întrebă Jolene.

– Da. Pentru puţin timp a fost la doar câţiva paşi de mine.

Luă burduful de vin şi i-l întinse.

Jolene luă o gură bună de vin pentru a se calma, înăbuşindu-şi o temere ce creştea în ea. Sigimor era mult prea calm pentru a exista vreo ameninţare imediată din partea lui Harold. Cu toate astea, era bucuroasă că dormise tot timpul ăsta.

- A renunţat? întrebă ea dându-i vinul înapoi.

- Da. Sigimor luă repede o gură, apoi puse burduful înapoi la şa. El şi oamenii lui s-au întors pe drum să-şi caute adăpost. Ploaia şi întunericul i-au învins.

- Ăsta era planul tău?

- Mai mult sau mai puţin. Ăsta şi să-l ţin prea ocupat ca să plece după Reynard.

- Trebuie să fie greu pentru un luptător ca tine să nu facă nimic decât să fugă din calea duşmanului.

Lui Sigimor îi plăcu cum suna „un luptător ca tine". Era bine că ea îl vedea ca pe un luptător, în ciuda a tot ce făcuse de când plecaseră din Drumwich. Era evident că ea se vedea pe ea şi pe Reynard drept motivele pentru care el acţionase aşa cum o făcuse. Asta era adevărat, dar multe femei n-ar fi recunoscut cu uşurinţă.

- Nu, nu mă irită. Da, mi-ar plăcea să am ocazia să lupt, să termin cu jocul ăsta, dar nu sunt deranjat de tactica pe care am ales-o. Cu cei doi scoţieni trădători pe care Harold îi are cu el, lupta ar fi puţin cam inegală, nu-i aşa? Paisprezece sau cincisprezece contra şase? Cu o pregătire atentă am putea câştiga, dar nu trebuie să uiţi că oamenii mei nu sunt mercenari precum cei ai lui Harold. Ei sunt rudele mele de sânge. De fiecare dată când înfrunt o luptă, trebuie să iau în consideraţie faptul că la sfârşitul ei poate că va trebui să îngrop un frate sau un văr. Asta mă face nu numai să mă gândesc bine dacă lupta merită, ci şi să cântăresc cu atenţie *toate* opţiunile mele.

- Deci nu numai eu şi cu Reynard te ţinem pe loc?

- Nu în totalitate, dar primul meu gând este aproape întotdeauna unde să te duc în vreme ce lupta se înteţeşte. Al doilea este să mă întreb ce s-ar întâmpla dacă

Harold ar câştiga. De asta ne grăbim spre Dubheidland, deşi, dacă aş putea să găsesc un fel de a-l ajunge pe ticălos, să-i curm viaţa mizerabilă, aş face-o.

Jolene dădu din cap, înţelegând pe deplin.

– Şi eu m-am gândit la fel. L-am vrut mort şi n-am mai simţit aşa ceva până acum. Faptul că mă face să simt aşa, mă determină să-l urăsc şi mai tare. Acum, nu numai că-l vreau mort, dar vreau şi să scuip pe mormântul lui.

Sigimor rânji dându-i frâiele calului şi le luă pe ale lui.

– Vai, vai! Şocant. Aşa ar trebui să gândească o adevărată nobilă englezoaică? întrebă el conducând-o afară din peşteră şi văzând că ploaia mai slăbise puţin.

– Nu, răspunse ea urmându-l şi ducându-şi calul pe poteca îngustă alunecoasă de la ploaie. Adevăratele nobile englezoaice nu se gândesc cu drag nici cum să doboare nişte scoţieni vânjoşi de pe munţi.

– Şi ăsta e un lucru bun. Fără scoţianul ăsta vânjos care să te conducă, fără îndoială că te-ai rătăci.

Ea n-avea de fapt nici un argument la acest adevăr umilitor, aşa că întrebă:

– Ai aflat ceva despre planurile lui Harold?

„Prea multe", se gândi Sigimor.

– Destul ca să ştiu că a aflat de Scarglas, precum şi de Dubheidland. Dar o să ne odihnim totuşi puţin la Scarglas. Rudele mele o să se distreze puţin făcându-l pe Harold să tot dea ocol în vreme ce noi fugim spre Dubheidland. Dacă Harold e atât de prost încât să ne înfrunte acolo, o să-ţi îndeplineşti curând dorinţa.

– Care din ele?

– Ocazia să-i scuipi pe mormânt.

capitolul 11

– Dumnezeule! E englezoaică!

Simţind că soţia lui avea de gând să-l pocnească pe unchiul lui, Sigimor o luă pe după umeri şi o lipi de el.

Putea să-i înţeleagă enervarea. Această reacţie de fiecare dată când vorbea putea deveni obositoare. Ba chiar mai mult, când abia ce ajunseseră la Scarglas, continuau să stea în sala mare în hainele mustind de apă. Sigimor se uită la fratele şi la verii lui ce stăteau acolo la masa principală rânjind spre ei.

– Nu le-ai spus? îi întrebă el, fiindu-i indiferent cine răspunde.

– De fapt, nu, răspunse Liam. De-abia ne-am aşezat şi noi. Când am ajuns, ne-am grăbit să facem baie, să-l punem în pat pe Reynard şi toate astea. Ne-am odihnit şi noi un pic, deşi David a stat treaz să se uite după tine.

– Păi, mă bucur că n-aţi permis grijii voastre chinuitoare pentru soarta noastră să vă împiedice din a vă deda mult doritei odihne. Felul în care rudele lui îi întâmpinară sarcasmul cu rânjete largi îl făcu pe Sigimor să vrea să-i pocnească, dar în loc de asta, îşi îndreptă atenţia spre unchiul lui cel încruntat. Da, nevasta mea e englezoaică. E o englezoaică micuţă şi brunetă. O englezoaică udă, înfrigurată şi flămândă.

– Păi da, unde ţi-a dispărut simţul ospitalităţii, Fingal? îl certă o femeie scundă, blondă, cu nişte ochi violeţi superbi, grăbindu-se să ajungă lângă Jolene şi s-o ia de braţ. Ewan, ai grijă de Sigimor înainte să înceapă să ia pe cineva la bătaie, strigă ea spre un bărbat suplu şi brunet ce era la fel de înalt ca Sigimor. Haide, milady! O să ne îngrijim de o baie pentru tine şi de nişte haine calde şi uscate. N-o să dureze prea mult, şi după aia o să ne întoarcem aici să mănânci ceva în vreme ce tatăl soţului meu o să te ameţească cu întrebările. Eu sunt Lady Fiona MacEnroy MacFingal, sau Cameron, dacă preferi. Soţia lordului Ewan.

– Eu sunt Lady Jolene Gerard de Drumwich, milady, răspunse Jolene, pe când Fiona o conducea afară din sala mare, apoi se strâmbă şi aruncă o privire vinovată înspre Sigimor. Din fericire, era ocupat să se certe

cu bătrânul MacFingal. Vreau să zic sunt Lady Jolene Gerard Cameron.

– Şşt, nu te agita aşa! Nu contează cât de măritată te simţi, e nevoie de ceva timp să-ţi aduci aminte că ţi s-a schimbat numele.

Jolene se simţi repede în largul ei cu Fiona, ce o duse într-o cameră unde o cadă de baie tocmai se umplea pentru ea. Explicând că deja avusese pregătit totul pentru sosirea ei şi a lui Sigimor, o ajută pe Jolene să se dezbrace. În clipa în care Jolene se afundă în apa fierbinte, începu să se simtă mai bine. Se spălă cu săpunul ce mirosea a levănţică pe care i-l dăduse Fiona, în timp ce femeia se îngrijea să-i pună la îndemână nişte haine uscate şi curate să se îmbrace. În tot acest timp, Fiona povestea despre istoria ciudată dintre familiile MacFingal şi Cameron, şi curând i se alătură şi o bătrână pe nume Mab.

– Uite aici, Jolene, bea asta, spuse Fiona întinzându-i lui Jolene un pahar plin cu ceva închis la culoare şi aromat.

Precaută, Jolene luă băutura şi înghiţi foarte puţin din ea. Spre surpriza ei, era foarte bună şi o termină, pe când Fiona şi cu Mab încuviinţau dând din cap.

– A fost un leac special?

După ce puse deoparte paharul pe care i-l dăduse Jolene, Fiona o ajută să-şi clătească săpunul din păr.

– Da. Eu şi Mab nu suntem sigure cum ajută, dar se pare că ţine departe febra şi tusea după ce cineva a răcit şi a fost udat până la piele. Luă o cârpă pentru uscat. De câtă vreme eşti măritată cu Sigimor?

– O noapte, răspunse ea şi roşi când amândouă femeile rânjiră.

– Păi, atunci n-o să te chinuim noi cu întrebările. O să fii destul de întrebată când o să te întorci în sala mare.

Jolene se văzu uscată eficace, îmbrăcată şi părul ei încă umed împletit cu grijă într-un foarte scurt timp. Mab şi cu Fiona îi povestiră pe rând despre nenumăraţii

MacFingal, în vreme ce lucrau. Dacă scopul lor era s-o facă să se relaxeze în privinţa întâlnirii ce se apropia, reuşiseră doar în parte. Încă se simţea puţin nervoasă pe când o conduceau înapoi în sala mare.

Sigimor, cu părul încă ud de la baie, o aştepta la intrarea în sală. Jolene nu era sigură cum de reuşise, dar brusc fu lângă ea, o luă de mână conducând-o spre masa lordului. Le auzi pe Mab şi pe Fiona râzând uşor înainte de se grăbi să-şi ocupe locurile.

În clipa în care Jolene şi cu Sigimor se aşezară, începură întrebările. Odată ce observă că Sigimor avea iscusinţa admirabilă de a putea mânca şi răspunde la întrebări în acelaşi timp fără a scuipa mâncare în jur, îl lăsă pe el şi se concentră să mănânce. După timpul petrecut cu Cameronii, era capabilă să ignore alunecarea ocazională spre ceartă între Sigimor şi unchiul lui. Lady Fiona şi cu Mab o avertizaseră, de asemenea, despre tendinţa bătrânului lord de a se certa cu oricine despre orice. Având în vedere aparenta plăcere a lui Sigimor de a se certa, Jolene simţi că va putea să se bucure de o masă pe cinste înainte să se hotărască cineva s-o întrebe câte ceva.

Îi studie pe ascuns pe MacFingali, observând că mulţi dintre ei o studiau şi ei pe ea. Lady Fiona era foarte frumoasă chiar şi cu cicatricile uşoare de pe faţă. Soţul ei Ewan era masiv, suplu ca şi Sigimor şi pe atât de brunet pe cât era Sigimor de deschis la păr. Într-adevăr, puşi lângă rudele lor brunete, Cameronii arătau aproape prea deschişi la culoare. Lord Ewan era destul de chipeş într-un fel întunecat şi aspru, fără vreo urmă de blândeţe pe faţa lui brăzdată de cicatrici, în afară de cazul când cineva îl surprindea uitându-se la soţia lui. Mare parte din bărbaţii din sala mare aveau aceeaşi înfăţişare, deşi câţiva aveau trăsături ceva mai blânde, şi unii aveau ochi albaştri. Bătrânul lord fusese cu siguranţă un om foarte ocupat, cugetă ea.

Era puțin copleșitor, și Jolene se temea că va găsi Dubheidland cam la fel. Faptul că majoritatea bărbaților din sală erau verii lui Sigimor era puțin cam greu de înțeles. Familia ei, atât din partea mamei, cât și a tatălui, era mică, și mare parte din rudele ei avuseseră foarte puțini copii și încă și mai puțini fii. Mulți dintre compatrioții ei ar fi fost verzi de invidie dacă ar fi văzut cât de bine arătau băieții Cameron. Fii înalți, puternici și nu se îndoia că erau cu toții luptători pricepuți.

– Și încă nu l-ai omorât pe ticălosul ăsta? Ce-ți veni, băiete?

Jolene nu putu să ignore insulta pe care i-o aruncă bătrânul lord lui Sigimor și se încruntă spre el.

– Se gândea cum să mă țină pe mine și pe Reynard în siguranță și în viață, izbucni ea. Asta a jurat să facă. Cu greu se poate opri cineva să se lupte având o femeie și un copil pe aproape.

– Nu văd de ce nu, spuse Fingal.

Ea bănuia că el vedea, dar voia doar s-o contrazică.

– Ah? Ai fi vrut să ne urce într-un copac sau ceva asemănător în vreme ce el se luptă?

– Tu ești la fel de obraznică precum e și fata asta, spuse el arătând cu degetul spre Fiona înainte de a se întoarce spre Sigimor. Deci n-ai putut să-i tai capul ticălosului și să termini odată cu el. Dar trebuia să te însori cu ea ca s-o protejezi?

– Sigur că o să ajute, răspunse Sigimor. Chiar și englezii o să se uite urât la un bărbat ce-i fură nevasta altuia. Și dacă pune mâna din nou pe ea, n-o să poată să-și ducă toate planurile la îndeplinire, cel puțin nu pentru o vreme.

– Dar să te-nsori cu o englezoaică. Fingal scuturâ din cap. O să slăbească sângele nostru bun de scoțian, băiete.

– Să-mi fie cu iertare! Jolene se săturase de aluzia că Sigimor comisese vreo mare crimă împotriva țării sale și a clanului însurându-se cu ea. Sunt fiică și soră

de conte. Mi-e greu să cred că Sigimor s-a umilit căsătorindu-se cu mine.

– Un conte *englez*.

– Destul, spuse Ewan încet, dar în acel singur cuvânt era o impresionantă nuanță de poruncă. Ea este soția lui Sigimor, deci acum face parte din familia noastră, și nu vreau să mai aud vreo insultă la adresa ei.

– Dar n-am insultat-o, protestă Fingal.

– Erai într-o poziție dificilă. Aș prefera ca Sigimor să nu înceapă a simți că-i obligat de onoare să te ucidă, forțându-mă astfel să mă lupt cu el pentru treaba asta. Dacă simți nevoia să faci scandal împotriva englezilor, du-te și găsește-l pe ticălosul ăla care caută să omoare o fată plăpândă și un copil doar ca să poată ridica pretenții la ceva ce nu-i aparține. Ewan se întoarse spre Sigimor. Nu ne-ai cerut să venim lângă tine în lupta asta.

– Nu, răspunse Sigimor, și nici n-o s-o fac. Da, ar fi foarte frumos dacă am putea merge cu toții călare să-l întâlnim, să ne încrucișăm săbiile și apoi să-l omorâm, așa încât nevasta mea să poată scuipa pe mormântul lui.

– Sigimor! șuieră Jolene protestând jenată de dezvăluirea sentimentului ei cu mult prea puțin elegant.

Sigimor n-o băgă în seamă.

– Totuși, m-am decis că ar fi cel mai bine să păstrez lupta asta între mine și Harold. Am motive temeinice să-l omor, chiar și mai mult acum când îmi urmărește nevasta.

– Dacă ai motive temeinice, atunci ca rude de sânge cu tine, avem și noi.

– Nu putem fi siguri că englezii vor privi la fel problema. N-am avut timp să-mi studiez dușmanul. Nu știu cine i-ar putea fi aliat, dacă are într-adevăr vreunul sau cât de puternici sunt. Ar putea exista proteste când o să moară aici. Dacă e așa, eu trebuie să fiu singurul băgat în treaba asta, pentru că eu pot susține câteva motive temeinice să-l omor, unele pe care chiar și aliaților lui

le-ar fi greu să le contrazică, chiar şi dacă se bucură de atenţia regelui.

– Sigimor, tu ai fugit din Anglia cu o lady englezoaică şi cu moştenitorul unui conte. După aceea, ucizi bărbatul care a venit după tine să-i recupereze, unul ce pretinde că este rudă cu ei. Eşti sigur că *motivele tale temeinice* au destulă greutate pentru a potoli furia ce s-ar putea isca?

Sigimor dădu din cap.

– Am scrisoarea pe care a trimis-o Peter cerându-mi ajutorul, una ce arată clar teama acestuia de trădare şi frica simţită pentru fiul său. Harold m-a aruncat pe mine şi pe oamenii mei în temniţă, ne-a legat cu lanţuri şi era cât pe-aci să ne spânzure în ciuda faptului că am intrat în Drumwich cu săbiile în teacă şi la invitaţia lordului castelului. Jolene n-a fost promisă nimănui şi acum e soţia mea, aşa încât pot folosi încercările lui Harold de a o lua drept justificare pentru orice îi fac omului. Dacă ne urmăreşte până la Dubheidland şi continuă cu ameninţările, ăsta este un motiv suficient să-l omor.

Ewan dădu din cap.

– Ai *chibzuit* bine totul.

– Mai e un lucru de luat în seamă. Rudele lui Jolene ar putea fi chemate oricând să vorbească împotriva lui Harold.

– Da, încuviinţă Jolene. Am sperat că, odată ce Harold a plecat din Drumwich, cineva s-ar fi putut duce la ei să le spună ce s-a întâmplat. Nici unul dintre ei n-are încredere şi nu-l simpatizează pe omul ăsta, dar cu toţii l-au respectat şi simpatizat pe fratele meu.

– Deci n-o să ne dai voie să omorâm nici un englez, nu-i aşa? întrebă Fingal.

– Doar dacă încearcă să omoare ei vreun MacFingal, răspunse Sigimor.

– Păi atunci, cred că am putea să ne gândim la un mod de a înfăptui asta şi totuşi să nu-i punem în pericol

pe nici unul dintre băieţii mei. Apoi, odată ce săbiile sunt scoase, îi putem omorî.

Sigimor se uită pentru o clipă la unchiul lui, apoi se uită la Jolene.

- Poate că ar fi mai bine să mergi să te aşezi lângă foc sau pe-acolo. Unchiul meu vrea să se certe despre cum să-l omoare el pe Harold şi s-ar putea spune nişte lucruri care să nu-ţi placă.

Terminând de mâncat, Jolene acceptă cu dragă inimă.

- Vrei să mă fereşti din calea insultelor care curând s-ar arunca împotriva englezilor, bănuiesc.

- Da, nevastă. Ar putea deveni cumplite.

Ea îşi dădu doar ochii peste cap şi se îndreptă spre băncile cu spetează înaltă aranjate în faţa unui şemineu masiv în capătul sălii mari. Spre uşurarea ei, Fiona i se alătură curând. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru că mai atenua impresia că fusese trimisă la colţ ca un copil neascultător.

- Fingal e înnebunit după o ceartă zdravănă, spuse Fiona aşezându-se în faţa lui Jolene, şi Sigimor abia aşteaptă să-i facă pe plac.

- Da, aşa e. Am observat că celor din familia Cameron se pare că le place să se certe. Sigimor poate fi deosebit de îndărătnic câteodată. Nu-l cunosc de mult timp, dar am simţit nevoia să-i dau una după cap de cel puţin zeci de ori deja.

- Doar atât? Înseamnă că se comportă foarte bine. Fiona râse puţin împreună cu Jolene, dar apoi deveni foarte serioasă. Sora lui e măritată cu fratele meu Diarmot. Îl cunosc pe Sigimor şi pe familia lui de câţiva ani de-acuma. E un om foarte bun.

- Ah, da, este.

- Şi îl iubeşti pe nătărăul ăsta, aşa-i?

Jolene fu atât de surprinsă de cele spuse de Fiona, încât mărturisi adevărul.

- Da, cred că s-ar putea, dar ar fi mai bine dacă nu l-aş iubi.

- De ce spui asta?

Era ceva la Fiona ce o făcea pe Jolene să simtă că se putea încrede în femeie şi, mai important, putea să-i încredinţeze aceste mărturisiri.

- Sunt englezoaică şi e din ce în ce mai limpede că să ai o soţie englezoaică nu e ceva pentru care Sigimor să fie lăudat. Îl cunosc de doar câteva zile, mai puţin de o săptămână. Să-ţi rişti viaţa pentru cineva pe care abia l-ai cunoscut. În special când acest interval a fost presărat de pericole, ceea ce mă tem că ar putea foarte bine naşte o oarece zăpăceală legată de adevăratele sentimente ale cuiva.

- Nu-l cunoşteam pe Ewan de mult timp până când am fost sigură că era potrivit pentru mine, că era perechea mea. La vremea aceea, amândoi aveam duşmani, dar nu m-a încurcat aşa de mult ceea ce simţeam pentru soţul meu. Multă lume ar fi zis că sunt complet nebună că l-am ales, pentru că era văzut drept un bărbat dur şi rece. Cumva, am ştiut în adâncul sufletului meu că era doar faţa pe care o arată lumii. A trebuit să treacă ceva timp până când să creadă în mine, iar pentru mine să găsesc acel bărbat ascuns.

Mesajul din povestea Fionei era uşor de descifrat, dar Jolene nu era sigură că era valabil pentru ea şi Sigimor.

- Nu cred că Sigimor ascunde atâta despre sine, deşi cred că ce ascunde e exact ceea ce vreau eu.

Fiona dădu din cap.

- Inima lui. În chestiuni de inimă, bărbaţii pot fi aşa nişte laşi, deşi n-aş folosi niciodată cuvântul ăsta în faţa lor. Ştiu că fratele meu Connor era aşa, la fel şi bărbatul meu. Chiar şi fratele meu Diarmot într-o oarecare măsură. Bărbaţii îşi protejează inima, sentimentele lor mai gingaşe, ca şi cum ar proteja comoara regelui. Dar pe de altă parte, pentru femeile care îi iubesc, e o răsplată nepreţuită. Sigimor seamănă cu ei în anumite feluri,

dar nu cred că zidurile pe care le-a durat sunt chiar atât de înalte.

– Poate că nu, dar adevărata întrebare e dacă îmi va permite sau nu să le urc. Şi totuşi, ar fi cel mai bine dacă nici măcar n-aş încerca. Eşecul ar fi mai rău decât să nu încerc deloc. S-a însurat cu mine să mă ţină departe de ghearele lui Harold. De ce dai aşa din cap? L-ai auzit tu însăţi spunând asta.

– L-am auzit şi nu pun la îndoială vorbele lui. Ceea ce nu cred este că a fost singurul motiv.

Jolene se îmbujoră.

– Păi, de fapt, a mai spus un motiv.

– Pasiunea, bineînţeles. Un bărbat nu trebuie să-şi ia nevastă ca să găsească asta. Fiona zâmbi la băiatul care le adusese fiecăreia din ele o cupă cu cidru fiert şi sorbi din a ei până când fu sigură că el se îndepărtase şi nu mai putea auzi. După cum am spus, un bărbat nu trebuie să se însoare cu o fată doar pentru că râvneşte la ea. Sau îşi găseşte o fată dispusă să-i uşureze nevoia sau o seduce pe cea pe care o vrea cu adevărat. Şi dacă Sigimor nu te-a vrut de nevastă, dar credea totuşi că trebuia să ai un bărbat să te protejeze de Harold, ar fi încercat să-l pună pe unul din fraţii sau verii lui să se însoare cu tine. Nu, te-a vrut pe tine de nevastă. Partea grea o să fie să încerci a afla *motivele* pentru care nu îţi spune.

Sorbind din băutură, Jolene se gândi la tot ce-i spusese Fiona. Părea într-adevăr că existau în Sigimor indicii că era mai mult decât pasiune şi simţul datoriei. Demonstrase semne clare de posesiune, chiar gelozie. Mai fusese şi îngrijorat pentru ea şi se îngrijise de ea în feluri care fără îndoială depăşeau o simplă îndatorire. Oftă, dându-şi seama că se agăţa de orice motiv pentru a crede că el avea nişte sentimente puternice faţă de ea. Calea pe care păşea era periculoasă, plină de capcane.

– Nu ştiu ce să cred, spuse ea în cele din urmă. Nu pot nici să trec cu vederea importanţa lui Reynard în toate astea.

- Ah, da, băiatul. Fiona zâmbi scurt. Un băiat bun. Acum doarme cu toți ceilalți copii mici ai mei și câțiva dintre copiii fraților. Duci în spate o mare responsabilitate. Știu că o să te confrunți cu niște alegeri foarte dificile, odată ce Sigimor înlătură amenințarea pe care o reprezintă Harold.

Asta era ceva la care Jolene încerca din greu să nu se gândească, doar ca să-și dea seama că nu era numai prostesc, ci și laș. Aceste alegeri dificile nu vor dispărea ca prin minune doar pentru că ea încerca să le ignore. Lucrul înțelept de făcut era să le țină în prim-plan, să accepte că tot ce făcea le influența. Odată ce făcea alegerea, nu mai exista cale de întoarcere, și ar fi cel mai bine să știe cât mai multe înainte ca acel moment să sosească. Motivele pentru care să rămână cu Reynard erau limpezi. Motivele pentru care să rămână cu Sigimor nu erau. Încă.

- Există cineva în care ai încredere să-l crească pe copil, cineva care să aibă grijă de el ca de propriul copil? întrebă Fiona.

Jolene se gândi imediat la vărul ei Roger și la soția lui.

- Da, dar nu sunt sigură că i se va acorda tutela. Vărul meu Roger și soția lui sunt tineri, dar n-au copii după zece ani de căsătorie. Roger și cu fratele meu erau și foarte apropiați. E un om bun și cinstit. Doar că regele nostru s-ar putea ocupa personal de alegerea unui tutore.

- Pfui, regi! Fiona își dădu ochii peste cap. Se amestecă unde nu e nevoie. Într-adevăr, asta ar putea fi o problemă. Poți fii foarte sigură că regele nu se va gândi doar la copil când va face alegerea. Fratele tău nu și-a stabilit preferințele?

- Bănuiesc că da, dar probabil că Harold a distrus toate actele de felul ăsta de vreme ce nu vrea să le vadă cineva și să le folosească împotriva lui. Tot ce mai pot spera e ca una dintre rudele mele pe care le îndrăgesc

şi le respect să aibă trecere la rege, dar nu ştiu cine ar putea avea acest fel de putere. Dacă există vreuna, cred că nici Harold nu o ştie. Jolene scutură din cap şi luă o gură zdravănă din cidru să-şi potolească brusca dorinţă de a plânge. Mă tem că e prea mult de pus în ordine. Prea multe incertitudini.

Fiona se întinse şi o bătu pe mâna pe care Jolene o ţinea strâns în poală.

- Da. Bănuiesc că sunt şi îmi pare bine că n-a trebuit niciodată să mă confrunt cu astfel de alegeri. Acuma, eu, una, aş da la o parte grijile pentru Reynard. Ştii ce-i trebuie şi ce are nevoie să facă. Singura incertitudine aici e cine îi va sta alături. Acum nu poţi face nimic pentru asta, poate că niciodată, aşa că dă-o deoparte. Doar roagă-te ca bărbatul care îţi va ieşi în cale să fie unul pe care îl vrei şi de care micul Reynard are nevoie.

- Foarte înţelept, spuse Jolene, profund impresionată. Ştii, eram odată şi eu o persoană chibzuită, dar înţelepciunea şi judecata calmă m-au cam părăsit în ultima vreme.

- Blestemul dragostei, mă tem eu. Dragostea îţi pătrunde în inimă, şi minţile îţi ies prin urechi. Râse împreună cu Jolene. Ah, şi vremea aia când nu ştii dacă ai vreo speranţă *să fii* iubit e cea mai rea. Partea a doua din ce voiam eu să zic e că acum trebuie să-ţi concentrezi gândurile la bărbatul tău. Trebuie să te hotărăşti ce vrei de la el, apoi să priveşti atent să vezi dacă ai vreo şansă să câştigi premiul.

- Şi cum să câştig premiul ăsta? Tu ce ai făcut?

- L-am iubit. Simplu, nu-i aşa? Efectiv, nu-i altceva nimic de făcut. Tot restul seamănă prea mult cu o înşelăciune şi să încerci să te schimbi pentru a te potrivi cu ce crezi că nătărăului i-ar plăcea este de asemenea plin de pericole.

Simplu, într-adevăr, se gândi Jolene dacă n-ar exista limitările pe care le avea ea. Trebuia să ţină seama de Reynard. Chiar dacă ar fi fost de acord cu cel ales pentru

a fi tutore, ar putea oare să-l părăsească pe copil? Ştiind că într-o zi Peter se va însura din nou, Jolene a încercat să fie doar mătuşa lui Reynard, nepermiţându-i băiatului să creadă că ea era mama lui sau că va putea fi vreodată, dar legăturile dintre ei erau puternice. Era doar un copilaş care deja suferise atât de multe pierderi pe care încă nu le înţelegea pe deplin. Putea ea oare să-i ceară să mai suporte încă una? Fiona avea dreptate să spună că nu putea face nimic acum, dar se îndoia că nu-şi va mai face griji.

În multe feluri, problema viitorului lui Reynard era legată de viitorul ei cu Sigimor. Voia de la el mai mult decât pasiune şi datorie, dar ar fi cinstit să încerce să le aibă? Ştiind că şi-a câştigat un loc în inima lui Sigimor, că ar putea efectiv să aibă o căsătorie pe care dintotdeauna şi-o dorise, ar fi într-adevăr minunat. Cu toate astea, când ar trebui totuşi să îl părăsească pentru a sta cu Reynard, Jolene nu se putea abţine să nu creadă că ar fi nemilos. Uitându-se cum Sigimor şi cu Ewan se îndreaptă spre ea şi Fiona, Jolene ştia că era deja condamnată să i se frângă inima dacă alegea să rămână cu Reynard. Nu părea a fi corect să încerce să câştige dragostea lui Sigimor doar pentru a-l face să sufere aceeaşi durere.

– Arăţi foarte serioasă, nevastă, spuse Sigimor aşezându-se lângă ea pe bancă şi luând-o pe după umeri.

– Discutam despre toate necazurile ei, spuse Fiona. Ah, lăcomia bărbaţilor a fost întotdeauna un izvor de suferinţă.

– Dacă nu voiai să ştiu despre ce vorbeaţi, nu trebuia decât să-mi spui, rosti tărăgănat Sigimor. Deşi trebuie să recunosc că a fost o diversiune bine exprimată.

Rânji când amândouă femeile se uitară spre el.

– Ewan, Sigimor m-a făcut chiar acum mincinoasă, spuse Fiona încruntându-se la soţul ei ce rânjea. Ar trebui să-mi aperi onoarea.

– Sigimor, să nu-mi faci nevasta mincinoasă, spuse Ewan îndatoritor.

– Chiar şi când spune minciuni? întrebă Sigimor.

– Da, chiar şi atunci. Doar zâmbeşti şi pretinzi că o crezi. Asta fac eu. Acum eşti însurat. E cel mai bine să afli lucrurile astea.

– Ceea ce aflu eu acum e că eşti la doar un cuvânt distanţă de o bătaie soră cu moartea.

Felul în care Fiona se încruntă la soţul ei o făcu aproape să râdă pe Jolene. Se simţi invidioasă pe această afecţiune deschisă între cei doi. Erau exemplul perfect de ceea ce voia şi ea în căsătoria ei. Simţind greutatea braţului lui Sigimor pe umeri şi mângâierea leneşă a mâinii sale pe braţul ei, se întrebă dacă vor câştiga vreodată acea legătură specială pe care era evident că Ewan şi cu Fiona o împărtăşeau. Doar iubeşte-l, spuse Fiona. Jolene nu era sigură dacă era atât de uşor.

– Ah, băiete, era ceva ce trebuia să-ţi spun, zise Fingal venind înspre Sigimor şi oprindu-se în faţa lui. A fost o femeie ce a întrebat de tine, ah, acum două zile, cred. A cerut adăpost aici pentru noapte. Lady MacLean?

– Numele nu îmi sună familiar, spuse Sigimor, deşi simţi cum o amintire neplăcută încerca să prindă viaţă în mintea lui.

– Lady Barbara MacLean? A spus că era o Forbes. Aha, văd că acum ţi-ai adus aminte de ea. A şi spus că o vei face.

– Da, de acum mulţi ani pe când nu eram mai mult decât un băietan. Nu pot şti de ce ar trebui să întrebe de mine.

– A devenit curioasă când a auzit că eram rude cu Cameronii din Dubheidland.

– Nimic mai mult decât să aibă o discuţie plăcută în timpul mesei, bănuiesc eu, şi ştim cu toţii cât de greu poate fi, zise Fiona ridicându-se în picioare. Dar e târziu şi Lady Jolene a avut o zi foarte lungă. Haide, Jolene!

O să-ţi arăt unde doarme Reynard, apoi te conduc spre dormitorul tău. O luă de mână.

Jolene nu avu de ales decât s-o ia şi s-o lase pe femeie s-o conducă.

– De ce nu pot sta să aflu cine e femeia asta şi de ce întreabă de Sigimor? întrebă ea pe când Fiona urca împreună cu ea pe scările înguste spre dormitoare.

– Sărmanul Sigimor a fost uluit de vestea asta, Jolene. E cel mai bine să aştepţi până când îi trece.

– Vrei să spui până când se gândeşte la un răspuns bun.

– Da, într-un fel. Nu cred că o să mintă. Nu, n-o să mintă. Dar cu bărbaţi ca Sigimor, câteodată e mai bine să le dai câteva minute să-şi pună gândurile în ordine. Uite, aici doarme Reynard!

Reţinându-şi cu greu toate întrebările pe care le avea, Jolene o urmă tăcută pe Fiona într-o cameră spaţioasă cu cel puţin o duzină de copii înăuntru. Zâmbi uşor când preţ de câteva minute îl urmări cum doarme pe nepotul ei, înainte de a se uita la băiatul mai mare care era fiul Fionei. Doar când părăsiră camera, Jolene înţelese pe deplin că băiatul Ciaran era prea mare pentru ca Fiona să poată fi mama lui adevărată. Încă se lupta să găsească un fel politicos de a primi răspuns la această enigmă, când Fiona dădu răspuns la întrebările pe care Jolene nu îndrăznea să le pună.

– Ciaran e fiul soţului meu, născut de o femeie pe care a cunoscut-o acum nouă ani.

– Încerci să-mi dai o lecţie, cred eu. Din nefericire, mintea mi s-a fixat asupra unui singur lucru. Sau mai degrabă asupra unui nume.

Fiona râse împingând-o pe Jolene într-un dormitor spaţios încălzit de un şemineu mare, cu covoare de piei de animale şi tapiserii groase.

– Înţeleg. Am avut aceeaşi problemă, doar că pe a mea o chema Helena, mama lui Ciaran. Fiona se îndreptă

spre patul mare ce domina camera şi arătă spre o cămaşă de noapte ce stătea pe pat. Ăsta e răspunsul tău.

Jolene atinse materialul fin ţesut, moale ca mătasea la atingere.

- Asta poartă o femeie pentru a ispiti un bărbat. Nu la asta m-am gândit să-l întâmpin pe soţul meu.

- Ştiu, dar o bâtă în cap doar l-ar enerva pe Sigimor. Râse cu Jolene. Nu. Pune-ţi asta să-l întâmpini când se strecoară înăuntru. E bine să-i aminteşti unui bărbat de ce are acum când ceva din trecutul lui se târăşte să încerce să-l ispitească. O să capeţi răspunsurile pe care le cauţi şi, dacă există vreo amintire dragă ce-i gâdilă mintea lui micuţă de bărbat, tu o să i-o alungi cu toată inima. Şi dacă-mi dai voie, o să sugerez să stai lângă şemineu când începi să-i pui întrebări.

Ştiind perfect de bine că asta îi va face trupul să fie complet vizibil prin ţesătura subţire, Jolene ţâţâi:

- Eşti neruşinată.

- Da.

- Şi foarte înţeleaptă.

Răspunse zâmbetului Fionei cu unul al ei, unul ce ştia că era la fel de infatuat şi uşor desfrânat ca acela al Fionei.

capitolul 12

- Bănuiesc că m-ai omorî dacă ţi-aş săruta nevasta, Ewan, spuse Sigimor uitându-se cum Fiona o târâse pe Jolene de acolo.

- Dacă nevasta ta n-o face ea mai întâi. Ewan schimbă un zâmbet larg cu Sigimor, apoi se încruntară amândoi spre Fingal. Te-ai gândit măcar preţ de un minut înainte să te repezi aici şi să-i spui de Barbara în faţa proaspetei lui neveste?

- Da, m-am gândit. Fingal îşi încrucişă braţele pe piept şi se încruntă şi el. M-am gândit cum Barbara asta

este o mândreţe de fată scoţiană, una cu nişte carne pe oase.

- E măritată, spuse Sigimor, spunându-şi să nu se enerveze. Fingal era aşa cum era şi nu se va schimba vreodată. E măritată de vreo nouă sau zece ani. Nu m-am gândit s-o fac cu femei măritate.

- Păi atunci o să te bucuri când o să afli că acum e văduvă.

Pentru o clipă, Sigimor îşi scrută adâncul sufletului să găsească vreo licărire de plăcere la aflarea veştii, dar nu află nici una. Întotdeauna fusese o urmă slabă a Barbarei în inima lui, una ce câteodată îl necăjea cu un gând fugar de „ce-ar fi dacă?" Acum n-o putu găsi nici pe aceea şi era sigur că datora asta lui Jolene. Era imposibil şi prostesc să tânjească după un palid „ce-ar fi dacă?" Atunci când în fiece noapte ţinea în braţe o nevestică înflăcărată.

- Nu, nu mă bucur. Nu-mi pasă de nimic, pe legea mea. Nu ştiu de ce crezi că ar trebui să-mi pese.

- Femeia a pretins că a fost *foarte* apropiată de tine înainte să se mărite. Da, şi de câteva ori şi după aia, aşa că nu ştiu de ce faci pe virtuosul acuma.

- Minte. Sigimor ridică din umeri, părând a fi calm chiar pe când savura imaginea gâtului Barbarei în mâinile lui. Femeia se pricepe foarte bine să mintă. Aşa a fost întotdeauna. Păi da, am văzut-o o dată sau de două ori de când s-a măritat cu lordul ăla bătrân şi bogat, dar nimic mai mult şi doar când nu puteam să mă feresc. Se uită în jur prin sala mare. E adevărul adevărat, Fingal, este o mincinoasă şi încă cum. Mă îndoiesc că a plecat de la Scarglas înainte de a fi preţăluit vreun MacFingal sau doi. Aproape că râse de felul în care Fingal se uită în jur la oamenii lui, mulţi dintre ei fiind băieţii lui. Şi acuma te-ai pornit tu s-o faci pe nevasta mea să creadă că sunt unul dintre ticăloşii ăia desfrânaţi, cu muieri împrăştiate prin toată ţara. De ce? O târfă mincinoasă care probabil că a cheltuit toţi banii bărbatului ei şi acum e în căutare

de un alt bărbat căruia să-i golească punga? Sigimor putu spune după felul tăios în care Fingal îl privea că lăsase să răzbată furia în vocea lui.

- Mă gândeam să-ţi fac rost de o fătucă bună, scoţiană, şi una care are destulă carne pe oase să-ţi suporte greutatea.

- Ah, păi da, Barbara e foarte iscusită să suporte greutatea unui bărbat, asta-i foarte adevărat. Cred că o să-mi păstrez nevasta pe care o am.

- Dar e englezoaică!

- Da, aşa este. Sora unui conte englez, un bărbat care mi-a salvat viaţa, Dumnezeu să-l odihnească! Şi o fată ce n-a suportat greutatea nici unui alt bărbat în afară de mine şi nici n-o să suporte vreodată. Se uită cum Fingal se îndepărta bombănind despre tinerii idioţi. Nu credeam ca atâţia să fie deranjaţi că e englezoaică. Nu pot vedea că nu e decât o fătucă micuţă?

- Nu, dar o să vadă. Şi acum este o Cameron, spuse Ewan hotărât, apoi rânji la mormăitul aprobator al lui Sigimor. E doar o supărare trecătoare, nimic mai mult. E o fătucă drăguţă, şi Fiona o place. Trebuie să admit că Barbara cea blondă şi durdulie părea a fi mai mult tipul tău.

- Cândva. Sunt un bărbat masiv, aşa încât credeam că am nevoie de o fată de felul ăsta. Îi făcu cu ochiul lui Ewan. Bănuiesc că ştii cum gândeam şi cât de mult m-am înşelat, nu-i aşa?

- Da. Mai înţeleg că acum va trebui să dai nişte explicaţii.

Sigimor se strâmbă.

- Ştiu. Avea privirea aia. Nu prea vreau să vorbesc despre nebunia aia veche.

- Cu toţii avem nebuniile noastre vechi, vere, şi nevestele au obiceiul să le descopere. O ştii pe a mea destul de bine.

- Dar a ta este oale şi ulcele. A mea pare că mă urmăreşte.

Ewan râse.

– Părea de fapt foarte dornică să afle cât mai multe despre tine. Cel puțin n-aduce după ea un copil făcut cu tine. Dădu din cap când Sigimor se cutremură. Îl iubesc pe băiat și la fel și Fiona, dar n-a fost ușor, și ezitarea mea să-i spun Fionei despre Ciaran n-a ajutat. Cel mai bine zi-i adevărul și termină odată. Gândește-te ce s-ar putea întâmpla dacă n-o faci și Lady Barbara are ocazia să spună povestea după capul ei.

– Dumnezeule, aș putea ajunge să dorm în grajduri.

– Un lucru pe care l-am descoperit este că, dacă femeia din trecutul tău ți-a făcut rău, cel mai probabil nevasta ta își va întoarce furia spre acea femeie. Asta dacă îi poți spune că acum femeia aia nu mai înseamnă nimic pentru tine, o faci pe nevasta ta să te creadă și, mai important, crezi în ce spui.

– Ah, vorbesc serios. Din toată inima. Sigimor se ridică și se opri să se îmbărbăteze pentru înfruntarea care îl aștepta. Da, Jolene nu se va îndoi că sunt serios. Singura chestie va fi cum să spun povestea fără să par a fi prostănacul necopt care eram. Îl lăsă pe Ewan râzând și ieși din sala mare.

În timp ce se apropia de dormitorul care i se dădea întotdeauna când vizita Scarglas, Sigimor se simți nesigur. Deși nu-i plăcea, era pregătit s-o lămurească pe Jolene despre Barbara. Ce îl sâcâia din senin era posibilitatea ca ea să *nu* ceară o explicație, că nu-i păsa suficient de el încât să se îngrijoreze, să devină posesivă sau chiar și puțin geloasă.

Iritat de această neobișnuită lipsă de încredere, intră în cameră. O să-i spună de Barbara și, în funcție de cum va reacționa, poate că o să-i spună într-un astfel de mod încât s-o îmboldească să-și arate emoțiile într-un mod grăitor. Nevasta lui îi putea arunca din când în când câte o privire foarte calmă, aproape rece, dar știa că nu se putea abține prea mult timp. Sigimor se uită înspre locul unde Jolene stătea lângă șemineu, apoi trânti și zăvorî ușa

în spatele lui şi se sprijini de ea încercând să-şi recapete răsuflarea.

Jolene era înconjurată de lumina de la foc precum o aură, fiind îmbrăcată cu ceea ce părea a fi ceva mai mult decât o pală de abur uşor. Cămaşa subţire, ornată cu dantelă şi panglici, îi ascundea foarte puţin din silueta suplă. Lumina focului o făcea să arate şi mai slabă. Părul ei brunet atârna liber, iar buclele groase şi lungi nu ascundeau prea mult. Era ca şi goală şi totuşi faptul că nu era îl excita şi mai mult.

Apoi observă că mâinile erau înfipte ferm în şolduri. Pe faţă avea mai degrabă o încruntătură decât un zâmbet cald şi primitor. Uitându-se spre picioare, el observă că bătea din piciorul gol pe blana de oaie pusă în faţa focului. Mai observă că într-adevăr avea degete lungi.

- Cine e Barbara? întrebă Jolene ascunzându-şi încântarea la vederea felului în care reacţionase el când o văzuse.

- Barbara? Sigimor se strădui să-şi îndrepte privirea din nou spre ea şi se luptă să-şi alunge din minte gândul de a o arunca pe acea piele de oaie. Ah, Lady Barbara MacLean. E doar o cunoştinţă de acum, oh, zece ani sau mai mult.

- Înţeleg. Aşa de demult, hm? Are o memorie foarte bună, în cazul ăsta.

- Păi, sunt un tip cu adevărat greu de uitat.

Sigimor se mişcă aşezându-se pe marginea patului şi îşi scoase încălţările. Jolene se comporta exact cum era el de părere că ar trebui să se comporte o nevastă auzind despre o femeie din trecutul lui, o femeie care dădea semne că nu vrea să rămână acolo. O scurtă privire cu coada ochiului spre ea îi dezvălui că mâinile ei erau acum strânse în pumni şi că îşi îngustase ochii. Îi trecu prin minte că, dacă voia să i se permită să răspundă invitaţiei pe care i-o oferea ţinuta ei, ar fi înţelept să n-o aţâţe prea mult.

– O femeie nu arată fără motiv un aşa interes faţă de un bărbat, în special nu faţă de unul pe care nu l-a mai văzut de peste zece ani. Nici chiar tu nu eşti atât de greu de uitat, Sigimor.

El se întrebă dacă exista vreun compliment ascuns în ultima remarcă, dar apoi se sili să se concentreze să-i explice cine era cu adevărat Barbara.

– Nu sunt exact zece ani. În ciuda încercărilor mele de a o evita, am mai văzut-o de câteva ori de atunci. Femeia întreabă de mine pentru că acum e văduvă.

– Te caută să-i fii amant?

– Bănuiala mea e că mă caută pentru a-i fi soţ, pentru că al ei a lăsat-o probabil fără o leţcaie. L-am văzut cu numai doi ani în urmă. Era beat şi vorbea foarte nestingherit. A spus că singurul lucru bun pe care l-a obţinut din căsătoria cu Barbara a fost cei doi fii. Chiar a spus că nu era deloc sigur că al doilea era al lui, deoarece nevasta avea o aventură cu nepotul lui. A decis că sângele băiatului era al unui MacLean, aşa că nu era chiar rău. Se mai plângea că femeia l-ar lăsa sărac lipit dacă ar putea, dar că el a trântit capacul cufărului de bani peste degetele ei lacome şi s-a jurat că ea nu va primi nimic mai mult. Cred că s-a ţinut de promisiunea asta.

Astea nu erau nişte cuvinte prea drăgăstoase, decise Jolene şi se relaxă puţin.

– De ce ar crede că te-ai însura cu ea?

– Pentru că acum zece ani eram un băietan fără minte, nebun de pofte, orbit cu totul de asta şi, da, flatat de atenţia unei fete aşa de drăguţe şi de familie aşa de bună. N-aveam decât vreo douăzeci şi doi de ani, dar nu eram atât de versat pe cât îmi plăcea să cred că eram. Îşi scoase cămaşa şi arătă spre benzile tatuate pe fiecare antebraţ, semnele care vor fi cu el până când va fi ţărână. Mi-am făcut astea s-o impresionez. Aproape că m-au omorât pentru că s-au infectat şi m-a luat fierbinţeala. Vezi tu, auzisem nişte cuvinte de-ale ei despre astfel de semne, unele pe care le văzuse la alt bărbat, şi mi-am

dorit să vorbească şi de mine cu aceeaşi admiraţie. Nu le-a văzut niciodată.

Jolene începu să-şi dorească să nu fi întrebat niciodată despre Barbara. Faptul că făcuse aşa ceva doar s-o audă pe femeie că îl laudă presupunea o intensitate a sentimentelor pe care nu o arătase niciodată faţă de ea. Poate că ceea ce ea crezuse că erau vorbe neobişnuite venind de la un iubit erau de fapt provocate de mânie şi de o durere persistentă. Era posibil să alini o inimă rănită, dar nu era sigură că avea îndemânarea sau răgazul, în special nu dacă Barbara asta era chitită să-l cucerească din nou pentru ea.

- Le găsesc foarte atractive, spuse ea simţindu-se ridicolă până când el îi zâmbi. A ales alt bărbat?

- Îl alesese deja şi se ţinea de el în vreme ce se juca cu mine. Bătrânul Lord MacLean, un bărbat mai în vârstă decât ea cu treizeci de ani, aflat în căutarea unei neveste care să-i dăruiască un fiu, şi cu o pungă foarte plină. Ea voia doar să se distreze cu câţiva bărbaţi tineri înainte de a se mărita.

- Câţiva?

- Da, câţiva. Am mers s-o văd după ce m-am făcut bine de pe urma fierbinţelii şi semnele se vindecaseră. M-am gândit să-i trimit vorbă că vreau s-o văd, dar m-am hotărât să-i fac o surpriză. Chiar i-am făcut una. Şi l-am surprins şi pe bărbat peste ea.

- Vai de mine!

Era puţin dificil să şi-l imagineze pe Sigimor ca un băiat netrecut prin şcoala vieţii, dar putea cu uşurinţă să compătimească pe oricine ce-şi găsise iubita în braţele altuia.

- Din fericire, momentul-surprizei n-a venit până când nu auzisem destule pentru a-mi da seama cât de prostănac fusesem. Vorbea de căsătoria ei cu MacLean de a doua zi de dimineaţă şi îl asigura pe băiatul solid din braţele ei că asta nu va schimba nimic din ceea ce era între ei. Primele ei cuvinte când m-a văzut au fost

să mă roage să nu-i spun nimic lordului MacLean. I-am spus celui care era cu ea să continue, am aruncat câteva insulte precum că nu voiam aşa o muiere folosită şi am plecat. M-am gândit să-i spun lui MacLean, dar nu l-am putut găsi, cel puţin nu până când mă scârbisem de moarte de toată tărăşenia asta şi mă hotărâsem să mă întorc la Dubheidland. De câteva ori de-a lungul anilor, a încercat să dea ochii cu mine, dar chiar dacă eram un bărbat care puteam să-i pun coarne altuia, nu mă interesa.

„Ceea ce a făcut-o pe Barbara să fie şi mai hotărâtă să pună mâna pe el", cugetă Jolene. Se decisese să se simtă mai bine, să îngroape acea izbucnire de gelozie pe femeia asta, dar discuţia nu izbutise să realizeze asta pe deplin. Nici măcar nu clarificase ce era Barbara pentru el. Vorbea de dorinţă, nu de dragoste, dar se părea că bărbaţilor le era teamă de acest cuvânt. Dacă el ar fi simţit ceva mai mult decât poftă şi adulaţie, s-ar putea s-o aştepte ceva necazuri. Barbara nu părea a fi o femeie care să renunţe dacă voia ceva şi se părea că acum îl voia pe Sigimor. Jolene fu smulsă din gânduri când un Sigimor gol păşi în faţa ei, îşi puse mâinile pe umerii ei şi o sărută pe obraz.

- Nu te încrunta, nevastă, spuse el. Nu este decât o amintire neplăcută a nebuniei unui băietan.

- Oare? Jolene simţi cum roşeşte la felul în care el o măsura cu privirea din cap până-n picioare. Te caută pe tine, Sigimor. Din tot ce tocmai mi-ai spus, nu e genul de femeie care să renunţe la o urmărire.

- Asta nu înseamnă că o să-şi prindă-n plasă prada. Nu mai sunt flăcăiandrul acela, fără experienţa vieţii şi orb la defectele ei. Acum, de unde ai tu flecuşteţul ăla făcut să ispitească pe un biet bărbat?

- De la Fiona. E unul din lucrurile alea despre care ai spus că n-au nici un rost.

- Cred că poate o să mă răzgândesc.

Uitându-se în jos spre solida dovadă a excitării lui, Jolene murmură:

– Văd şi eu asta.

Ezitând puţin, întinse mâna să-l atingă acolo. El scoase un geamăt uşor, dar felul în care îşi mişca şoldurile, împingându-se mai tare în mâna ei îi spunea că era un sunet de aprobare. Jolene îşi înfăşură degetele în jurul lui, intrigată de ce simţea. Era atât de tare şi de fierbinte în palma ei, cu toate astea şi mătăsos, şi catifelat. Părea că se face din ce în ce mai tare şi mai mare când îl mângâia. Jolene era încă uşor uimită că lucrul acela se potrivea în ea.

Dacă Barbara era târfa sugerată de povestea lui Sigimor, Jolene bănuia că femeia îşi amintea foarte bine de atributele virile ale lui Sigimor. Văzuse destui băieţi tineri pentru a şti că încă aveau o moliciune băieţească şi că mulţi din ei nu ajunseseră încă la înălţimea şi constituţia deplină. Deoarece Sigimor nu arăta ca fiind de peste treizeci de ani, era sigură că acum zece ani arăta mai mult a băiat tânăr decât a bărbat. O femeie ca Lady Barbara probabil că văzuse potenţialul lui şi acum căuta să vadă dacă şi-l atinsese. De fapt, dacă nu trecuse prea multă vreme de când o văzuse pe femeie pentru ultima dată, probabil că ea ştia deja. Sigimor părea să creadă că Lady Barbara era în căutarea unui nou soţ plin de bani, dar Jolene bănuia că femeia mai avea şi alte motive mai concrete pentru a-l urmări.

Jolene se decise că, dacă femeia venea la Dubheidland, va vedea că prada ei nu era una uşoară. Deşi era încă nesigură de ce îi aştepta în viitor pe ea şi pe Sigimor, acum el era al ei. Faptul că era soţia lui Sigimor îi dădea o sumedenie de avantaje faţă de o intrusă, şi Jolene intenţiona să se folosească pe deplin de fiecare din ele. Această pasiune pe care o împărtăşeau ea şi Sigimor era fără îndoială unul dintre avantajele acestea.

Sigimor se bucura din plin de atingerea degetelor subţiri ale lui Jolene, atât timp cât se încumetă s-o facă.

Totuşi, când îşi bagă mâna fină între picioarele lui să-l mângâie uşor, ştiu că trebuia să pună capăt jocului ei. Dacă n-o făcea, erau mari şanse să termine în mâna ei ca un băiat neînceput şi imberb.

- Destul, nevastă, spuse el îndepărtându-i uşor mâna. Aproape cam prea mult.

- N-ar trebui să fac asta?

Jolene se temu dintr-odată că fusese prea îndrăzneaţă sau mai rău, îi produsese jenă în loc de plăcere.

- Poţi s-o faci de câte ori vrei. Doar că atingerea mâinii tale moi e o plăcere de care nu mă pot bucura prea mult. Zâmbi slab la vederea confuziei de pe faţa ei. Aş termina, fătuco, înainte de a-ţi oferi vreo plăcere.

- Ah! Roşi când el începu să-i descheie cămaşa de noapte. N-ar trebui să ne ducem în pat?

- Nu. Simt aşa o dorinţă să te iubesc chiar aici pe blana asta moale de oaie în faţa focului.

Ea simţi cum o trecu un fior de nerăbdare când el îi scoase cu grijă cămaşa. Sigimor şi pasiunea pe care o împărtăşeau îi înlăturară repede reţinerea, nesiguranţa şi chiar şi pudoarea. Deşi tot mai roşea, nu mai simţea nici o ezitare ori de câte ori o stăpânea dorinţa. Când o luă în braţe şi o sărută, se lipi de el şi se bucură de atingerea cărnii lui calde pe a ei. Îşi dădu seama că nu numai că nu mai simţea nici o ezitare, era mai mult decât doritoare să meargă oriunde o ducea el. Începuse chiar să aibă şi idei proprii.

Când el curmă sărutul, ea nu fu surprinsă să se audă protestând pentru că îi iubea săruturile. Curând se schimbă într-un murmur de plăcere când el îşi croi drum spre sânii ei prin săruturi, în acelaşi timp mângâindu-i trupul cu mâinile lui mari şi puternice. Atingerea gurii lui pe sâni o făcea să tremure, dorinţa creştea cu fiecare atingere a limbii şi fiecare zvâcnitură a gurii când sugea.

Sentimentele pe care le năştea în ea ar fi trebuit s-o înspăimânte, dar le găsea incitante. Cu fiecare sărut,

fiecare mângâiere, Sigimor trezea la viaţă în ea o dezlănţuire fără limite. Jolene hotărî că îi place acea parte din ea, întâmpină cu bucurie acea femeie care lăsa liberă dorinţa. Acea femeie nu respecta nici o limită şi nu asculta de nici o regulă. Tindea spre plăcerea pe care Sigimor i-o dăruia cu amândouă mâinile şi se desfăta cu ea. Mai încercă şi s-o înapoieze bărbatului ei în egală măsură.

Pentru o scurtă clipă, fu nedumerită când Sigimor îngenunche în faţa ei, în loc s-o împingă jos pe blana de oaie. Nedumerirea dispăru când el o sărută pe mijloc şi îi frământă uşor fundul. Jolene închise ochii de plăcere când el îşi strecură mâna între picioarele ei. Îşi desfăcu uşor picioarele să-i întâmpine mângâierile. Deschise repede ochii, şocată când mâna fu înlocuită de buze.

- Sigimor? îl strigă pe nume mai mult nesigură, decât protestând.

- Taci, nevastă, murmură el sărutându-i interiorul coapselor. Dăruieşte-i bărbatului tău această plăcere. Îţi va fi înapoiată îndoit, promit.

Nici nu terminase s-o calmeze, când orice ezitare îi dispăru, înlăturată de către acea femeie dezlănţuită şi senzuală din ea. Jolene se deschise acelui sărut intim, încleştându-şi degetele în părul lui des să se sprijine pe când tremura de puternica plăcere ce o cuprinsese. Îl strigă când simţi cum dorinţa îi ajunge la culme, dar el o ţinu nemişcată cu mâinile prinzând-o ferm de şolduri şi ducând-o cu gura pe acele culmi ameţitoare.

Jolene încă tremura de puterea eliberării, când se găsi întinsă pe spate pe blana de oaie. O clipă mai târziu, Sigimor se împingea în ea. Pasiunea ce se stinsese, reveni din nou la viaţă. Se înfăşură în jurul trupului lui puternic, întâmpinând cu bucurie sălbăticia cu care el făcea dragoste cu ea când o readuse pe acea culme fermecată. De data asta, când îi strigă numele, el fu împreună cu ea, strigătul lui de eliberare contopindu-se cu al ei.

Abia după ce Sigimor îi spălă pe amândoi în grabă şi o puse în pat, Jolene îşi veni complet în fire. Acea

sălbatică și senzuală Jolene dispăruse într-un loc necunoscut, lăsând-o pe banala Jolene să sufere de pe urma unui puternic atac de umilință. Când Sigimor se urcă în pat și o luă în brațe, ea se lipi cu fața îmbujorată de pieptul lui. Aproape că îl simțea cum se uita la ea, dar nu-și putu aduna puterile să se uite în ochii lui.

- Ah, sărmana mea nevestică, spuse el rânjind pe deasupra creștetului ei. Așa de sălbatică și liberă când ți se înfierbântă sângele și așa de stânjenită când se potolește, așa-i?

Jolene nu era sigură că prețuia cât de precis îi judecase el sentimentele.

- Păi, cum altfel să mă simt după așa o totală neglijare a unei comportări cuviincioase?

- Te simți bine și sătulă? Ți-e cald și ești fericit de vlăguită? Recunoscătoare că bărbatul tău e așa un nemaipomenit de bun iubit că te face să țipi?

- *N-am* țipat.

- Ah, ba da, ai țipat. Îmi țiuie încă urechile. Cred că au fost câțiva de *mai mult* și *nu te opri* ca și numele meu.

O necăjea mai mult decât putea cineva suporta, gândi Jolene. Se întinse și îl ciupi exact acolo unde piciorul i se unea cu trupul, unul dintre puținele locuri mai sensibile ale trupului său. Geamătul lui de plăcere îi plăcu. Nu se putea tăgădui faptul că el o putea înnebuni cu felul în care făcea dragoste cu ea, dar nu era nevoie să se și laude cu asta.

- Stăpână nemiloasă, spuse el și începu să-și plimbe degetele în sus și în jos pe spatele ei, savurând urmele dorinței ce încă zăboveau în corpul lui satisfăcut.

Jolene era atât de pasională, se înflăcăra atât de ușor de dragostea lui, îl inspira. N-ar recunoaște niciodată asta față de ea, dar nu fusese niciodată vreun amant deosebit de aventuros sau creativ. Majoritatea femeilor cu care se culcase fuseseră din acelea pe care un bărbat le cumpără. Ajungea la punctul în care foamea după o femeie îl împingea să caute una și o făcea la cel

mai apropiat han, tavernă sau bodegă. Alegea o femeie care era şi durdulie, şi relativ curată, apoi se culca cu ea. Deşi se simţea obligat să-i ofere plăcere, făcea doar minimum necesar pentru a obţine asta. Acele femei nu fuseseră pentru el nimic mai mult decât un trup cald în multe feluri, şi oricât de egoist ar fi fost, mare parte din interesul lui fusese pentru a-şi obţine uşurarea de nevoia care pusese stăpânire pe el. Dacă n-ar fi aflat că acea satisfacţie era mai bună dacă femeia era şi puţin cuprinsă de pasiune, se îndoia că le-ar fi oferit plăcerea după cât de puţină atenţie primea.

Dar Jolene îl inspira cu adevărat în atâtea feluri. Fiecare gâfâit pe care îl scotea, fiecare fior pe care îl simţea că trece prin trupul ei zvelt îl făcea să vrea să-i sporească plăcerea. Felul în care îi striga numele şi cum părea că fiece parte a trupului ei resimţea eliberarea, interioară şi exterioară, îl făcea şi mai mult să vrea s-o aducă pe acele culmi încă şi încă o dată. De fapt, dacă ar putea câştiga un mai bun control asupra propriilor nevoi, i-ar fi plăcut să petreacă o noapte văzând de câte ori ar fi putut-o face să ţipe. Pentru o clipă, se bucură de imaginea lui iubindu-şi nevasta cu mâinile şi cu gura până când ea l-ar fi pus jos ameninţând să-l călărească atât de tare, încât amândoi să ajungă la extaz împreună.

Nu-şi mai folosise până atunci gura pentru a-i dărui plăcere unei femei, dar era limpede că o făcuse bine. Sigimor bănuia că, ştiind că era singurul bărbat care făcuse dragoste cu ea, îi sporise bucuria de a-i aduce plăcere în felul ăsta. Mai erau şi alte lucruri pe care nu le făcuse niciodată şi era nerăbdător să le încerce cu Jolene. Mai erau şi câteva lucruri pe care i-ar fi plăcut ca ea să le încerce cu el. Trupul i se întări la acest gând şi rânji. Jolene nu numai că îl inspira să devină un iubit grozav, dar îl transforma şi într-unul lacom.

Din nefericire, lăcomia lui va trebui să rămână nesatisfăcută, îşi dădu el seama când se uită la ea. Era întinsă

pe el ca o pătură, dormind adânc. Având în vedere prin ce trecuseră în acea zi, nu se mira. Probabil că doar nevoia de a afla cine era Barbara o ţinuse trează destul de mult, astfel încât el să capete puţină iubire. Se considera norocos că nu se îmbolnăvise.

Îi plăcuse enorm felul în care se purtase când aflase că o oarecare femeie din trecutul lui îl urmărea. Sigimor recunoscuse sentimentul de posesiune şi văzuse licărirea de gelozie din ochii ei. Se obişnuia să fie soţia lui, să-l accepte pe deplin drept soţul ei. Un bărbat ar trebui să fie capabil să clădească ceva pe baza asta, să folosească sentimentul de posesiune şi de pasiune arzătoare pentru a da naştere iubirii sau cel puţin unui ataşament solid. Îl deranja puţin că dorea asta atât de tare, dar asta era situaţia şi era hotărât să obţină ce voia.

Ţinându-şi un braţ în jurul lui Jolene şi celălalt sub cap, Sigimor se gândi la Barbara. Deşi nu fusese flăcău când o cunoscuse, ea fusese prima lui dragoste adevărată, prima care să nu fi fost o muiere oarecare, cumpărată cu ora. Fusese prima femeie care îi trezise idei de dragoste şi căsătorie. Trădarea ei îl lovise cu putere, dar îşi dădu seama că îi rănise doar mândria şi dăduse o lovitură aproape mortală brumei de vanitate pe care o avea. Îl şi condusese însă înapoi spre genul de femeie care voia să vadă mai întâi banul, o afacere brutală, dar cinstită. Faptul că se gândise întâmplător la Barbara nu însemnase nimic mai mult decât cugetările unui bărbat care dormise singur pentru prea multă vreme şi care pentru puţin timp, în tinereţea lui, crezuse că-şi găsise sufletul-pereche. O sărută pe Jolene pe creştetul capului. De data asta n-avea nici o îndoială. Doar că trebuia s-o facă şi pe ea să vadă asta.

Şi Barbara ar putea să-i facă nişte necazuri în această încercare. Sigimor încerca cea mai puternică senzaţie că Jolene nu era sigură pe feminitatea ei, pe talentul ei de a-şi satisface bărbatul. O femeie că Barbara ar simţi această slăbiciune cât ai clipi din ochi. Cu uşurinţă

ar putea distruge orice progrese ar fi făcut el în a o lega pe Jolene de el cu inimă şi mintea, ca şi cu trupul ei.

Putea doar să spere că greşea gândindu-se că Barbara îl urmărea pe el, dar se temea că avea dreptate. Sigimor căscă şi închise ochii. Dacă Barbara avea încă toate legăturile pe care le avusese, dacă încă era acceptată de către toate neamurile ei şi de către aliaţi, ar fi nechibzuit să refuze s-o primească dacă sosea la porţile din Dubheidland. Poate că nu strica să încerce să afle feluri în care să liniştească o femeie când o veche iubită încearcă să-i învenineze urechea. Desigur, ar putea s-o ţină pe Jolene doar în pat până când Barbara ar renunţa şi ar pleca acasă. Sigimor adormi încă zâmbind cu plăcere, gândindu-se la acel plan.

capitolul 13

- Harold încă dă târcoale pe aici.

Jolene oftă şi se uită la Sigimor care intra în solariul unde ea şi cu Fiona se jucau cu copiii. Se bucurase de ultimele două zile de pace, aşa neadevărată cum era. N-o surprinsese că Harold îi urmărise până la Scarglas, dar sperase că neputinţa lui de a-i ajunge îl va descuraja. Asta sau hărţuiala constantă a celor din clanul MacFingal. Nimeni nu-i spusese exact ce făceau, dar cu siguranţă părea că se distrau.

- Poate că e aşa pentru că nu mai are cai cu care să plece de aici, spuse ea, aşezându-l mai comod în braţe pe Ahearn, fiul Fionei. Ce-am văzut eu aseară *erau* caii lui pe care i-aţi adus aici?

Se uită oarecum amuzată când Sigimor fu asediat de Reynard, Ciaran şi de alţi câţiva băieţei.

- Da, fătuco, ăia erau, răspunse el, apoi îşi îndreptă atenţia spre gâdilatul şi lupta cu băieţii.

Privindu-l, Jolene îşi dădu seama că el iubea copiii şi că ei îl iubeau la rândul lor. Ar fi un tată atât de bun, se gândi ea frecându-l pe spate pe micul Ahearn şi simţi

o nouă şi ciudată dorinţă ce se mişca în ea. Întotdeauna visase să aibă copii, acum dorea cu ardoare să aibă copilul lui Sigimor. Viaţa ei devenea din ce în ce mai complicată, se gândi cu tristeţe. Harold, un nou soţ, o femeie din trecutul lui Sigimor ce-l urmărea şi acum, o bruscă dorinţă de a avea un copil de la un bărbat cu care nu era sigură că putea rămâne.

Râsetul fericit al lui Reynard îi atrase atenţia. Era atât de binecuvântat de inconştient de cât de mare era pericolul care îl pândea. Copilul se bucura pe deplin de ceilalţi copii, şi ea îşi dădu seama că nu avusese niciodată prea multe ocazii să se joace cu alţi copii. Fiind moştenitor, fusese cât se poate de mult ţinut departe de copiii servitorilor. Peter ar fi fost indignat să vadă cum nepreţuitul lui moştenitor se joacă cu copiii din flori ai bătrânului lord MacFingal şi ai fiilor lui, mulţi din ei născuţi de femei de rând. În felul lui, Peter fusese puţin prea mândru de locul lui în lume. Făcuse trei copii cu servitoare şi ţărănci, dar niciodată nu le permisese să fie lângă fiul lui, la fel cum şi tatăl lui îşi păstrase copiii din flori departe de ei. Îi era ruşine că acceptase, judecând acum asta ca fiind extrem de incorect. Lui Reynard i-ar fi plăcut fără îndoială să aibă alţi copii prin preajmă şi cine alţii decât propriii lui fraţi, nelegitimi sau nu. Dacă va avea vreun cuvânt de spus în viaţa lui Reynard când totul se va sfârşi, va avea grijă ca asta să se schimbe.

Când Fiona veni să-l ia pe copilul ei care dormea, Jolene îl dădu fără tragere de inimă. Scurta privire înţelegătoare pe care i-o aruncă Fiona îi spuse lui Jolene că femeia înţelegea brusca dorinţă care o cuprinsese. Când Fiona plecă cu copilul, cu alţi câţiva băieţi urmând-o, Jolene îşi încrucişă braţele într-o încercare zadarnică de a diminua sentimentul de gol pe care îl resimţea.

Sigimor îi alungă pe băieţi şi îşi îndreptă atenţia spre Jolene. Se miră la vederea trecătoarei priviri triste pe care o surprinsese pe faţa ei înainte ca ea să-i zâmbească.

Pomenirea numelui lui Harold îi provoca de obicei o privire înfricoşată.

– Deci verii tăi n-au reuşit să-l alunge pe Harold? întrebă ea când el se apropie lângă foc şi se aşeză în fotoliul masiv de stejar din faţa ei. Presupun că asta le era intenţia.

– Oarecum, răspunse Sigimor, zâmbind când băieţii strigară entuziasmaţi şi ieşiră în fugă din cameră. Au pornit-o să cucerească noi tărâmuri, bănuiesc.

– Reynard se bucură de compania altor copii. Mi-am dat seama brusc că a fost ţinut foarte mult singur, totuşi e limpede că îi place să fie cu alţi băieţi, să se joace cu ei, să ţipe şi să se murdărească.

– Nu mai erau alţi copii la Drumwich?

– Ba erau, dar nici unul nu era egalul lui prin naştere. Peter a avut alţi trei copii, dar n-a făcut nimic pentru ei în afară că s-a îngrijit să nu moară de foame şi să aibă un acoperiş deasupra capului. Tata a făcut la fel cu bastarzii lui. Eu doar mă mustram pentru că pur şi simplu am acceptat acest aranjament.

– Mă îndoiesc că ai fi putut să-i faci să se răzgândească.

– Probabil că nu. Unchiul tău e un tip foarte ciudat, începu ea.

– N-o să te contrazic la asta.

Ea zâmbi scurt şi continuă:

– Ciudat şi evident fără reţineri. Cu toate astea, nu-l poţi învinovăţi pentru felul în care are grijă de copiii lui, de *toţi* copiii lui. Majoritatea lorzilor îi ignoră pe aceşti copii făcuţi în afara patului conjugal, sau aşa ca Peter şi tata, le aruncă câţiva bănuţi în cale şi se cred cei mai generoşi. Totuşi unchiul tău îi adună pe toţi aici, crescându-i împreună cu fiii legitimi şi oferindu-le o şansă la o viaţă mai bună. Face asta şi cu acei oameni care au fost daţi la o parte.

– Da, unchiul meu îi adună pe cei rătăciţi şi pe proscrişi. Întotdeauna a făcut-o. Îşi face şi mai mulţi duşmani decât prieteni şi de aceea Ewan e acum lordul.

Sărmanul Ewan a crezut că tatăl lui e oarecum nebun până când Fiona l-a lămurit că nu e, că era doar un copil răsfăţat în trupul unui adult. Rânji când ea râse, dar apoi deveni repede serios întinzându-se să-i ia mâna într-a lui. O să ne strecurăm de aici în seara asta, fătuco.

- Ah, m-am întrebat dacă de asta m-ai căutat şi ai pomenit de Harold. La urma urmei, a fost în zonă în tot timpul ăsta cât noi am stat aici.

- Da, speram să apară o ocazie clară, dar n-a fost să fie. Chiar şi aşa, trebuie să plecăm înainte ca Harold să aducă lupta noastră între zidurile astea.

Jolene dădu din cap, ştiind că el avea dreptate, totuşi şovăind să părăsească Scarglas. La început fusese puţin copleşită, dar asta dispăruse repede. Timp de două zile se simţise în siguranţă, confortabil şi îşi găsise o bună prietenă în Fiona. Toate astea în ciuda prezenţei lui Harold. Ura să renunţe la tot, să se întoarcă la neplăcuta corvoadă de a-l evita pe Harold până când ajungeau la Dubheidland unde va trebui să se confrunte cu un alt mare grup de străini.

Se strâmbă uşor, gândindu-se la Reynard. N-o să-i placă să-şi părăsească noii prieteni şi plăcerea cu care se juca cu ei. Nu ajuta că era efectiv prea mic să înţeleagă pe deplin necesitatea plecării.

- O să-ţi placă la Dubheidland, fătuco, spuse Sigimor, încercând să sune mai încrezător decât se simţea.

- Ah, sunt sigură că o să-mi placă. Mă gândeam doar că Reynard n-o să fie încântat de veştile astea.

- Aha, asta era? Vrei să vorbesc eu cu el?

- Asta ar fi laş din partea mea, spuse ea, împotrivindu-se dorinţei de a accepta pe loc şi de a-l trimite să se ocupe de asta.

- Nu. De ce să vrei să-i dai veşti proaste şi aşa va vedea el asta, în special când va fi foarte greu să-l faci să înţeleagă. E planul meu, aşa că eu o să-i spun. Şi o să mă asigur că o să fie acolo Ciaran şi câţiva băieţi când o să-i spun.

– Cum o să ajute asta?

– Cu ceilalți băieți acolo, o să vrea să primească veștile ca un bărbat.

– Ca un bărbat? Abia dacă are trei ani!

– Nu contează. N-o să vrea ca băieții să creadă că este doar un băiețaș. Și băieții mai mari o să știe că așa trebuie să fie, cu mult mai bine decât el. Reynard e un băiat foarte isteț, politicos și capabil să înțeleagă cu mult mai mult decât s-ar aștepta cineva de la un copil de vârsta lui. Totuși, câteodată copiii pot face pe un alt copil să înțeleagă lucrurile mai bine decât ar face-o oricare adult. Așa că ceilalți copii o să-i spună adevărul așa cum îl văd ei, după ce eu o să plec.

– Într-o limbă pe care el o poate înțelege, spuse Jolene și dădu din cap. Atunci aleg să fiu lașă. Poți să-i spui tu.

Sigimor se lăsă pe spate în fotoliu și rânji spre ea.

– Tot mai arăți puțin vinovată. Nu te pedepsi cu asta! A trebuit să-i dai băiatului o mulțime de vești proaste în ultimul timp și să-l convingi să facă o mulțime de lucruri pe care nu voia să le facă sau pe care nu le înțelegea. Mai mult decât s-ar fi cuvenit. Nu-i nici un rău s-o lași mai moale.

– Bănuiesc că nu, deși nu m-a supărat așa de mult înainte. Cred eu așa, doar că au fost două zile liniștite și el e atât de fericit acum.

– Da, cel mai probabil. Acum, de ce erai așa de tristă când Fiona l-a luat pe copil, și eu am venit să stau cu tine?

Prinsă în gânduri de tot ce sărmanul Reynard era silit să îndure din cauza lui Harold, Jolene rosti tot adevărul fără să stea pe gânduri.

– Ahearn stătea așa de bine la mine în brațe. Am douăzeci și trei de ani, fără copii când majoritatea femeilor de vârsta mea au născut deja câțiva. Roși când începu să-și dea seama ce mărturisea. Nu era nimic important.

Sigimor se ridică, se aplecă și o sărută ușor.

- Este important dacă te-a întristat. Simţeai doar o dorinţă naturală şi femeiască după propriul tău copil. Îi făcu cu ochiul îndreptându-se spre uşă. Nu-ţi face griji. O să-ţi ţii curând în braţe copilul. O să-ţi dăruiesc câţi vei voi.

- Prost lăudăros ce eşti, spuse ea, dar el doar râse.

Ea oftă şi se uită în jur la camera acum goală. La sosire, n-ar fi crezut niciodată să şovăie atât de mult să plece în doar două zile, dar aşa era. Jolene ştia că parţial era din cauză că nu putea fi sigură dacă îi va mai vedea vreodată pe oamenii ăştia. Dacă ar fi spus cuiva din Anglia despre Scarglas şi oamenii lui, s-ar fi crezut că nu-i în toate minţile pentru că voia să rămână, totuşi aici se simţea în siguranţă. Şi bine-venită, în ciuda veşnicului bombănit al bătrânului lord despre faptul că era englezoaică. În special, îi va duce dorul Fionei, prima prietenă adevărată pe care o avusese vreodată. Erau suflete-pereche şi ştiuseră asta pe loc, un lucru rar la care ura să renunţe.

Apoi se gândi la promisiunea lăudăroasă a lui Sigimor de a-i dărui câţi *copii* voia şi aproape că plânse. Deşi abia îşi dăduse seama de această dorinţă, deja se instalase adânc în inima ei. Totuşi, nu era încă sigură că putea rămâne cu el şi deci nu îndrăznea să viseze la astfel de lucruri cum ar fi nişte copilaşi roşcovani. Chiar dacă bunul-simţ îi spunea să lase deoparte pentru moment astfel de gânduri, totuşi dorinţa rămăsese. La fel şi tristeţea legată de riscul de a se îndepărta de astfel de visuri.

Temându-se că se afunda într-o adâncă melancolie, Jolene se ridică şi merse să-şi strângă lucrurile. Toate astea erau din vina lui Harold, îşi spuse, agăţându-se de o furie îndreptăţită şi purificatoare pentru a-i alunga durerea din inimă. Dacă nu era lăcomia lui, ar fi fost încă la Drumwich, l-ar fi avut încă pe Peter şi s-ar fi pregătit pentru o oarecare căsătorie acceptabilă. Nu i-ar fi cunoscut pe Sigimor sau pe Fiona. Cu siguranţă că n-ar fi jelit pierderea unor bebeluşi roşcovani pe care încă

nici nu-i concepuse. Când ajunse în dormitor, simţea o furie plăcută, tristeţea era uitată şi mintea plină de gânduri despre toate felurile în care Harold putea fi silit să plătească pentru crimele lui.

- Ai face bine s-o păstrezi pe asta, spuse Ewan venind să stea lângă Sigimor pe zidul de apărare luminat de torţe.

Sigimor îşi luă privirea de la soţia lui şi Fiona ce îşi luau rămas-bun în aerul umed dinaintea zorilor şi se încruntă spre Ewan.

- De ce n-aş face-o?

- Treburile nu sunt încă rezolvate, nu-i aşa? Chiar şi atunci când o să pui capăt ameninţării pe care o prezintă Harold, viitorul acestui băieţaş e încă sub semnul întrebării. Din cauza promisiunii pe care soţia ta a făcut-o fratelui ei pe moarte, asta înseamnă că şi viitorul ei e nesigur.

- Viitorul ei e cu mine. E soţia mea.

- Mai este şi tutorele copilului, deşi nici o lege n-ar recunoaşte-o ca atare. Totuşi, aşa a numit-o fratele ei când a pus viaţa şi bunăstarea moştenitorului lui în micile ei mâini. Să nu-ţi închizi ochii în faţa acestui adevăr dureros.

- Ea şi cu mine o să înfruntăm ceea ce trebuie să facem, atunci când va veni timpul, spuse Sigimor ignorând înjurătura înceată a lui Ewan. Fetele noastre au devenit apropiate foarte repede.

- Da, răspunse Ewan acceptând schimbarea subiectului. Fiona spune că sunt ca sufletele-pereche sau aşa ceva şi că şi-au dat seama de asta aproape imediat. Mai spune că, deşi soţia ta nu vede asta, a fost foarte singură cea mai mare parte din viaţă. Fiona mi-a spus după asta că Jolene a găsit adunătura asta de prostovani puţin prea copleşitoare, aşa că mai bine să te pregăteşti că o să simtă la fel şi când o să pună piciorul prima dată în Dubheidland. Ea şi copilul au fost ţinuţi separat

de ceilalți, sau așa crede Fiona. Fratele ei era evident foarte mândru de obârșia lui, păstrând foarte clar distanța între lord și toți ceilalți.

Sigimor dădu din cap.

– Jolene mi-a spus deja asta mai devreme. E de mirare că nu s-a molipsit și ea, nu-i deloc trufașă. Ridică din umeri. Poate că de asta a fost singură. A fost pusă undeva unde nu-i era locul.

– S-ar putea. Păi, acum și-a găsit locul, așa-i? Și Fiona a vrut să-ți spun așa, că dacă n-o păstrezi pe asta, o să te vatăme. Firește, i-am spus că, dacă o pierzi pe fata asta, nu va trebui să se ostenească, că o să fii deja plin de sânge.

Puțin tulburat de intuiția lui, Sigimor doar mormăi. Nu voia să se gândească la ce s-ar întâmpla, odată ce se va fi ocupat de Harold. Avea un plan și se va concentra asupra lui deocamdată. Jolene era perechea lui și *o să ajungă* să-l iubească.

– Doare când îl auzi pe Ewan chicotind, apoi își dădu seama că rostise cu glas tare acest din urmă gând.

– Un plan bun, vere, spuse Ewan și îți doresc noroc cu asta. Se uită la Fiona și zâmbi ușor. Dacă o poți face să-ți spună că te iubește, să încerci să spună *pentru totdeauna*. Bărbatul surorii tale e de acord cu mine. E ceva ce nu știi că vrei până când nu auzi. Da, fă-o să spună *pentru totdeauna*.

Sigimor deschise gura să întrebe de ce, apoi o închise repede. Cuvântul i se cuibărise deja în minte și inimă. O *s-o audă* pe Jolene spunând că îl iubește și *o s-o audă* promițându-i *pentru totdeauna*.

– Ascultă-mă cu atenție, Jolene, spuse Fiona ținând amândouă mâinile lui Jolene într-ale sale, cumpănește foarte, foarte bine înainte să faci alegerile. Da, copilul ăla micuț e foarte important, dar la fel e și ce ai tu cu Sigimor.

– Nu sunt sigură *ce* am eu cu Sigimor, spuse Jolene.

- Şi poate că n-o să fii sigură nici când va veni timpul alegerilor. Sigimor e ca Ewan al meu şi ca fratele meu Connor. La fel şi fratele meu Diarmot, în multe feluri. S-au împotrivit din greu dragostei, deşi n-au putut renunţa la femeile care au trezit aşa nişte sentimente nedorite în ei. Da, iar la cuvinte dulci nu se pricep. Trebuie să te uiţi la ce *fac*, cum se comportă.

- Dar cum să am încredere în judecata mea? Cu uşurinţă aş putea vedea doar ce vreau să văd, şi nu ce e cu adevărat acolo.

Fiona zâmbi, înţelegând pe deplin.

- E dificil, dar nu imposibil. Şi dacă un bărbat ca Sigimor îţi dăruieşte inima, e a ta pentru totdeauna. Când bărbaţi ca el iubesc o fată, o iubesc cu adevărat şi nu şovăie niciodată. Îşi găsesc perechea şi e cu adevărat pe viaţă. Puţine fete de familie bună ca noi sunt atât de binecuvântate în căsătoriile lor.

- Oh, Fiona, cât mi-ar plăcea o astfel de căsătorie, dar...

- Nu, nu te gândi de ce a spus că s-a însurat cu tine. Începutul nu e important. Oricum, de obicei se mint pe ei înşişi legat de motivul tuturor acestor chestii. Acum, când va veni timpul să faci alegerea, pune-ţi nişte întrebări. Pasiunea este puternică şi reciprocă? Fiona dădu din cap când Jolene roşi. Aşa credeam şi eu. Am putut să văd în ochii lui Sigimor când se uită la tine.

- E doar dorinţă.

- Sigimor nu e atât de diferit de Ewan al meu. Îşi hrăneşte nevoia când devine puternică, dar doar atât. Din când în când îşi face rost de vreo încăierare. N-a avut vreo prietenă şi nici n-a făcut curte fetelor de viţă nobilă. Dormea singur. În afară de ceea ce a fost tâmpenia unui băietan cu acea Lady Barbara, n-a făcut niciodată altceva. Cu toate astea, se pare că nu-şi poate lua mâinile de pe tine. Nu pretinde că asta e doar dorinţă.

Acum, se pare că Sigimor e gata de plecare, aşa că mai bine să dau drumul repede celorlalte întrebări pe care

trebuie să ţi le pui. Face tot ce poate ca să-ţi asigure confortul? Pare a fi posesiv şi suferă de gelozie? Îţi vorbeşte? Se zbârleşte la cel mai mic semn de insultă la adresa ta? Îţi dă explicaţii dacă i-o ceri? Te ascultă? Îţi cunoaşte toanele şi te întreabă de ce le ai? Se simte bine în preajma ta şi râde cu tine? Şi te ţine în braţe toată noaptea?

– Lucrurile astea sunt importante? întrebă Jolene chiar pe când memora întrebările.

– Foarte importante. Mi-aş dori să-ţi spun mai multe, dar promite-mi că o să-ţi pui întrebările astea înainte de a face vreo alegere între copil şi bărbat şi că o să te gândeşti îndelung la răspunsuri.

– Jur!

Fiona o îmbrăţişă, apoi se uită înspre Sigimor care veni lângă Jolene şi o luă pe după umeri.

– Gata de plecare?

– Da, răspunse Sigimor. Fingal spune că flăcăii îi ţin foarte ocupaţi pe Harold şi pe oamenii lui.

– Pare nedrept să fie puşi în pericol, murmură Jolene. E necazul meu, nu al lor.

– Nu sunt în pericol, spuse Ewan, stând în spatele Fionei şi luând-o în braţe. Doar îl şicanează şi-l sâcâie, învârtindu-l pe englezul ăla până când ameţeşte. Da, şi o să facă aşa până în zori. Până atunci, ar trebui să aveţi un avans mare faţă de prostul ăla.

– Da, încuviinţă Sigimor şi apoi va trebui să-şi găsească alţi cai.

Faptul că oamenilor le plăcea la nebunie toată întâmplarea asta o făcu pe Jolene să-şi dea ochii peste cap, scârbită. Văzu că Fiona făcea la fel, dezvăluind încă o dată cât de bine se potriveau. Apoi Ewan o surprinse, îndepărtându-se de Fiona şi dându-i un scurt, dar nu prea frăţesc sărut. În clipa când se retrase, Jolene se trezi împinsă spre calul ei şi ridicată în şa de către un foarte încruntat Sigimor. Ewan şi cu Fiona stăteau ţinându-se de braţ, zâmbind larg la ceea ce Jolene putea înţelege că e doar reacţia de gelozie a lui Sigimor la sărutul

de rămas-bun al lui Ewan. Şi, se gândi Jolene, n-ar fi deloc mirată dacă Fiona şi cu Ewan plănuiseră asta doar ca să vadă cum va reacţiona vărul lor.

Pe când o porniseră să iasă din Scarglas, Jolene se uită înapoi şi o văzu pe Fiona ce ţinea ridicat un deget. Jolene nu putu decât să zâmbească, făcând cu mâna, apoi îşi îndreptă degrabă atenţia să ţină pasul cu Cameronii. Bănuia că avea răspunsul la una din cele zece întrebări pe care Fiona insistase să şi le pună. Asta fusese una din cele uşoare pentru că Sigimor se arătase şi înainte posesiv. Cu toate astea, Jolene îşi dădu brusc seama că răspunsurile la cele zece întrebări îi vor trasa o imagine foarte potrivită a ceea ce soţul ei simţea pentru ea. Îi promisese Fionei că se va gândi la toate cele zece întrebări doar pentru motivul că femeia îi era prietenă, dar Jolene ştia că acum trebuia s-o facă şi pentru binele ei.

Totuşi plecarea pe ascuns din Scarglas îi amintea lui Jolene foarte tare de ameninţarea la adresa vieţii ei şi a lui Reynard, aşa încât dădu deoparte nedumeririle astea. Sigimor îl pusese pe Reynard cu Liam, în eventualitatea că s-ar putea întâmpla ceva groaznic şi că vor trebui să călărească foarte repede pentru ca Harold să le piardă urma. Un alt semn puternic al nesiguranţei care îi înconjura şi va continua să-i înconjoare atât timp cât Harold va fi în viaţă.

- Stai pe-aproape fătuco, spuse Sigimor încetinind puţin ca să meargă lângă ea. Soarele nu va răsări decât peste câteva ore, şi nu vrei să ne pierzi în întuneric.

- Nu, o să fac tot posibilul să stau aproape, îl asigură ea. Dacă cred că rămân în urmă, o să-mi leg frâiele de coada calului tău.

- Şi dacă ne pierzi din vedere?

- O să mă opresc şi n-o să mai fac nici un pas, răspunse ea, spunând lecţia pe care el i-o repetase de nenumărate ori de când căzuse în ghearele lui Harold acea singură dată. Poate o să cânt puţin.

- Ah, şi te pricepi cât de puţin, ai idee de melodie, da?

- Ceva. Zâmbi la el. Mai mult decât tine, cel puţin.

- Şi o broască se pricepe mai mult decât mine. Îi făcu cu ochiul când ea râse, mulţumit să vadă că tristeţea îi dispăruse. Ţi-a plăcut Fiona, aşa-i?

- Oh, da. Ai cunoscut vreodată pe cineva şi să ştii chiar atunci că te potriveşti perfect?

Îl stătea pe limbă să spună că da şi că era ea, dar nu era locul şi nici momentul.

- Da. Vrei să zici, cineva de care ştii că îţi e prieten chiar din clipa în care l-ai cunoscut?

Jolene dădu din cap.

- Exact. Genul de persoană care te face să-ţi dai seama că mare parte din oamenii pe care îi cunoşti şi cărora le spui prieteni nu sunt decât nişte cunoştinţe agreabile. De asta am simţit cu Fiona o legătură adevărată. Mi-am dat seama că până atunci nu avusesem cu adevărat o prietenă. Se strâmbă. Sună destul de jalnic. La urma urmei, l-am avut pe Peter.

- Peter a fost fratele tău şi contele. Da, nu mă îndoiesc că aţi fost apropiaţi, dar nu-i acelaşi lucru. Fratele meu Somerled e geamănul meu, fratele meu bun şi nu cred că doi fraţi pot fi mai apropiaţi decât atât. Mai am şi o familie foarte numeroasă şi suntem apropiaţi. Cu toate astea, ştiu ce vrei să zici de acela întâlnit întâmplător cu care simţi pe loc o legătură.

- Şi ai cunoscut pe cineva de felul ăsta?

- De două ori. Liam, deşi e vărul meu, şi Nanty. De fapt trebuie să-l includ şi pe Ewan. Am simţit, dar cu ruptura dintre familiile noastre şi felul în care a pus mâna pe Fiona, a trebuit să fiu prudent. Asta a însemnat totuşi că, deşi a luat-o ostatică pe Fiona şi s-a însurat cu ea chiar fără să-i cunoască rudele, nu l-am omorât.

- Foarte frumos din partea ta, milord. Bănuiesc că Fiona a fost mulţumită.

– Da, deşi fratele ei Connor a fost puţin dezamăgit că nici măcar nu l-am învineţit pe nătărău.

– Ah, vai de mine! N-a făcut-o nici el, nu-i aşa?

– Nu, pentru că Fiona îi scrisese deja despre el, că îl alesese pe el.

– Ah şi bineînţeles posibilitatea ca Fiona să-ţi facă vreun rău dacă l-ai fi atins pe Ewan n-a jucat nici un rol în reţinerea ta.

Sigimor râse.

– Ah, da, chiar că ar face-o. N-am nici o îndoială. O văzu că se uită în spatele lor, mijindu-şi ochii şi încercând să zărească ceva prin întunericul dinaintea zorilor. Nu, fătuco, nu ne urmăreşte. E adevărul. Bănuiesc că o să fim în siguranţă la Dubheidland înainte să-şi înceapă din nou urmărirea. Dacă nu de altceva, măcar că el şi oamenii lui o să fie pe jos până când părăsesc ţinuturile MacFingal.

Jolene zâmbi slab şi scuturâ din cap.

– Simt de parcă mi-a ţinut un cuţit la gât de luni întregi, în loc de doar câteva zile. S-a dovedit a fi cu mult mai bun la asta decât mi-aş fi imaginat vreodată să fie.

– La început, a vrut doar să pună mâna pe voi amândoi din cauza planurilor lui măreţe. Acum, cred că a deveni disperat, are nevoie de tine şi de băiat pentru a se proteja. Trebuie să ştie asta, cu fiece zi ce trece, creşte riscul ca rudele tale să-i fi descoperit jocul şi poate că deja îl urmăresc.

– Ah, chiar sper asta.

– Ia aminte, nevastă, dacă Harold descoperă că este căutat de rudele tale, viaţa ta poate fi în şi mai mare pericol.

– Cum poate fi într-un mai mare pericol? Omul vrea să mă omoare.

– Dar nu chiar imediat, nu? Se gândeşte să te folosească pentru a-şi strânge gheara şi mai mult pe Drumwich. Totuşi, dacă ştie că rudele tale au aflat de crimele lui şi caută să-l facă să plătească, nu se va salva prin căsătoria

cu tine. Apoi fata mea, gândurile lui se vor îndrepta spre răzbunare. N-am nici o îndoială că o să dea vina pe tine pentru toate eşecurile lui.

– Şi pe Reynard? întrebă ea aproape în şoaptă, teama pentru nepotul ei răpindu-i tăria vocii.

– Din tot ce a făcut şi tot ce mi-ai spus tu despre omul ăsta, cred că ştiu bine genul de blestemat cu care avem de-a face şi nu, nu şi pe Reynard. Odată ce Harold crede că a pierdut jocul, nu se va mai gândi la băiat, decât dacă născoceşte un plan să-şi răscumpere viaţa în schimbul celei a băiatului. Nu, o să te vrea pe tine. Tu eşti cea care s-a ferit de el, cea care a luat copilul şi a fugit din Drumwich şi cea care l-a silit să te urmărească prin ţara asta până când a pierdut orice şansă pe care ar fi avut-o să câştige tot ce râvneşte. Bănuiesc că o să fii văzută drept cauză a fiecărei dureri, a fiecărei vânătăi, a fiecărui moment de strâmtoare, a fiecărui bănuţ cheltuit şi a fiecărei umilinţe şi înjosiri.

Dacă n-ar fi ştiut cum stau lucrurile, Jolene ar fi putut crede că Sigimor îl cunoştea pe Harold de ani întregi, atât de corectă fusese aprecierea lui. Harold ar încerca într-adevăr să dea vina pe ea pentru orice mersese prost de când îl omorâse pe Peter. Ar vrea s-o facă să plătească scump, să sufere pentru propriile lui greşeli. Era un gând înspăimântător şi, chiar ştiind faptul că atenţia lui Harold nu va mai fi concentrată asupra lui Reynard, nu uşura prea mult acea groază.

Repede, înlătură teama ce o cuprinsese. Nu era un moment potrivit să şovăie. Într-un fel sau altul, se apropia sfârşitul încercării prin care treceau. Jolene ştia că ea şi Cameronii făcuseră şi făceau încă tot ce puteau să-i ţină în siguranţă pe ea şi pe Reynard. Mai avea şi o încredere neţărmurită în Sigimor. Dacă el nu-l putea înfrânge pe Harold, se îndoia că altcineva pe care l-ar fi ales ar fi putut s-o facă. Îşi va concentra gândurile doar asupra luptei ce se apropia şi nu-şi va mai face griji de toate posibilele rezultate.

– Ai dreptate, spuse ea. O să vrea să mă facă să plătesc. Harold era întotdeauna cel mai bun la a da vina pe alţii pentru greşelile lui. Dar aproape că am ajuns la Dubheidland şi atunci va fi rândul lui să se simtă ameninţat.

– Da, nevastă, aşa va fi. De asta sunt nerăbdător să te duc acolo. Întinse mâna şi o bătu pe picior. De asta, de acum o să călărim până când o să ajungem în faţa porţilor, spuse el, apoi se îndepărtă repede să-l ajungă pe fratele lui, Tait.

Jolene oftă şi încercă să nu se gândească la cum o să-şi simtă fundul la sfârşitul acestei călătorii.

capitolul 14

– Dumnezeule! E englezoaică!

Jolene îl privi pe Somerled ce semăna atât de mult cu soţul ei. Tocmai petrecuse aproape două zile în şa pentru că Sigimor îi grăbea tare. Era obosită, murdară, o dureau toate şi era flămândă. Privirea îngrozită afişată de bărbat, una ce se repeta pe toate feţele celorlalţi Cameroni adunaţi roată, era mai mult decât putea îndura.

– Da, sunt englezoaică. O străină. De fapt, sunt sora unui lord englez ce apără hotarele[1]. Şi ce-i cu asta? izbucni ea şi furioasă îşi dădu la o parte o şuviţă rebelă de păr de pe faţă.

Deşi era tentat să râdă, Sigimor se sili să fie serios. Era greu. Acum, rudele lui arătau mai mult uimite decât înfricoşate, ca şi cum unui şoarece i-ar fi crescut brusc colţi şi ar fi sărit la gâtul lui Somerled. Jolene arăta cumva înclinată să omoare pe cineva.

[1] *Marcher lord* – lord stăpân pe ţinuturi aflate la graniţe, numit de rege să păzească hotarele între Anglia şi Ţara Galilor sau Scoţia şi care are jurisdicţie deplină asupra supuşilor săi (n.tr.)

– Haide, Jolene, începu el pe o voce cât putu el de alinătoare.

– Ce?! Îl privi scurt, înainte de a-şi întoarce privirea spre Somerled. Sunt foarte, foarte obosită să văd reacţia asta de fiecare dată când întâlnesc pe cineva în partea asta de hotar. Cum rămâne cu ospitalitatea scoţiană, hmm? Asta e chiar nepoliticos, exact asta este.

– Ah, iat-o pe Bătrâna Nancy, spuse Sigimor împingând-o uşor pe furioasa lui soţie spre bătrâna căruntă şi durdulie ce se apropia de Jolene. O să te conducă spre camerele tale unde o să te poţi îmbăia şi o să-ţi schimbi hainele. Putem termina cu prezentările mai târziu, după ce o să te odihneşti puţin, bine? Da, un pic de somn înainte de cină e exact ce ai nevoie.

– Nu-mi vorbi ca şi cum aş fi nebună, bărbate, şuieră ea spre el. Unde-i Reynard?

– Băiatul dormea, aşa ca Liam l-a dus sus unde dorm copiii.

– Bine. Făcu o reverenţă spre bărbaţii adunaţi, o luă de braţ pe Bătrâna Nancy cea zâmbitoare şi se îndreptă spre ieşirea din sala mare şi plină de lume. Poate, până când ne adunăm la cină, unii oameni îşi vor fi găsit bunele maniere.

Sigimor se uită cu atenţie până când fu sigur că nu mai poate auzi şi apoi începu să râdă. Chicotind, se duse spre masa principală, se aşeză şi îşi turnă nişte bere. După ce îşi potoli uscăciunea din gât, fraţii lui fură cu toţii aşezaţi la masă, şi verii se adunaseră în spatele lor.

– Poate că am fost, ăăă, grosolan, spuse Somerled, dar, blestemat să fie, e englezoaică! Ce-a fost în capul tău să-ţi iei nevastă o englezoaică?

– Că o voiam de soţie! Sigimor oftă când familia lui se uită la el şi apoi le spuse toată povestea din clipa în care intrase călare pe porţile de la Drumwich şi până când ajunsese înapoi aici la Dubheidland. Întrebări?

Înainte să poată cineva spune ceva, Liam intră în sala mare. Rânji la toate feţele mohorâte şi se duse spre masa

principală, se așeză lăsând liber pentru Jolene scaunul pe care se așeza de obicei în stânga lui Sigimor.

- Am pierdut obișnuitul *Oh, Doamne, Dumnezeule, e englezoaică!?* întrebă el luându-și niște bere.

- Da, răspunse Sigimor, și toată povestea micii noastre aventuri.

- Păi, a trebuit să vorbesc cu Nanty. S-a întors doar acum câteva ore crezând că vom fi deja aici. A spus că majoritatea oamenilor au auzit deja de englez și că el călătorește mult și repede. Cu toate astea, o să stea de pază. Nanty a zis că o să-ți spună totul de dimineață. A adormit înainte să ies din cameră.

- Chiar dacă nu ajung la Harold, e bine totuși că au fost avertizați. Dacă ticălosul pune mâna pe Jolene sau pe băiat, o să fugă în Anglia. Atunci, cu toții o să fie de mare ajutor.

- Da, chiar așa s-a gândit și el.

- N-ai nici o problemă că s-a însurat cu o englezoaică? îl întrebă Somerled pe Liam.

- Nu, răspunse Liam. De ce să obiectez la o fătucă ce m-a salvat de la a putrezi în streang?

- Te-a salvat ca s-o poți ajuta.

- Ah, cred că ar fi făcut-o chiar și dacă n-ar fi avut nevoie de ajutorul nostru sau dacă am fi refuzat-o, pentru că știa că fratele ei trimisese după noi. Mai știa și că nu greșisem cu nimic.

- Dar să te însori cu o fată, orice fată, doar s-o împiedici să se mărite cu altul nu pare a fi un lucru foarte înțelept.

- Păi, a fost ceva mai mult decât atât, spuse Sigimor ignorând scurtul acces de râs venind dinspre Liam. E o fetiță frumușică, de viță nobilă, mai puternică decât arată și e o companie plăcută. Sigimor putu vedea că geamănul lui ardea să-l piseze mai mult cu întrebarea de ce, dar își ținu gura.

- E iute la mânie, spuse Somerled și câteva dintre neamuri murmurară aprobator.

– Ai insultat-o, nu-i aşa? Într-adevăr ai noroc că s-a înfuriat şi nu s-a supărat, pentru că acum ai fi avut de-a face cu furia mea. Nu înţelege de ce toată lumea arată aşa de înspăimântată şi nici eu.

– Poate că sunt înspăimântaţi că un lord scoţian s-ar însura cu o englezoaică, nu cu una de-a noastră. Dacă ştiau că e rudă cu un lord englez ce apără hotarele, ei ar fi încă şi mai mult.

– Cel mai bine e ca *ei* să treacă peste asta, spuse Sigimor, aruncând o privire aspră către toate neamurile lui. E doar o fetişcană. Da, doar o fetişcană ce a văzut cum fratele ei moare urlând de durere, care a înşfăcat copilul şi a petrecut trei zile ascunzându-se de ucigaşul fratelui ei în măruntaiele propriei sale case şi care a petrecut o parte din acel timp ascultând ţipetele oamenilor ei pe care îi tortura Harold încercând să-i facă s-o trădeze. Şi o fetişcană care mi-a salvat viaţa, la fel ca şi pe a lui Liam, Tait, David, Marcus şi Nanty.

– Adevărat, dar a vrut ceva de la tine.

– Da, a vrut. A vrut s-o ajutăm să-l îndepărteze pe copilul acela de mâna criminală a lui Harold. N-a cerut niciodată mai mult decât atât. Şi sunt de acord cu Liam. Ne-ar fi eliberat oricum. N-am nici o îndoială. Vreau să-l văd mort pe Harold pentru că aşa vreau eu, pentru că a ucis un bărbat ce odată mi-a salvat viaţa şi vrea să omoare o femeie şi un copil pentru nimic altceva decât pentru lăcomie. M-am însurat cu fata pentru că aşa am vrut eu. Comploturile lui Harold doar mi-au dat un motiv serios s-o târăsc în faţa unui preot, unul cu care n-a putut să se certe, deşi *a încercat*.

Deci, ascultaţi aici la mine, *e nevasta mea*, o Cameron acum. Fu mulţumit să-l audă pe Liam cum îl aprobă. Tot ce vreau să aud acum sunt nişte planuri privindu-l pe Harold Uzurpatorul.

În tăcerea încordată ce urmă, o voce tinerească spuse:

– O să-l omorâm pe ticălos înainte s-o atingă pe stăpâna noastră.

Sigimor se uită la cel mai mic frate al lui, Fergus, ce încă nu împlinise treisprezece ani. Înalt pentru vârsta lui şi aproape numai oase deşirate, Fergus era singurul dintre fraţii lui, în afară de Somerled, care îi semăna foarte bine. Când văzu cum băiatul începuse să se foiască nervos pe scaun sub privirile încruntate ale atâtora dintre neamurile lor, Sigimor îi aruncă un zâmbet larg. Felul rapid în care o acceptase pe Jolene acest băiat îl înduioşă profund. O să se asigure că nici unul dintre ceilalţi nu o să-l facă pe băiat să plătească pentru asta.

– Ei bine, mormăi Fergus încurajat de zâmbetul lui Sigimor, e doar o fetişcană ce încearcă din răsputeri să-l ţină în viaţă pe băiat.

– Exact, spuse Sigimor ridicându-se. Trebuie să fac baie, să mă odihnesc puţin şi să găsesc nişte haine curate înainte să ne adunăm pentru cină. Poate că până atunci o să vă lepădaţi de prejudecăţile voastre prosteşti şi o să aveţi nişte propuneri despre cum să-mi pot ţine soţia şi copilul ăla să nu ajungă pe mâinile duşmanului lor.

Somerled îşi fixă privirea pe Liam în clipa în care Sigimor fu plecat.

– Chiar crezi cu adevărat că nu te îngrijorează toate astea?

– Nu, răspunse Liam. Priveşte-i puţin şi o să vezi de ce nu sunt îngrijorat.

– S-o păzească să nu ajungă pe mâna unui alt bărbat e totuşi un motiv jalnic să te însori cu o fată.

– Da, doar dacă bineînţeles nu înşfaci motivul ăla cu amândouă mâinile să faci o fată să spună *da*. Liam zâmbi strâmb spre Somerled ce era încă încruntat. Rămâi prudent dacă vrei, dar o să vezi că totul e bine. Încetează să-l mai faci pe Sigimor să vadă că şi-a ales prost nevasta. Bătrânul Fingal a bătut într-una apa în piuă, chiar a încercat să-i atragă atenţia lui Sigimor spre Lady Barbara

MacLean, o văduvă ce întrebase de Sigimor, o fată scoțiană. În clipa de față, Harold e cea mai întunecată umbră asupra căsătoriei lor. Foarte curând o să dea târcoale pe lângă Dubheidland.

– Și o să moară din cauza asta, spuse Somerled, majoritatea neamurilor încuviințând zgomotos. L-ai depășit, nu-i așa?

– N-a fost greu. Omul pare că și-a pierdut caii pe când era pe pământurile MacFingal. Liam râse împreună cu celelalte neamuri ale lui.

Harold bău din cana de bere amară pe care i-o adusese servitoarea durdulie. Toți cei prezenți în cârciuma slab luminată din han îl priveau încruntați pe el și pe oamenii lui, aspra expresie adânc săpată pe fețele lor demonstrând cât sunt de nedoriți. Nu putea să-i învinovățească complet pe oamenii lui că nu voiau să rămână prea mult pe-aici. Dacă nu era nevoia disperată de a face rost de mai mulți cai, nici că s-ar fi oprit.

– Milord, spuse Martin așezându-se grăbit pe banca din fața lui Harold, s-ar putea să fi dat de belele.

– S-ar putea? S-ar putea? Harold sorbi cu sete din bere pentru a-și potoli nevoia de a urla. A trebuit să intrăm în acest cuib de barbari. Ni s-au furat caii și proviziile de către jegoșii ăia de MacFingal. Ne-au furat iar și iar când încercam să facem rost de alți cai și alte provizii. Ah, și fiecare om de-aici s-ar desfăta dacă ne-ar tăia beregatele. Și *acum* vii tu să spui că s-ar putea să fi dat de belele? Ce înseamnă *asta*, fir-ar dracu' al dracului?

– O mică problemă, dacă ce am auzit e adevărat, răspunse calm Martin pe când servitoarea îi punea în față o cană cu bere.

– S-au hotărât Cameronii să ne înfrunte bărbățește, față în față?

– Nu, dar cineva ne urmărește cu mare ardoare. Umblă vorba că nu suntem singurii englezi ce se îndreaptă spre Dubheidland.

Harold se sprijini cu cotul de masa zgâriată dintre el şi Martin şi îşi odihni fruntea în mână. Pentru câteva minute înjură din greu şi obscen. Totul se ducea de râpă. Pusese mâna pe Drumwich şi se descotorosise de Peter. Totul fusese uimitor de simplu şi ar fi trebuit să fie de ajuns. În schimb, se târa prin toată ţara asta blestemată, el şi oamenii lui din ce în ce mai nemulţumiţi, plătind pentru o iapă ştirbă tot atât cât pentru un cal de luptă bine dresat şi plătind regeşte pentru ovăz şi brânză. Harold ştia cine-l urmărea acum, ştia că ceilalţi Gerard descoperiseră cumva ce se întâmplase la Drumwich. Gustase pentru scurt timp tot ceea ce visase să aibă vreodată şi doar cu atât se va alege şi ştia exact pe cine să dea vina.

- O s-o omor pe nenorocita aia, şopti pe o voce răguşită de mânie. Încet.

- Ah. Martin dădu din cap. Văd că în cele din urmă dorinţa a dispărut.

Îndreptându-se din nou de spate, Harold îşi termină berea şi făcu semn servitoarei să mai aducă.

- Nu, mai e încă acolo. Tăcu până când femeia îi umplu cana, îşi luă banul şi plecă din nou. Trebuie să fac nişte planuri. Ticăloasa aia a stricat totul. Aveam tot şi ar fi rămas al meu dacă nu era ea. Pe Dumnezeul meu, mi-a pus viaţa în pericol, dar cel puţin i-am dejucat planul ăsta. Da, şi o să profit de ea cât o să mă ţină puterile înainte să-i tai beregata.

- Poate că englezii aia nu ne urmăresc pe noi. Mai există şi alte motive pentru prezenţa lor şi poveştile astea poate că greşesc.

- Ştii bine că nu-i aşa şi ştii la fel de bine ca mine că mă urmăresc. Dacă nu pe mine, atunci pe Jolene şi pe băiat. Chiar şi aşa, o să-mi dea un scurt răgaz pentru că ea îi va trimite imediat pe urmele mele. Şi acum, ce mai este? mormăi el când la uşă se produse un zgomot ce atrase iute atenţia tuturor.

Harold făcu ochii mari când o femeie se îndreptă către focul lângă care stăteau el şi cu Martin. Îşi scoase pelerina şi o aruncă spre tânărul subţirel din spatele ei. Era primul lucru plăcut pe care îl vedea în ţara asta. Ceva mai înaltă decât majoritatea femeilor, avea forme voluptuoase într-un fel ce făcea un bărbat să se excite pe loc. Avea păr blond deschis, trăsături perfecte şi ochii de un albastru limpede şi uimitor. Judecând după bogăţia rochiei de un albastru-închis şi după bijuteriile pe care le purta, el bănui că nu era o femeie de rând. Brusc fu bucuros că-şi permisese o baie şi se schimbase de haine în vreme ce oamenii lui căutau caii de care aveau nevoie.

- Probabil că putem avea o cameră aici şi apoi mâine s-o luăm de la capăt, spuse tânărul. O să fie bine să ne întoarcem acasă.

Atârnă pelerina femeii de un cârlig lângă cămin.

- O să ne mai oprim într-un loc, Donald, spuse ea întinzându-şi mâinile spre foc pentru a le încălzi.

Donald înjură şi o privi.

- N-o să renunţi la dorinţa asta nebunească? Să ştii că omul nu-i bogat.

- E mai bogat decât mine.

- Până şi *eu* sunt mai bogat decât eşti tu acum.

- O să mergem la Dubheidland, şi cu asta basta. Am nevoie de un soţ, Donald. Foarte curând o să am nevoie de un acoperiş deasupra capului. Şi dacă eu o să am, o să ai şi tu.

- Nu. O să merg la sora mea. O să mă lase să stau cu ea atât timp cât o să vreau. Donald scutură din cap. Ar cam trebui să încetezi să arăţi aşa de optimistă, Barbara. După ce te-ai culcat cu soţul ei, sora mea s-ar bucura nespus la gândul că ajungi să cerşeşti pe străzi. Nu-l pot vedea pe Sigimor Cameron urându-ţi bun venit cu braţele deschise, nu după felul în care te-ai purtat cu el. Din tot ce am auzit despre bărbat, nu-i din aceia care uită o trădare. Da, şi n-ai avut prea mare noroc să-i atragi

privirile în cele câteva rânduri când l-ai văzut în ultimii câţiva ani.

- Adu-mi aminte din nou de ce îţi suport prezenţa.

- Chiar şi tu ştii că e foarte nesăbuit pentru o femeie să călătorească neînsoţită.

- Mergem la Dubheidland. Imediat ce o să mă încălzesc şi o să mănânc, o s-o pornim din nou la drum într-acolo. O să ajungem înainte de apus şi aşa n-o să mai trebuiască să cheltuim vreun ban în locul ăsta jalnic.

- Sigimor Cameron o să ne închidă porţile în faţă.

- Nu, n-o să facă asta. Barbara zâmbi şi îşi scuturâ nişte praf de pe rochie. O să-şi aducă aminte de legăturile pe care le am şi cu cine anume şi n-o să vrea să rişte să jignească pe nimeni din aceşti oameni.

- Nu crezi că o să ştie că ai rupt aproape toate legăturile astea? Omul nu-i un sihastru, Barbara.

- O *să ne lase* să intrăm. Trebuie doar să mă gândesc la un mod în care să-l fac să ne permită şederea mai mult decât o noapte.

- Poate că vă pot fi de folos, milady, spuse Harold făcând pe cei doi să-l privească şocaţi.

- Dar eşti englez, spuse Barbara. Cum să mă poţi ajuta? Şi de ce ai vrea s-o faci?

- Pentru că şi eu caut ceva la Dubheidland.

- Ce?

- Pe nevasta lui Sir Sigimor Cameron.

- E însurat? Donald scuturâ din cap. Păi, asta pune capăt fără îndoială tuturor planurilor tale, chiar aşa.

Barbara nu-l băgă în seamă pe vărul ei, recunoscând în acest englez o viclenie ce se potrivea cu a ei.

- Eşti sigur că vorbim despre acelaşi bărbat? Acel Sigimor Cameron, *laird*-ul de la Dubheidland e însurat?

- Deocamdată.

Harold bău din bere, dându-i răgaz să se gândească la cele spuse de el, înainte de a se prezenta pe el precum şi pe Martin. După ce se prezentă şi ea, şi vărul ei, el spuse:

- Vreți să discutăm, milady?

Harold zâmbi când, după un alt scurt moment de gândire, ea încuviință din cap. Vărul ei se supuse poruncii de a le face rost de locuri, apoi se așeză la masă lângă Harold și Martin. Știa că se putea folosi de femeia asta, că ea era aceea care era gata să facă orice și să sacrifice pe oricine pentru a obține ce voia. Pentru prima dată de când aflase că Jolene se măritase cu lordul de la Dubheidland, Harold simți cum ceva din furie i se domolește. Chiar și bătaia soră cu moartea administrată preotului aceluia nu reușise să realizeze asta. Prin femeie, Harold știa că o să capete o oarecare răzbunare împotriva lui Jolene pentru tot ce îl făcuse să piardă.

Jolene făcu ochii mari când se uită la rochia pe care Bătrâna Nancy i-o ținea în față. Era foarte frumoasă, de un verde-închis. Știa că îi va sta bine în ea și chiar se părea că i se potrivește. Apoi se încruntă, întrebându-se de unde o luase Sigimor și pentru cine.

- Unde ai găsit asta? întrebă ea știind că bănuielile îi schimbaseră vocea, pentru că Bătrâna Nancy rânji.

- Ești geloasă, ai? Bine. Bătrâna Nancy ignoră negarea mormăită de Jolene. A fost a surorii *laird*-ului. După ce a născut, a redevenit slabă precum era, dar au fost și niște schimbări discrete în corpul ei. Îndeajuns pentru ca rochia asta ca și încă vreo câteva să nu i se mai potrivească precum odinioară. Le-a lăsat aici pentru că a crezut că poate vor fi de vreun folos și că vor fi bune atunci când nu va avea altceva de îmbrăcat când vine în vizită.

- E frumoasă, spuse Jolene minunându-se de moliciunea lânii de sub degetele ei.

- Și îți va sta tare bine în ea. O să fii o mângâiere pentru ochii stăpânului nostru și o să-i dea pe spate și pe ceilalți nătărăi.

- Poate că ar trebui să mănânc aici. Asta le-ar da rudelor lui Sigimor răgazul să se obișnuiască cu ideea că Sigimor e însurat acum *și pe deasupra* cu o englezoaică.

Jolene se uită în jur la dormitorul cu mobilă puțină și aproape că se strâmbă pentru că singurul detaliu de adevărată finețe din cameră era covorul din blană de oaie din fața șemineului mare.

- Da, are nevoie de o mână de femeie, spuse Bătrâna Nancy în timp ce o trase pe Jolene jos din pat. Mare parte din Dubheidland are.

- Mobila e foarte frumos executată. Jolene se întinse să atingă cu mâna stâlpii groși ai patului, foarte frumos sculptați. Ciudat că mamele nu și-au manifestat mai mult influența.

- O să găsești influența lor în solar, bucătării și coliba de ierburi. Restul castelului l-au lăsat băieților. Ah și puțin în camera Ilsei. Acum e folosită pentru ea și soțul ei când vin în vizită sau dacă vine pe aici o doamnă oarecare. Puține au venit. Asta a fost un loc al bărbaților pentru multă vreme. Chiar și mare parte din fetele și femeile care lucrează aici, nu dorm tot aici. Poate că unele vor începe, acum că e o stăpână a castelului. Vino, hai să te îmbrăcăm! Stăpânul s-a îmbrăcat înainte să te trezești și acum te-o aștepta.

Jolene fu mulțumită de noua ocupație. Începuse să se simtă extrem de vinovată când Bătrâna Nancy vorbise despre ce ar putea realiza ea ca stăpână la Dubheidland. Chiar și dacă știa că ar însemna un sfârșit brusc al timpului petrecut cu Sigimor, dori dintr-odată să se termine cu această încercare. Voia ca Harold să fie mort și îngropat. Voia să știe cine va fi ales drept tutore pentru Reynard. Voia să aibă în fața ochilor posibilitățile pentru a putea alege și a termina odată cu tot. O aștepta o mare durere sufletească, indiferent ce drum ar alege și voia să primească odată lovitura, așa încât să înceteze să se teamă de asta.

- Haide, haide milady, nu-i nevoie să fii așa de îngrijorată, ei? spuse Bătrâna Nancy împletind cu pricepere părul lui Jolene, prinzându-l în sus și punându-i un voal verde deschis pe cap ce-i acoperea puțin din păr. Arăți

foarte bine. Să nu bagi în seamă încruntăturile și mormăielile pe care le-ai putea auzi în seara asta. Sunt cu toții niște flăcăi buni, dar nu le plac surprizele. Și se îngrijorează de Sigimor, deși probabil că i-ar ciomăgi bine pe toți, dacă ar ști.

Deși știa că femeia doar încerca s-o facă să se liniștească, ultima afirmație îi strică și mai tare dispoziția. Pe când Bătrâna Nancy o însoțea spre sala mare, Jolene își dădu seama că era pe cale să cunoască o grămadă de neamuri ale lui Sigimor care cu siguranță că o vor urî curând dacă îl va alege pe Reynard în defavoarea lui Sigimor. În cel mai bun caz, Sigimor va fi oarecum umilit când noua lui nevastă îl va părăsi pentru a se întoarce în Anglia. Ea va avea nu numai inima frântă, dar va trebui să accepte că exista o adevărată armată de Cameroni ce-i blestema numele. Fără îndoială și Mac Fingalii se vor alătura corului. Doar gândindu-se la furia pe care ar putea-o stârni o făcu să vrea să se întoarcă în dormitor.

Apoi îl văzu pe Sigimor așteptând-o la intrarea în sala mare. Purta un tartan de un amestec bogat de roșu și negru, o cămașă albă și cizme moi din piele de căprioară. Jolene abia se stăpâni să nu ofteze admirativ ca o fată romantică. Arăta așa de masiv, de puternic și doar un pic necizelat. Dacă va trebui ca până la urmă să-l părăsească, știa că așa va rămâne în amintirea ei pentru tot restul vieții. Brusc, Jolene se îndoi că își va putea aminti de el fără a simți durerea pierderii.

Sigimor se uită la ea și ei îi veni aproape să-și umfle pieptul de mândria stârnită de admirația din zâmbetul lui. Asta îi întări curajul ce pălea și păși spre el, strecurându-și mâna într-a lui. Își pierdu din nou curajul când el se uită la capul ei și se încruntă. Puțin nervoasă, atinse vălul ușor ce-i acoperea părul.

– Ce-i asta de pe capul tău? întrebă el. De ce-ți ascunzi părul?

– O femeie măritată trebuie să-şi acopere părul, spuse Bătrâna Nancy.

– Nu şi femeia asta. Sigimor îi luă repede vălul şi îl aruncă în mâinile Bătrânei Nancy. Nu-mi place. Nu era sigur nici dacă îi plăcea felul în care părul lui Jolene era răsucit tot în vârful capului, preferând lunga coadă pe care o avea înainte, dar se hotărî să lase discuţia pe mai târziu. Poţi să-mi explici mai târziu, îi spuse el Bătrânei Nancy când ea începu să bolborosească înfuriată. Dacă e un obicei pe care trebuie să-l respecte o femeie măritată, poate că Jolene îl va respecta dacă va trebui să mergem la curte sau undeva asemănător. Nu trebuie să facă asta aici. Nu în familie. Ăsta e Fergus cel din Urmă, îl prezentă el pe cel mai mic dintre fraţii lui ce se furişase lângă el. Băiatul familiei. Făcu cu ochiul spre Jolene când Fergus se uită la el. A cerut să stea lângă tine.

– Aş fi onorată, spuse Jolene zâmbind spre băiatul imberb ce era cu aproape un cap mai înalt decât ea.

Pe când se îndrepta împreună cu ei spre masa principală, Jolene răspunse calmă întrebărilor lui Fergus despre Reynard. Era îndeosebi fascinat de faptul că aşa un băiat mic era în acelaşi timp conte şi baron. Vorbind, ea îi studia pe bărbaţii din sala mare. Se părea că şocul dispăruse, dar se instalase neîncrederea. Cel care o interesa cel mai mult, totuşi, era Somerled, fratele geamăn al lui Sigimor. Se ridică atunci când ea se apropie şi fu cât se poate de politicos când ea se aşeză la stânga lui Sigimor, dar simţi că nu era de acord cu ea, cu locul ei ca soţie a lui Sigimor.

Zâmbetele prietenoase şi saluturile din partea lui Liam, Tait, David şi Marcus o calmară doar puţin. Nu putea conta pe ei să-i câştige aprobarea pe care mare parte din familia lui Sigimor nu şi-o manifesta. Când se gândi la felul în care ei s-ar simţi dacă ea l-ar părăsi pe Sigimor, dispoziţia ei se preschimbă din nou într-una întunecată.

Se strădui să mănânce bucatele pe care Sigimor i le aduna în farfurie şi ignoră privirile atente fixate asupra ei. Discuţii despre tot ce se întâmplase în vreme ce Sigimor fusese plecat se roteau în jurul ei pe când ea cerceta sala mare. Era bine mobilată, scaunele, băncile şi mesele erau toate din cel mai masiv stejar. Erau destul de multe scaune, observă ea, cu mult mai multe decât văzuse chiar şi în cea mai elegantă sală englezească. Farfuriile mai bune, tacâmurile şi cănile nu erau nici ele doar la masa principală. Câteva arme decorau un perete, mare parte din ele de cea mai bună calitate şi o tapiserie mare şi bogată înfăţişând o bătălie atârna peste masivul şemineu de la capătul sălii. Jolene începu să se gândească la faptul că familia Cameron din Dubheidland poate că nu era considerată bogată după standardele englezeşti, dar era departe de a fi săracă.

Chiar când Somerled o privea fix, iar Jolene se crispă pregătindu-se pentru o confruntare, se iscă o agitaţie chiar în faţa uşilor sălii mări. Pentru un scurt moment, Jolene se simţi plăcut uşurată. Apoi o blondă frumoasă şi voluptuoasă fu aproape adusă pe sus de către doi bărbaţi. O scurtă privire la expresia apărută pe faţa lui Sigimor, o expresie ciudată de consternare şi furie îi spuse lui Jolene că femeia era Lady Barbara MacLean. Dintr-odată, să aibă de-a face cu neîncrederea prudentă a unei armate de Cameroni nu mai părea a fi atât de neplăcută.

Apucă mai strâns cuţitul de pe masă când Sigimor se apropie să-şi salute oaspeţii nepoftiţi, după ce-i spuse grăbit lui Somerled cine era femeia şi confirmă bănuielile lui Jolene. Felul în care Lady Barbara se înfăşură cu totul în jurul lui Sigimor când el o conduse spre un scaun lângă foc o făcu pe Jolene să-şi încleştеze dinţii. Când femeia continuă să-l ţină de mâini pe Sigimor chiar şi după ce se aşezase, Jolene se ridică încet de la locul ei şi se îndreptă spre ei, aproape nebăgându-l în seamă pe Fergus ce era lângă ea.

– Ce o supără? întrebă Jolene atât înfuriată, cât şi consternată de frumuseţea femeii.

– Spune că ea şi cei care o însoţeau au fost atacaţi de tâlhari, răspunse Sigimor, studiind expresia furioasă a soţiei lui cu un deosebit interes. În încăierare, şi-a lovit glezna. Sau piciorul. Nu e foarte clară.

Femeia scoase un ţipăt ce îţi zgâria urechile când Jolene îi ridică fusta expunându-i picioarele. Jolene căută o rană, dar nu văzu nimic mai mult decât nişte uşoare vânătăi pe piciorul drept. Deşi ştia că nu era expertă, ceva la vânătăile acelea îi trezi bănuieli. Nu arătau deloc la fel cu genul de vânătăi căpătate de cineva de la o cădere sau de la un atac. O scurtă privire spre cei doi bărbaţi care erau cu ea îi dezvălui doar haine uşor în dezordine şi câteva vânătăi pe faţă. Jolene se uită la Lady Barbara şi ştiu în adâncul inimii că aici exista ceva ascuns.

– Ce faci, fata mea? se interesă calm Sigimor întrebându-se leneş dacă ar trebui să-i ia lui Jolene pumnalul.

– Apreciam gravitatea rănilor ei, răspunse Jolene şi observă că Barbara nu se prea grăbea să-şi acopere din nou picioarele. Dacă ar fi ieşit un os prin piele, ar fi trebuit să-i tăiem bucata aia înainte de a-i putrezi tot piciorul. Îşi miji ochii pe când Barbara îl luă din nou pe Sigimor de mână. Poate că încă mai e nevoie să tăiem o bucată sau două.

– Poţi folosi cuţitul meu, spuse Fergus. E mai mare.

Sigimor îşi stăpâni cu greu dorinţa de a râde. Ignorând încruntăturile lor, le porunci lui Jolene şi lui Fergus să meargă s-o ajute pe Bătrâna Nancy să pregătească nişte camere pentru oaspeţii lor. Deşi era mulţumit de gelozia manifestată de nevasta lui, era şi destul de neliniştit. Barbara însemna necazuri, aşa fusese întotdeauna. Nu avea nevoie de alte necazuri acum, în special nu în căsătorie. Odată ce Jolene plecă, se uită înspre Barbara şi se întrebă cât de mult timp va trebui să facă pe gazda primitoare pentru a nu-l ofensa pe vreunul dintre puternicii ei aliaţi sau din familie.

capitolul 15

– Sigimor, ce caută aici englezoaica asta? întrebă Barbara. M-a amenințat cu un pumnal!

– De fapt, doar avea unul în mână. Nu l-a îndreptat încă împotriva ta. Sigimor auzi un slab sunet înfundat lângă el și observă că Somerled și Liam se apropiaseră de el, amândoi bărbații încercând cu greu să nu râdă. Și englezoaica asta e soția mea.

Barbara arăta șocată, dar Sigimor avu brusc dubii că reacția ei era adevărată. Își apăsă o mână pe pieptul generos, dar gestul arăta a fi exersat, unul folosit în mod special pentru a atrage privirea unui bărbat spre sânii ei foarte admirați. Deși nu era sigur cum ea ar fi putut descoperi faptul, Sigimor fu sigur că ea știa deja că el se însurase. Mai era ciudat și faptul că era atât de aproape de Dubheidland, când părăsise Scarglas cu aproape o săptămână în urmă.

– Ce te-a apucat să te însori cu o englezoaică? întrebă ea.

– Asta chiar nu te privește pe tine, nu-i așa? Strălucirea mâniei pe care ea o ascunse repede era mai aproape de Barbara pe care o știa, și Sigimor se relaxă puțin. Acum, ia vezi dacă-mi poți spune ce s-a întâmplat, dar ceva mai clar, fără toate văicărelile astea. Ascultă cu atenție ce-i povestea, apoi se uită la vărul ei Donald. Asta-i ce-ți amintești tu?

– Da, răspunse Donald, dar nu mai adăugă alte amănunte.

Dându-și seama că bărbatul nu avea de gând să mai spună ceva, Sigimor îl studie cu atenție. Avea aceeași înfățișare care o făcea pe Barbara să fie atât de frumoasă, trăsăturile fine, ochii de un albastru intens și chiar și părul blond, dar el era înalt și suplu. Arăta aproape posac și chiar dacă asta s-ar putea datora faptului că nu se descurcase bine în lupta cu hoții, Sigimor simți

că mai era şi altceva ce-i strica dispoziţia. Era el oare un complice băgat cu sila într-un anume plan al Barbarei?

Pentru că ea îşi manifestase interesul faţă de el când fusese oaspete la MacFingali, Sigimor se întrebă dacă se găsea aici pentru a-l prinde în mreje. Părea a fi inutil să creadă că s-ar fi deranjat chiar atât pentru el, în special că nu i-ar fi adus nici un câştig în afară de o tăvăleală adulterină. Era deja însurat şi încă simţea că ea ştia asta dinaintea sosirii ei aici. Era posibil ca Barbara să nu vadă căsătoria lui ca fiind ceva permanent, pentru că soţia lui era englezoaică. Exista o anume justificare pentru ca femeia să creadă că tribunalele englezeşti şi biserica engleză ar fi dispuse să acorde unei englezoaice o anulare a oricărei căsătorii făcute cu un scoţian. Înlătură repede acest gând, nedorind să mai zăbovească asupra lui.

- Din ce văd, rănile tale nu sunt aşa de grave, spuse el. N-ai nevoie să stai aici pentru multă vreme. O să vă aduc ceva de băut. Va mai dura puţin până când vor fi pregătite camerele pentru tine.

Ignorând încercările ei nesigure de a-i capta atenţia, Sigimor se îndreptă spre masa principală cu Liam şi Somerled urmându-l îndeaproape.

- Cine-i femeia asta? întrebă Somerled.

- O cunoştinţă de acum zece ani, răspunse Sigimor apucând trei căni goale şi ştergându-le rapid cu o bucată de pânză. Nebunia unui tânăr nechibzuit. S-a măritat cu un bătrân bogat care recent a murit.

- Lăsând-o o văduvă bogată?

- Nu cred. Sigimor îi spuse despre discuţia pe care o avusese cu bătrânul Lord MacLean cu doi ani în urmă. Cred că a lăsat-o o văduvă foarte săracă.

- Ah, şi de asta îşi caută un alt soţ şi a pus ochii pe tine. A plănuit acest mic joc pentru a putea intra aici.

- Nici tu nu-i crezi povestea?

- Nu, noi n-avem probleme prea mari cu hoţii pe aici. Şi ăia care au îndrăznit să tulbure apele prin împrejurimi n-ar fi aşa de blânzi cu victimele lor.

– Da, încuviinţă Liam. I-ar fi lăsat pe cei trei într-o stare cu mult mai rea decât bătaia de care se plâng atât, asta dacă le-ar mai fi cruţat viaţa.

– Exact asta mă gândeam şi eu, spuse Sigimor umplând cănile cu vin. Mă simt tentat să-i arunc afară.

– De ce n-o faci?

– Din câte ştiam eu, Lady Barbara are nişte prieteni şi neamuri foarte puternice. În afară de cazul în care o să aflu altceva, nu îndrăznesc să refuz a-i acorda ospitalitate. S-ar plânge foarte iute dacă aş face-o. Da, şi ar face să sune cu mult mai rău decât o simplă impoliteţe. Ei nu sunt genul pe care să vrei a-i mânia sau jigni.

– Deci ne-am pricopsit cu muierea asta pentru o vreme, murmură Somerled. Poate că acum, când ştie că eşti deja însurat, o să termine repede cu jocul ăsta şi o să plece.

– Asta mi-ar plăcea, spuse Sigimor, dar mă îndoiesc că se va întâmpla. Adevărul este că eu cred că ştia deja că sunt însurat.

– Atunci de ce să joace jocul ăsta la urma urmei? Nu poate câştiga nimic din el. Păi, doar dacă îţi încalci propriile reguli şi hotărăşti că adulterul nu-i aşa un mare păcat.

– Asta nu se va întâmpla. În mod sigur nu se va întâmpla cu căţeaua asta. Era consumată de tot când am cunoscut-o eu şi dacă tot ce-am auzit de atunci încoace e adevărat, e o minune că nu-i crăcănată. De vreme ce nici unul din voi n-are nevastă să vă apere de şiretlicurile ei, vă sfătuiesc să fiţi prudenţi.

– Nu suntem săraci, dar nu suntem nici lorzi şi n-avem moşii. Prea săraci pentru una ca ea.

– Asta depinde de cât de disperată este. Aproape că zâmbi la privirile identice de spaimă pe care le afişau amândoi bărbaţii. Încercaţi să vă apropiaţi de vărul ei, Donald. Orice joc s-ar face aici, nu-i priieşte. Deşi a fost protejatul ei de ani întregi, nu-i chiar de teapa ei. S-ar putea ca el să fie veriga slabă. Ceva se petrece aici

şi nu pot să scap de sentimentul că aici e mai mult la mijloc decât să facă pe vreun prostănac de bărbat să se însoare cu ea.

Odată ce Liam şi Somerled încuviinţară, Sigimor duse vinul la oaspeţii săi nedoriţi. Răspunse pe scurt la toate încercările lui Lady Barbara de a-l antrena în discuţie. Îl enervă când ea făcu aluzii viclene şi cochete la trecuta lor relaţie. Ea părea că ignoră complet posibilitatea ca amintirile lui din acea vreme să nu fie din cele plăcute. Felul în care încerca atât de stăruitor să îl ignore pe Liam şi nu izbutea prea des era aproape distractiv. Poate că Barbara îl ochise ca fiind viitorul ei soţ, dar era limpede că nu era în stare să reziste nici unui bărbat chipeş şi în special unuia atât de chipeş ca Liam. Părea că avea destulă înţelepciune să ştie că, dacă se culca cu Liam, i-ar fi distrus şansele să devină stăpână la Dubheidland, dar Sigimor bănuia că nici măcar ea nu era sigură cât de mult va putea rezista tentaţiei pe care o oferea Liam. Dacă n-ar fi fost atât de îngrijorat de necazurile pe care le putea pricinui femeia asta, Sigimor ştia că ar fi găsit lupta ei cu propria lăcomie desfrânată extrem de distractivă.

Când sosi Bătrâna Nancy să anunţe că erau gata camerele pentru oaspeţi, Sigimor scoase un oftat de uşurare. O clipă mai târziu, se găsi în braţe cu voluptuoasa Barbara. Fu impresionat de cât de repede se mişcase, chiar dacă abia dacă se abţinea să n-o lase să cadă la podea. Pe când îi ceda ei victoria de data asta şi începu s-o care spre camera ei, observă încruntarea afişată de neamurile lui şi se simţi cumva consolat. Poate că familia lui nu se hotărâse pe deplin s-o accepte pe Jolene, dar această manifestare de dezaprobare faţă de Barbara indica faptul că sămânţa acceptării fusese deja semănată. Sigimor era încrezător că Jolene însăşi va fi îndeajuns pentru a o face să crească.

Odată ajunşi în dormitorul desemnat pentru Barbara, Sigimor descoperi că femeia era mai puternică

decât părea. Când o aşeză pe pat, ea se agăţă mai tare de gâtul lui şi abia se putu opri să nu cadă direct pe ea. Acum stătea lângă pat cu ea ţinându-l de gât ca într-un laţ şi se întrebă cum să scape de ea fără s-o lovească. Sigimor se încordă cât putu, ridicându-şi mâinile de pe pat şi apucând-o de încheieturile mâinilor.

- Dă-mi drumul, Barbara, porunci el, luptându-se să-şi controleze mânia ce începuse să-l cuprindă când ea se lipi de el. Acum.

- Ce rece eşti faţă de mine, Sigimor, spuse ea. Nu obişnuiai să fii aşa. Nu-ţi aminteşti de toate dăţile acelea când am fost împreună?

El se uită la frumoasa ei faţă şi îşi aruncă o scurtă privire asupra trupului ei plin. Fusese visul unui tânăr, dar el îşi dădu seama că acel vis murise cu multă vreme în urmă. Sigimor văzu că îi putea recunoaşte frumuseţea, dar nu era câtuşi de puţin mişcat de ea. Acum ştia prea bine ce putreziciune i se ascunde sub pielea aceea fină. Chiar dacă ar fi fost un bărbat liber, se îndoia că ar fi fost sedus de ea, atât de indiferent era când fusese părăsit de către ea.

- Sunt însurat, spuse el şi apoi o apucă mai tare de încheieturi.

Ea se văită încet, dar nu-i dădu drumul.

- Cu englezoaica aia? Copila aia slabă moartă şi cu păr negru?

- Atenţie, Barbara, nu tolerez nici o insultă la adresa soţiei mele.

- Ştii la fel de bine ca şi mine că nu trebuie să respecţi căsătoria asta. Oricare din voi o poate anula cu uşurinţă pentru că tu eşti scoţian şi ea e englezoaică. Haide, bravul meu cavaler, lasă-mă să-ţi amintesc de ceea ce am avut odată împreună.

Sigimor ştia că ea avea de gând să-l sărute şi era tentat s-o lase. Ştia că va rămâne rece şi că asta îi va atinge vanitatea destul ca s-o facă să renunţe la acest joc. Apoi, chiar când buzele ei erau la doar o suflare distanţă

de ale lui, o văzu cum aruncă o vicleană privire fugitivă spre uşă. Îşi trase capul înapoi şi îşi încleştă mâinile şi mai tare pe încheieturile ei, destul ca s-o facă să geamă. Din nefericire, nu era însă de ajuns s-o facă să renunţe, şi el înjură în sinea lui când Jolene se apropie de el.

Lui Jolene îi era clar că soţul ei nu era captiv de bunăvoie, dar asta îi domoli doar puţin gelozia. Cu un alt prilej poate că ar fi putut chiar să-şi amintească de expresia îngrozită din ochii lui şi să zâmbească. Acum însă încercă să se hotărască pe care din ei voia să-l facă să sufere mai tare. Surprinse o licărire de triumf în expresia Barbarei şi hotărî că n-o să-i dea satisfacţie femeii.

- M-am gândit că e de datoria mea să vin şi să văd dacă oaspetele nostru se simte bine, spuse Jolene, mândră de tonul calm al vocii ei. Văd că te-ai îngrijit să o aşezi în pat, bărbate.

- Da, doar că se pare că nu pot să mă eliberez, spuse el, nevăzând vreun semn că ea l-ar crede.

- Ah, înţeleg. E uşor de rezolvat.

Se mişcă atât de repede, încât Sigimor nu fu sigur ce făcuse, dar funcţionase. Mâna lui Jolene zbură spre Barbara şi fu retrasă într-o clipită. Barbara ţipă şi îi dădu drumul. În ochii femeii apăru chiar lucirea unor lacrimi. Apoi îşi băgă mâna la subsuoară, şi Sigimor aproape zâmbi, ştiind exact unde o lovise Jolene şi că durea.

- Să te las să te asiguri că oaspetele nostru stă confortabil? Da, cred că aşa o să fac, spuse Jolene neaşteptând un răspuns şi îndreptându-se spre uşă. Să-mi spui dacă are nevoie să i se îngrijească rănile.

O voce atât de suavă, de politicoasă, atât de absolut de furioasă, cugetă Sigimor uitându-se la Jolene cum pleacă. Ochii i se făcuseră aproape negri. Va trebui să fie foarte bun la a-i explica ce văzuse, dacă voia să doarmă în acelaşi pat cu ea în noaptea asta. Barbara deja isca necazuri, se gândi el întorcându-se să se uite la ea. Îmbufnarea afişată de ea nu făcu decât să-l înfurie şi mai tare. Cât de prost îl credea?

– Nevasta ta m-a rănit, Sigimor, spuse Barbara suspinând delicat. A fost nemiloasă.

– A fost foarte meritat, spuse el.

– Sigimor! Cum poţi vorbi aşa de aspru cu mine după tot ce am avut împreună?

– N-am avut nimic împreună, milady, în afară de câteva partide de împerechere transpirată. O privi cum se luptă să-şi păstreze cumpătul, orice urmă de flirtare uşoară dispărându-i rapid din privire. Dacă n-ai avea aşa nişte aliaţi puternici, rude sau nu, te-aş fi lăsat să zaci dincolo de porţile mele. Crezi că n-am auzit nimic de tine din ziua în care te-am găsit cu tânărul Douglas între picioarele tale? Aduci numai necazuri, Lady Barbara. Oriunde te duci, tulburi apele. Ei bine, aici n-o să-ţi meargă. Poţi rămâne până când hotărăsc eu că eşti mai bine sau până când aflu dacă mai ai vreun aliat sau nu. După aia, o să pleci. Se îndreptă spre uşă, dar se opri chiar în cadrul ei să adauge: Dacă îi faci rău soţiei mele, o să-ţi doreşti să nu fi intrat în jocul ăsta.

Sigimor se duse spre sala mare, simţind nevoia unei băuturi tari înainte de a sta în faţa lui Jolene.

– Ai rezolvat-o? întrebă Liam când Sigimor intră în sala mare şi, ajungând la locul lui, îşi turnă pe loc o bere.

– Da, ticăloasa stă în dormitorul ei şi, dacă mai are vreun pic de minte, o să rămână acolo până când în cele din urmă o să plece. Sigimor se ghemui în scaun şi luă o gură plină de bere. Trebuie să fim mai mult cu ochii în patru, poate chiar să trimitem mai des pe cineva la curtea regelui.

– De ce acest interes brusc pentru astfel de lucruri? întrebă Somerled.

– Dacă aş fi ştiut cum stă Barbara cu aliaţii ei sau chiar cu neamurile, poate că n-aş fi fost prins în capcana asta, răspunse Sigimor. Dacă şi-a rupt relaţiile cu ei sau dacă a fost îndepărtată de către ei, aş putea s-o arunc afară. Am fost întotdeauna foarte buni în a afla multe despre

un lucru, un dușman sau posibil dușman sau chiar un posibil aliat. Cred că trebuie să încetăm să fim atât de pretențioși.

- E o idee. Considerând cât de încurcate și de schimbătoare sunt lucrurile, ar putea fi un mod de a fi în siguranță și solvabili.

- Presupun din toate astea că Lady Barbara a încercat deja să facă probleme, spuse Liam.

- A încercat și poate că a și reușit, răspunse Sigimor. Odată ce-mi capăt curajul de a merge la culcare, o să aflu cu siguranță.

- Ce-a făcut? Liam făcu ochii mari de compătimire amuzată când Sigimor explică ce se întâmplase. Femeia asta nu pierde timpul, nu-i așa? Ești sigur că ar trebui s-o lași pe Jolene singură să se gândească la asta prea multă vreme?

Sigimor ofta.

- Nu, dar o s-o las. Trebuie să mă gândesc și eu la câteva lucruri până când mă duc la nevastă. E posibil că Barbara să caute încă un soț. Faptul că eu am nevastă nu pare s-o tulbure sau s-o descurajeze. N-are sens.

- Poate crede că ar putea s-o alunge pe Jolene. Jolene s-ar înapoia în Anglia, nu-i așa?

- Dar ar fi încă nevasta mea.

- Nu pentru multă vreme. Oricare din voi ar putea probabil obține cu ușurință anularea căsătoriei. Poate că Jolene nu știe încă, dar odată înapoiată în Anglia va afla destul de repede.

- Posibil. Și Barbara a spus cam același lucru. Sigimor ura într-adevăr să se gândească cât de ușor s-ar putea descotorosi Jolene de el dacă ar voi. Totuși, sunt surprins că Barbara știe de astfel de lucruri.

Cu toate astea, nu pot scăpa de sentimentul că aici se ascunde mai mult decât nevoia Barbarei de un soț și faptul că mă crede destul de prost să-i cad în capcană.

- Femei ca Barbara sunt foarte vanitoase. Și atâția bărbați au căzut în plasa ei de atâta vreme, încât

probabil nu poate crede că n-o să faci la fel. I-a prostit pe atâţia, încât nu-i de mirare dacă crede că suntem cu toţii nişte idioţi.

- Aşa cum eram odinioară. Da, poate că există o justificare pentru faptul că este încredinţată că va câştiga jocul ăsta.

- N-ai explicat exact ce era ea pe vremuri pentru tine, spuse Somerled. Nu-mi aduc aminte s-o fi pomenit.

- Asta era pe când tu colindai prin ţară încercând să găseşti moduri în care să ne umplem vistieria. Ceea ce ai şi făcut, mulţumesc foarte mult.

- Cu plăcere. Acum, spune-ne totul despre Barbara. Dacă ştim ce a fost, s-ar putea să înţelegem mai bine de ce crede că are vreo şansă de a te câştiga drept soţ.

Sigimor trase adânc aer în piept şi foarte pe scurt le spuse ce se întâmplase între el şi Barbara. Fu plăcut surprins să afle că nu mai era atât de stânjenit de toate astea. Îl ajuta şi faptul că nu vedea milă sau dispreţ în ochii lor, doar o fugară simpatie pentru băiatul nesăbuit care fusese, precum şi mânie. Sigimor bănuia că amândoi bărbaţii aveau probabil o poveste asemănătoare pe care o ţineau pentru ei.

- Ea crede probabil că nu trebuie decât să-şi repare nişte greşeli din trecut şi că tu o să cazi înapoi în braţele ei, spuse Somerled. Bănuiesc că motivează dăţile când ai respins-o după aceea prin faptul că tu erai doar vrednic de reputaţia ta de bărbat care nu vrea să aibă nimic de-a face cu femei măritate.

- Ah, nu m-am gândit la asta. E, de asemenea, clar că nu se aşteaptă să-mi respect jurămintele de la nuntă.

- Probabil că femeia asta a cunoscut mult prea mulţi bărbaţi care nu şi le-au respectat.

- Aşa-i, aşa-i. Sigimor îşi termină băutura şi se ridică. Aşa n-ajung nicăieri. Nu pot deloc să scap de sentimentul că e ceva aici ce nu pot vedea, ceva mai mult decât evident, dar pur şi simplu nu-mi pot închipui ce ar putea fi.

– O să stăm pe-aproape de Donald aşa cum ne-ai cerut. O să începem să-l căutăm şi pe Harold de dimineaţă. Somerled se încruntă. Chiar crezi că o să vină aici, că n-o să renunţe la urmărire, să se grăbească spre casă?

Sigimor încuviinţă.

– Da. Aşa cred. Acum în mintea omului domneşte răzbunarea, sunt sigur de asta. Are nevoie s-o pedepsească pe Jolene pentru tot ce a suferit. Ah, încă se mai gândeşte să-şi strângă mai mult laţul pe tot ce a furat, căsătorindu-se cu ea şi apoi reducând-o la tăcere, dar acum urmărirea asta înseamnă mult mai mult. Mult mai mult. De fapt, ar fi trebuit să rămână la Drumwich, să ţină cu dinţii de el şi să plănuiască cum s-o prindă sau să-i dejoace planul când sau dacă ea s-ar fi înapoiat să încerce să-i facă necazuri. Cred că el ştie că a făcut o mare greşeală, dar dă vina pe ea pentru asta. Bănuiesc că acum devine disperat, şi asta îl face să fie într-adevăr foarte periculos.

– Păi, acum îl putem noi urmări, spuse Liam.

Era un gând plăcut, şi Sigimor nu renunţă la el pe când se îndrepta spre dormitor. Scoase uşurat un oftat uşor când văzu că uşa nu era zăvorâtă. Spunându-şi că n-are de ce să se simtă vinovat, intră cu îndrăzneală în cameră şi închise uşa în urma lui. Când o văzu pe Jolene stând pe covorul gros de blană de oaie din faţa şemineului, periindu-şi părul, se relaxă puţin. Poate că era furioasă, dar nu-i închisese uşa şi nu se dusese la culcare în altă parte. Sigimor decise să vadă asta drept un semn bun, drept o indicaţie că era dispusă să audă ce avea el de zis.

Jolene se încordă când Sigimor se apropie şi se aşeză în faţa ei. Nu se uită înspre el, ci continuă să-şi perie părul. Din clipa în care îl lăsase cu Barbara, sucise şi răsucise de multe ori ce văzuse în acea cameră. El nu părea doritor să se afle în braţele femeii, de asta era sigură. Problema era că o mică voce din minte îi tot şoptea că *atunci* nu părea doritor, dar mai târziu? Cum

va fi data viitoare? Mai era greu să ignore faptul că îi trebuise destul timp să ajungă la ea. Cât din acest timp fusese petrecut cu Lady Barbara?

Când în cele din urmă se uită la el, îl surprinse uitându-se cum își peria părul cu o foarte cunoscută lucire în ochi și se încruntă la el.

- Ia să nu te uiți tu la mine așa.

- Cum adică? întrebă el.

- Privirea aia galeșă. Nu e un moment potrivit să-mi arunci priviri galeșe, nu după ce-am văzut...

El ridică mâna, mulțumit că ea tăcu pe loc.

- Nu după ce m-ai văzut în brațele altei femei? N-am vrut să fiu acolo, fătuco, și cred că tu știi asta.

- Încerci să mă faci să mă simt vinovată pentru că sunt furioasă?

- Ah, nu. Dacă te-aș fi prins eu într-o situație asemănătoare cu un alt bărbat, și acum încă l-am fi adunat de pe jos bucată cu bucată. Nu, poți fi furioasă, doar pentru că am fost destul de tâmpit să mă apropii destul de mult de femeie, acum sau cu zece ani în urmă. Am căzut în plasă, silit s-o duc în brațe până în camera ei și acolo n-a vrut să-mi mai dea drumul. Era mai puternică decât aș fi crezut. S-a agățat ca o lipitoare. Chiar mă gândeam cum s-o îndepărtez fără s-o rănesc, când ai intrat tu.

- Erai pe cale s-o săruți, cu voie sau fără voie.

Jolene strânse mânerul periei așteptându-i răspunsul.

- Da, eram. Se strâmbă când ea păli. Era foarte insistentă, refuza să accepte că aș putea fi rece față de ea. Mi-a trecut repede prin gând că, dacă o las să mă sărute, ar fi văzut că răceala nu era prefăcută. Îi scoase peria din mână și îi luă amândouă mâinile într-ale lui. Am fost complet neimpresionat de ea, Jolene.

- Dar e atât de frumoasă, tot ce și-ar dori un bărbat ca înfățișare și trup.

- Cu siguranță că e foarte plăcută văzului. Am văzut asta și ai spune că sunt un mincinos dacă aș fi zis altceva. Dar am mai putut vedea și că sub pielea aia fină

nu zace decât urâțenie. Egoism, vanitate, lăcomie și o neputință de a înțelege sau de a-i păsa cum faptele ei ar putea să-i rănească pe ceilalți. Vrea un soț și crede că eu sunt același zănatec orb ce am fost cu ani în urmă. Femeia e atât de vanitoasă, că nu sunt sigur că o pot convinge de contrariul.

- Atunci de ce n-o dai pur și simplu afară? întrebă Jolene. Amândoi știm că vătămarea ei nu merită nici măcar o alifie de salvie pe ea. Nu cred că povestea ei cum că a fost jefuită e adevărată.

- Nici eu, nici Liam, nici Somerled nu credem. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât s-o zvârl afară chiar acum, dar nu pot. Are niște prieteni și neamuri foarte puternice, sau a avut. Numai Dumnezeu știe ce poveste falsă le-ar spune dacă aș arunca-o afară, dar nu îndrăznesc să risc. Aici trebuie să fiu prudent. Nu merită necazurile pe care le-ar pricinui dacă ar începe să țipe despre insulte sau violență din partea mea.

Jolene oftă și dădu din cap. El avea dreptate. Nu se îndoia câtuși de puțin că Barbara voia să iște probleme între ea și Sigimor, dar putea reuși doar dacă i se permitea. Pe de altă parte, dacă i s-ar da chiar și cel mai mic motiv să se ducă să se plângă la aliați sau la neamuri, s-ar putea lăsa cu vărsare de sânge. Trebuia să fie de acord că femeia nu merita toate astea.

- Cât crezi că va trebui să suportăm prezența ei pentru a evita să jignim pe cineva?

- Doar câteva zile, nu mai mult. Așa cum ai spus, rănile ei sunt minore, mai degrabă vânătăi. Dacă descoperă că și-a pierdut aliații puternici, a fost renegată de către ei, va fi expediată de aici neîntârziat. E ciudat, dar într-un anume fel, ceva bun poate ieși de aici. Sigimor zâmbi la privirea ei exagerat de neîncrezătoare. Așa-i cum spun. M-a făcut să-mi dau seama că trebuie să fim mai bine informați despre cine sunt aliați cu cine, cine se războiește cu cine, cine este bine văzut și cine a căzut în disgrație. Toate lucrurile pe care le-am ignorat până acum,

le-am considerat niște zvonuri nefolositoare și care nu mă priveau.

Jolene dădu din cap.

- Poate fi bine să știi cât de mult posibil despre astfel de lucruri.

- Da. Somerled și cu Liam sunt de aceeași părere. Mă tem că asta înseamnă să trimit pe unul din băieți la curte.

- Pe Liam, spuse Jolene și zâmbi ușor. Ar fi perfect, dacă ar vrea să accepte sarcina. Este educat, poate fi extrem de fermecător și e foarte chipeș. Dacă curtea voastră e la fel cu a noastră, fața lui frumoasă va fi foarte bine-venită.

- De către femei, mormăi el, dar sugestia ei era de mare valoare.

- În ciuda tuturor mormăielilor și a nemulțumirilor în ceea ce-l privește, Liam are mulți prieteni. Bărbații chiar îl simpatizează. Și să nu desconsideri femeile ca sursă de informații valoroase. E adevărat că unele par a fi interesate doar de modă și de alte subiecte feminine, dar nu toate. Chiar și cele care par a pălăvrăgi și a bârfi despre nimicuri pot dezvălui cele mai interesante lucruri.

Sigimor îi zâmbi.

- În cazul ăsta, Liam să fie, dacă consimte. Și încă unul pentru acele momente în care Liam va vrea să ia o pauză ca să se distanțeze de toate astea. O trase de mâini până când ea îi căzu în brațe. Acum, că toate sunt rezolvate...

- Ești gata să mergi la culcare, termină ea pentru el.

- De fapt, mă gândeam la covorul din fața focului de la Scarglas, cel care e foarte asemănător cu ăsta de aici.

- Sigimor, șopti ea șocată, știind că el se gândea la ce făcuseră pe acel covor, dar șocul se preschimbă iute într-un nerăbdător entuziasm când el o sărută.

Jolene își frecă lenеș obrazul de pieptul lui Sigimor, bucurându-se somnoroasă de ultimele urme ale pasiunii

pe care o împărtăşiseră pe acel covor din faţa focului. Nu era foarte sigură cum ajunseseră în pat, dar era prea fericită şi stătea prea comod pentru a-şi pune atâtea întrebări. Sigimor scoase un sunet mormăit ce nu era chiar sforăit, şi ea zâmbi. Sărmanul om se ostenise peste măsură. După toate cele prin care trecuseră în ultimele câteva zile, era puţin surprinsă că era încă trează. O sâcâiau însă câteva lucruri refuzând să-i lase mintea în pace.

Lady Barbara MacLean era o problemă ce refuza să-i iasă din minte prea repede. Deşi Jolene nu se îndoia că femeii i-ar plăcea să-l prindă în laţ pe Sigimor, Jolene simţea că era ceva mai mult. Câţiva oameni îi spuseseră că femeia ştiuse că Sigimor era însurat cu o englezoaică şi că şocul ei foarte bine jucat era doar atât - bine jucat. În special servitoarele fuseseră pline de dispreţ. Din ce auzise fără să vrea că îi zicea femeia lui Sigimor când se agăţase de el ca o lipitoare, Barbara mai ştia şi că această căsătorie putea fi anulată cu uşurinţă. Întrebarea era: cum de ştia? Lipsa unui răspuns clar şi precis la această întrebare o îngrijoră pe Jolene.

Hotărî că va trebui să discute cu Sigimor şi aproape că zâmbi când simţi că începea să se relaxeze. Pentru un minut se temuse că era prea slabă, că aruncă cu prea multă uşurinţă toate necazurile ei în braţele lui Sigimor. Jolene respinse repede acea temere. Deşi asta nu se rostise cu glas tare, ştia că Sigimor şi ceilalţi erau conştienţi de faptul că ea i-ar fi eliberat chiar dacă ar fi refuzat s-o ajute. Aveau şi ei de plătit o poliţă lui Harold. De asemenea, nu era o slăbiciune să vrei să împărtăşeşti îndoielile tale sau să ceri ajutor în găsirea de răspunsuri. Era întotdeauna mai bine să fie doi oameni care să lucreze la o problemă. În cele din urmă, simţind că o prinde somnul, Jolene îşi promise că va vorbi cu Sigimor de dimineaţă cât mai repede cu putinţă, despre toate aceste întrebări tulburătoare. Îşi mai promise că, indiferent de aliaţii cei puternici, dacă Lady Barbara MacLean

se va atinge cu mâinile alea albe şi drăgălaşe de Sigimor, o s-o bată pe femeie.

capitolul 16

Jolene împături îngrijit cămaşa pe care o cârpise pentru tânărul Fergus şi se uită în jur prin sala mare. Era aproape pustie, doar trei femei tinere din sat mergeau de colo-colo, curăţând încăperea. Bărbaţii îşi terminaseră masa de prânz şi ieşiseră grăbiţi să-l urmărească pe Harold, aşa cum făcuseră după ce-şi luaseră micul dejun de dimineaţă. Ar trebui să fie mulţumită că Harold nu fusese de găsit nicăieri, dar în loc de asta, se simţi neliniştită. După ce ajunsese atât de departe, de ce să renunţe acum? Exista posibilitatea ca toate necazurile pe care le suferise la Scarglas să-l facă să renunţe, că plecase înapoi spre Drumwich, sperând să salveze ce mai putea din măreţele sale planuri, dar nu se putu convinge să creadă. Totul în sinea ei îi spunea că era prin preajmă, complotând, aşteptându-şi ocazia. Se înfioră.

– Ţi-e frig, Jolene? întrebă Fergus.

Puţin speriată pentru că nu-l auzise când se apropiase, Jolene zâmbi spre băiat. O să fie la fel de mare şi de chipeş ca şi fraţii lui, Sigimor şi Somerled. Mai era şi singurul, în afară de Cameronii care călătoriseră cu ea de la Drumwich, care o acceptase pe deplin. Îşi spuse că este încă devreme, că încă nu petrecuse nici două zile pline în prezenţa lor. Şi în amândouă zilele, bărbaţii stătuseră puţin timp la Dubheidland pentru că urmărirea lui Harold începuse imediat.

– Nu, nu mi-e frig. Am avut doar un gând întunecat, asta-i tot, spuse ea.

– Despre femeia ce se văicăreşte sus?

– Ah, nu, despre Harold. Sunt neliniştită de faptul că pare că a dispărut.

– O să-l găsească şi o să fie cu vărsare de sânge.

Băieţii, hotărî ea, sunt nişte fiinţe în mod special însetate de sânge. Jolene bănuia că Fergus spusese asta s-o facă să se simtă mai bine, aşa că zâmbi, dându-i cămaşa abia cârpită. El îi mulţumi şi plecă. La fel ca şi ceilalţi, se gândi ea, apoi se mustră. Erau plecaţi pentru că îl urmăreau pe duşmanul ei. Era ridicol să se simtă ca şi cum ar fi fost părăsită. După atâtea zile permanent în compania altora, îi era greu să fie atât de singură.

Nesiguranţa propriului ei viitor făcea totul şi mai dificil. Dacă ar şti că avea să rămână la Dubheidland, că va rămâne soţia lui Sigimor, ar putea începe să-şi clădească un cămin. Cu siguranţă că erau multe de făcut, cum ar fi să plănuiască nişte moduri în care să cizeleze aspectul dezolant al locului, sentimentul aproape copleşitor că Dubheidland era doar domeniul unui bărbat. Cu toate astea, ştia că ar fi nedrept să îşi adauge micile retuşuri la Dubheidland dacă avea să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Sigimor nu va voi să vadă lucruri care să-i amintească de ea după ce îl părăsise.

Îşi îndreptă gândurile spre Barbara şi se încruntă. Discuţia pe care avea de gând s-o aibă cu Sigimor nu avusese încă loc. În momentele când fusese cu el, discutaseră de urmărirea lui Harold sau făcuseră dragoste şi adormiseră. Totuşi, întrebarea cum de femeia ştiuse atât de multe încă o neliniştea pe Jolene. Pentru că nu putea vorbi cu Sigimor, ar trebui să vorbească cu însăşi Barbara. Exista o mică şansă ca ea să-i ofere răspunsurile de care Jolene avea nevoie.

O altă întrebare ce avea nevoie de un răspuns era de ce femeia asta se mai găsea încă la Dubheidland. Sigimor o evita pe femeie, la fel şi aproape toată familia lui. Singura tovărăşie de care se bucura femeia era cea a celor doi bărbaţi ce veniseră cu ea şi ajutorul nervos dat ocazional de Bătrâna Nancy care nu făcea nici un secret din antipatia ei faţă de femeie. Barbara stătea confortabil şi i se dăduse politicos tot ce ceruse, cu excepţia lui Sigimor, dar nimic altceva. Jolene începu

să se întrebe dacă femeia se hotărâse să zăbovească doar pentru asta, totuşi de ce ar fi făcut-o, în afară doar dacă n-avea de ales.

Lăsând deoparte cârpitul, singura treabă pe care o putea face fără a se simţi vinovată, Jolene se ridică şi merse prin sala mare doar pentru a o întâlni în uşă pe Bătrâna Nancy cea încruntată.

- S-a întâmplat ceva?

- Pe lângă faptul că trebuie s-o slugăresc pe javra aia blondă? întrebă Bătrâna Nancy.

- Da, în afară de asta. Jolene fu mulţumită să vadă că ceva din furia femeii începuse să dispară. Lady Barbara *este* o pacoste, dar mă tem că nu prea avem de ales decât s-o suportăm. Cel puţin, încă pentru câtva timp.

- Da, ştiu. E doar felul în care cere mereu câte ceva ca şi când n-aş avea şi altceva de făcut.

- Acum ce a mai cerut?

- Nişte vin, pâine şi brânză. Păi, nu ştiu, pentru că a mâncat o masă întreagă doar cu câteva ore în urmă. I-am spus că, dacă nu se opreşte să mănânce atât, o s-o dăm de-a dura din Dubheidland când o fi timpul să plece. Bătrâna Nancy scutură din cap. Femeia aia are o limbă spurcată şi hulitoare.

Jolene râse şi o îmbrăţişă pe femeie. Nan, aşa cum Jolene se hotărî să-i spună, era la fel de directă ca şi oricare dintre bărbaţii Cameron. Mai fusese şi singura figură maternă constantă în vieţile bărbaţilor, chiar dacă era doar cu zece ani mai mare decât Sigimor. Dacă rămânea cu Sigimor, Jolene ştia că Nan va fi atât prietenă, cât şi aliată.

- Sărmana Nan, murmură ea, dându-se înapoi. Dacă nu m-aş teme că femeia l-ar azvârli pe duşumea pe Sigimor şi ar sări pe el, i-aş spune să se îngrijească el însuşi de oaspetele nostru nedorit. Zâmbi când Nan râse. Cu toate astea, pentru că tocmai mă duceam sus să vorbesc eu însămi cu doamna, o să iau eu tava cu mâncare

şi băutură. O luă pe Nan de braţ şi se îndreptară spre bucătărie.

- Eşti sigură, milady? întrebă Nan, chiar dacă, odată ajunse în bucătărie, aduse o tavă şi începu să adune lucrurile cerute de Barbara. Femeia are o limbă otrăvită şi îţi vrea bărbatul. Nu-mi place să mă gândesc la ce ţi-ar spune, ce minciuni ţi-ar mai putea şopti.

Oprindu-se din a admira din nou bucătăria uriaşă, curată şi foarte bine mobilată pe care i-ar plăcea s-o pună la treabă, Jolene se uită la Nan.

- Da, am câteva întrebări la care vreau răspunsuri.

- Haide, haide, a fost doar prima poftă trupească a unui flăcău, hei?

- Ah, nu despre ea şi Sigimor. Aveam de gând să vorbesc cu Sigimor despre asta, dar a fost prea ocupat. Deşi nu mă îndoiesc că Barbara spera să-l prindă în capcană pe Sigimor, am sentimentul ăsta că mai e ceva aici.

- Păi, eu încep să am sentimentul că s-a stabilit aici pentru mult timp, ca şi cum n-ar avea unde să se ducă.

- La fel simt şi eu. Totuşi, a fost măritată cu un om atât de bogat. Sigimor spunea că omul i-a zis odată că ea era aşa de mână spartă că ar fi sfârşit sărac lipit şi că şi-a închis băierii pungii pentru ea. Totuşi, asta nu înseamnă că nu i-a lăsat câte ceva când a murit şi, ca mamă a moştenitorilor lui, ar avea un cămin, nu-i aşa?

- Dar n-ar fi stăpâna casei dacă el ar fi pus băieţii sub autoritatea unei rude.

- Ah! Şi dacă ruda asta n-o plăcea şi dacă soţul nu i-a lăsat nici un ban...

- Atunci nu devine decât o rudă săracă şi nedorită. Poate că a fost chiar izgonită.

- E ceva la care să ne gândim, dacă familia soţului ei a izgonit-o şi n-a avut de suferit pentru că făcut aşa ceva, atunci se poate presupune că nu mai are acele legături puternice de care se îngrijorează Sigimor. Înseamnă că putem s-o dăm afară.

– Ei, da, iată un gând drăguţ. Dar nu de asta eşti agitată, nu-i aşa?

– Nu, răspunse Jolene. Doar că mă nedumereşte că ştia că Sigimor se însurase cu o englezoaică. Dacă ne luăm după cei care au văzut-o, a jucat foarte bine rolul de surprinsă, dar juca doar teatru.

– Da, da, am auzit şi eu la fel.

– Păi, acum sunt sigură de asta. Deci cum de a ştiut?

– Zvonurile pot circula ca un vânt puternic peste ţinuturile astea, spuse Nan, dar se încruntă.

– Posibil. Jolene scutură din cap. Nu, nu cred că este aşa de simplu. Vezi tu, mai ştia şi că o anulare a căsătoriei ar putea fi obţinută cu uşurinţă şi chiar şi motivul acesteia.

– O anulare? Dar aţi consumat-o, nu-i aşa?

Jolene roşi.

– Da, dar asta n-ar avea importanţă în cazul ăsta. Eu sunt sora unui conte englez, şi el e un lord scoţian. Mai e şi faptul că nici unul dintre neamurile mele n-a aprobat şi există multe motive pentru care ar trebui s-o facă, deşi am douăzeci şi trei de ani. Întrebarea aici este – cum de a ştiut lucrurile astea?

– E un mister, dar dacă e ceva, cum să zic, rău în asta, nu sunt sigură că o s-o faci pe aia să mărturisească.

– Probabil că nu, dar nu-i nimic rău dacă încerc. Jolene luă tava cu mâncare şi băutură şi se îndreptă spre ieşire. Presupun că-şi are protejaţii cu ea.

– Da, cei doi bărbaţi sunt acolo. Întotdeauna sunt. Donald ăla nu-i aşa un băiat rău, dar nu-mi place de celălalt, Clyde. La fel ca şi Lady Barbara, e frumuşel, dar pe sub înfăţişarea aia frumoasă se târăşte ceva periculos.

Şi ăsta era un gând înfiorător ce i se băgase în cap, se gândi Jolene îndreptându-se spre dormitorul Barbarei. Totuşi, deoarece fusese de acord cu părerea lui Nan, era imposibil să scape de el. *Era* ceva rece şi înfricoşător legat de Clyde. Jolene avea sentimentul că ar face orice

i-ar cere Barbara şi, având în vedere ce fel de femeie era, asta era destul de alarmant.

– Mătuşă Jo, strigă Reynard trecând în fugă chiar prin faţa uşii Barbarei. Ce faci?

– Duc mâncare şi băutură oaspeţilor noştri, răspunse ea.

– Ajut şi eu.

Jolene deschise gura să-i spună că nu, să-l trimită de acolo, dar el deja bătea la uşă. Îşi spuse să nu fie atât de ridicolă. Oamenii ăştia nu-i puteau face nimic ei sau lui Reynard aici în Dubheidland, şi dacă va crede că discuţia devenea prea dură, o să-l trimită pe băiat de acolo.

În clipa când Jolene intră în dormitor, hotărî că ar fi mai bine dacă Reynard ar pleca, dar copilul se grăbise deja să vadă ce făcea Donald. Omul stătea la o măsuţă lângă foc, cioplind ceea ce părea a fi o piesă de şah. Arăta tulburat să îi vadă pe ea şi pe Reynard, dar expresia dispăru repede şi îi zâmbi băiatului. Zâmbetul slab de pe faţa întunecată şi chipeşă a lui Clyde fu cel care o îngrijoră cu adevărat pe Jolene, în special că fu completat de cel ce-i arcui buzele pline ale Barbarei.

– Deci ai binevoit în fine să-ţi vizitezi oaspeţii, spuse Barbara, ridicându-se de pe pat unde stătea tolănită, în vreme ce Clyde îi citea.

– Am câteva întrebări pe care aş vrea să ţi le pun, spuse Jolene aşezând tava pe masă şi încruntându-se puţin văzând cât de repede se mişcase Clyde, ce se puse exact în spatele lui Donald şi al lui Reynard.

– Despre mine şi Sigimor? Despre ce am fost odinioară unul pentru celălalt? Ce am putea fi din nou?

– Ştiu tot ce trebuie să ştiu despre voi doi şi trecutul vostru. Sigimor mi-a spus.

Barbara chicoti încălţându-se.

– Şi l-ai crezut? E bărbat, copilă. Minte.

Ultimele griji în ce-i privea pe Barbara şi pe Sigimor dispărură. Femeia nici măcar nu-l cunoştea.

– Sigimor nu minte, milady. Nu pe mine şi nu despre tine.

– Atunci ce anume ai avea să-mi zici?

– Eram curioasă de unde ştiai că Sigimor era însurat, şi însurat cu o englezoaică. Şi încă ceva, cum ai aflat că o astfel de căsătorie ar putea fi cu uşurinţă anulată?

Decise că scurta expresie surprinsă de pe faţa femeii era un fel de compliment.

– Dar n-am ştiut. N-ai văzut că am fost surprinsă?

– Nu, dar mulţi alţii au văzut şi au spus că era doar teatru. Unul foarte bun, dar totuşi prefăcătorie. Ştiai totul înainte să intri pe porţi. Se spune că bârfele zboară repede pe aici, dar cred eu, nu chiar aşa de repede. Deci cum de ai ştiut?

Barbara zâmbi şi se întinse să-şi ia pelerina căptuşită cu blană de la capul patului.

– Păi, vezi bine, Harold mi-a spus, nu-i aşa?

Jolene se uită la femeie, toată nesiguranţa, toate îndoielile şi temerile preschimbându-se într-un nod îngheţat în stomac. N-avea motiv de bucurie că găsise dovada bănuielilor sale. Mai explica încă un motiv pentru care femeia asta nu se străduise să încerce a-i despărţi pe ea şi pe Sigimor. N-avea nevoie pentru că Barbara ştiuse că Jolene va fi plecată în curând. Femeia nu renunţase, doar aşteptase ca piedica din calea planurilor sale să fie îndepărtată. Jolene trase adânc aer în piept şi deschise gura.

– Eu n-aş ţipa dacă aş fi în locul tău, spuse Barbara, arătând spre bărbaţi şi spre Reynard şi ducându-se să închidă uşa.

Înghiţindu-şi strigătul pe care era pe cale de a-l slobozi, Jolene se uită îngrozită la bărbaţi. Clyde îl ţinea aproape de el pe Reynard cu un cuţit lucitor la gâtul acestuia. Donald arăta palid cu ochii lucind nefericiţi, dar nu făcu nici o mişcare să-l ajute pe Reynard. Sărmanul Reynard arăta îngrozit, cu lacrimile ce-i şiroiau pe obraji, dar nu se zbătea şi nu scotea nici un sunet.

– Eşti mamă, îi spuse ea lui Lady Barbara chiar când îl privea pe Reynard drept în ochi, încercând să-i insufle puterea de a fi curajos. Cum poţi permite ca un copilaş să fie ameninţat astfel?

– Ah, da, am adus pe lume două mici fiinţe, spuse Barbara. Ăsta a fost preţul pe care a trebuit să-l plătesc pentru un soţ bogat. Arătă gânditoare pentru o clipă. Poate dacă cineva ar fi ţinut un cuţit la gâtul unuia din ei aş fi simţit o tresărire sau două, dar ăsta nu-i al meu, nu-i aşa? Nu, e plodul unui englez oarecare.

– Aş putea să întreb ce se va întâmpla după ce ne dai pe mâna lui Harold?

– O să mă întorc să-l consolez pe sărmanul Sigimor, soţul umilit.

– Şi te aştepţi să creadă aşa ceva? Să creadă că mi-aş risca viaţa şi pe cea a lui Reynard fugind, în vreme ce omul care ne vrea morţi e încă pe undeva pe-acolo?

– O să creadă, când o să-i spun că ai fugit să te întâlneşti cu alte neamuri de-ale tale ce-l urmăresc acum pe Harold.

Deşi era mulţumită că familia ei ar fi putut descoperi crimele lui Harold şi acum îl urmărea, veştile îi mai aduseră şi o teamă înfiorătoare. Dacă era adevărat, ea şi cu Reynard nu îi mai erau de nici un folos lui Harold, poate doar ca nişte obiecte ale răzbunării, o persoană asupra căreia să-şi reverse furia. N-avea nimic de negociat, cu excepţia micii şanse ca el să se gândească să-i folosească pentru a-şi salva propria viaţă. În funcţie de cât de turbat era din cauza a tot ce pierduse, asta poate că nu era de ajuns. Şi mai grav, Sigimor s-ar putea s-o creadă pe femeie.

Jolene înlătură repede acest gând. Sigimor va veni după ea, n-o va crede pe femeia asta. Dacă nu de altceva, va simţi că e de datoria lui să se asigure că ea şi cu Reynard au ajuns în siguranţă la rude. Jolene trebuia să se agaţe de credinţa că Sigimor va veni în ajutorul ei sau ştia că teama ce-i încleştase măruntaiele o va copleşi.

- Îţi pui prea mari speranţe că Sigimor o să te creadă, în special când i-ai arătat nesăbuinţa acestui gest acum zece ani, spuse Jolene, mulţumită că în vocea ei nu se auzea nici un pic de teamă. Chiar şi acum crede că îl minţi.

- Dacă aşa stă treaba, de ce ne-a permis să stăm aici?

- Pentru că ai o familie puternică şi prieteni la fel de puternici. Ştie că ai putea să-i faci mari necazuri şi pur şi simplu nu merită. Dar încep să cred că se înşală. Cred că nu mai ai prieteni puternici sau neamuri. La urma urmei, dacă aveai şi îl voiai cu adevărat pe Sigimor, ai fi încercat să-i foloseşti pentru a ţi-l aduce. Sau să pui mâna pe cineva mai bogat. N-ai fi forţată să joci astfel de jocuri înjositoare dacă ai fi avut o rudă bogată la care să te duci.

- Nişte nătărăi bisericoşi cu toţii! izbucni Barbara. Am făcut aşa cum au vrut ei, m-am măritat cu bătrânul ăla dezgustător şi i-am dăruit moştenitorul dorit. Şi care îmi e răsplata? Nici una! Nătărăul ăla bătrân nu mi-a lăsat nimic! N-am nici măcar un acoperiş deasupra capului. Ah, prostul ăla bătrân mi-a lăsat o cocioabă mică, un loc jalnic înconjurat de oi şi o nimica toată din care să trăiesc. Mă ajută neamurile? Nu! Mi-au spus că sunt o târfă, o ruşine, o pată pe numele lor! Mi-au închis cu toţii uşa-n nas! Ah, o să plătească pentru asta, ţine minte ce spun. O să plătească.

Jolene se sili să rămână calmă privind-o pe Barbara cum spumegă, ca apoi să se cufunde într-o tăcere posacă şi gânditoare. Dacă Barbara găsea vreun prostănac s-o ia de nevastă, fără îndoială că s-ar folosi de el ca să se răzbune. Într-un fel, femeia semăna destul de bine cu Harold. Era evident că nu îşi dădea seama că îşi făcuse toate astea cu mâna ei.

- Şi banii pe care Harold a promis că-i plăteşte pentru voi doi vor fi fără îndoială de ajutor, spuse dintr-odată Barbara şi zâmbi, furia şi proasta dispoziţie risipindu-se cu o ciudată rapiditate.

– Dacă te încrezi în Harold să-şi ţină cuvântul, atunci eşti proastă, spuse Jolene.

– Eu şi omul ăla avem o înţelegere. Eu îi dau ce vrea el şi primesc ce vreau eu – bani şi cale liberă spre Sigimor. Ce îmi dă Harold o să-mi asigure un trai confortabil până când îl aduc pe Sigimor în faţa unui preot.

– Singurul mod în care o să-l aduci pe Sigimor în faţa unui preot e dacă o să participe la înmormântarea ta. Şi dacă te încrezi în Harold, asta e foarte posibil.

– Ah, eşti aşa de plictisitoare! Harold n-o să ne trădeze. Suntem deja destul de apropiaţi. Dacă n-ar fi englez, l-aş considera o bună alegere pentru a-mi fi soţ. Cu siguranţă că ar înţelege nevoia mea să răzbun insulta pe care am suferit-o. Îşi legă pelerina şi îşi trase gluga pe cap. Mai bine să ne vedem de drum. Vreau să mă întorc aici pe când soseşte şi Sigimor.

– Şi cum plănuieşti să ieşi de aici?

– Păi, Clyde a găsit o ascunzătoare. Toate castelele au aşa ceva, şi Clyde e foarte bun în a le descoperi. A găsit una unde o să mergem noi. I-a găsit lui Harold un loc bun unde să se ascundă. Sunt sigură că s-a distrat să ştie că toţi Cameronii îl caută peste tot fără succes.

Barbara merse spre şemineu, întoarse o sculptură ciudată de la capătul poliţei şi în peretele gros din piatră apăru încet o deschizătură. Clyde luă o făclie din suportul de pe perete şi cu cuţitul la spatele lui Reynard îl împinse pe băiat înaintea lui în coridorul întunecos. Zâmbind dulce, Barbara făcu semn cu mâna lui Jolene să-l urmeze. Ştiind că nu are de ales, Jolene se îndreptă spre uşa încastrată adânc în perete. Se opri totuşi după ce intră, pentru că Barbara luă o lumânare, apoi se încruntă la Donald care nu făcuse nici o mişcare s-o urmeze.

– Ei? Haide, vino, îi porunci ea vărului ei. Pierdem timp.

– Nu. Eu o să rămân aici, spuse Donald cu ochii strălucind pe faţa pământie.

– De ce?

– Pentru că nu mă bag mai departe în treaba asta.

– Donald, dacă mă trădezi, o să plăteşti pentru asta.

– Ah, da, ştiu. Acum înţeleg clar de ce eşti în stare, verişoară. Nu-ţi fie frică!

– Bine. Vorbesc serios. Dacă Sigimor întreabă unde a plecat nevasta lui, ai face mai bine să nu-i spui nimic. Juri?

– Jur! Dacă Sigimor mă întreabă asta, n-o să spun o vorbă. O să te las pe tine să minţi. Eşti mai bună la asta.

– Păi, da, firește că sunt. Tu n-ai fost niciodată aşa de bun ca mine. Barbara se întoarse spre Jolene. Mişcă! Nu pot să lipsesc prea mult.

Jolene aruncă o ultimă privire spre Donald, apoi intră în coridor. O clipă mai târziu auzi cum Barbara o urma. Era la fel de întunecos şi de îngust precum cel pe care îl folosise să fugă din Drumwich şi de Harold. Se gândi că era cumva ironic să apuce pe un drum asemănător, exact înapoi înspre pericolul din care scăpase.

Donald se ridică şi închise intrarea în coridor, apoi îşi sprijini fruntea de piatra rece. După o clipă, se duse înapoi la locul lui şi se apucă din nou de cioplit. De data asta, Barbara mersese prea departe. O să aştepte. Cameronii se vor întoarce în curând. Era sigur că unul din ei o să dea peste el şi o să-l facă să le spună ce ştia fără ca el să-şi încalce jurământul făcut faţă de Barbara. Spera doar să supravieţuiască confruntării. Era aproape sigur că Barbara nu va supravieţui celei către care se îndrepta.

– Cred că omul a plecat înapoi spre Anglia, spuse Somerled, aruncând pânza cu care se ştersese şi întinzându-se să ia haine curate.

Sigimor oftă uscându-şi părul şi uitându-se în jur la bărbaţii care călăriseră cu el în acea zi. Erau adunaţi cu toţii într-un şopron pentru îmbăiat pe care îl construise cu câţiva ani în urmă exact pentru scopul ăsta, sosirea

neașteptată a aproape douăzeci de bărbați murdari, nerăbdători cu toții să-și curețe noroiul de pe ei. Fiecare dintre ei aștepta răspunsul la vorbele lui Somerled. Faptul că nu putuseră da de Harold și de oamenii lui după două zile părea să dea de înțeles că omul renunțase în cele din urmă.

– Nu, spuse el. Nu cred că a renunțat. Își atârnă hainele la uscat pe unul dintre numeroasele cârlige de pe perete și începu să se îmbrace. S-a dat la fund.

– Atunci ar fi trebuit să-l găsim. Știm ținutul ăsta mai bine decât el.

– Da, dar asta nu-nseamnă că n-a putut da peste o ascunzătoare bună. Sunt destule pe-aici. Se uită la fratele lui geamăn și ridică din umeri. Nu pot să explic, dar sunt sigur că e pe-aici și încă aproape.

– Ai avut o vedenie, nu-i așa, Sigimor? îl întrebă fratele lui Ranulph.

Sigimor încuviință tăcut pe când Tait și cu Nanty îl aruncară pe Ranulph într-una dintre căzile mari folosite pentru îmbăiat.

– Cred doar că un om care ne-a urmărit cu atâta înverșunare, care s-a îndepărtat de casă și astfel riscă să piardă tot ce a câștigat ucigând, n-o să își bage coada între picioare plecând acasă acum.

– Nu, probabil că nu, încuviință fără tragere de inimă Somerled, ieșind din șopron alături de Sigimor. E doar puțin umilitor că se pare că nu putem găsi un dușman ce se ascunde pe pământurile noastre.

– Știu. Sigimor simți cum se încordează când Fergus ieși alergând din castel.

– Ce-i, băiete? întrebă el când băiatul se poticni oprindu-se în fața lui. Pistruii lui Fergus se vedeau limpede pe fața lui palidă.

– Au dispărut! Fergus îl înșfăcă pe Sigimor de mână și îl trase spre castel. Jolene și cu Reynard au dispărut! Au mers să vorbească cu femeia aia și acum au dispărut.

Pe Sigimor îl trecu un fior. Pentru o clipă nu putu face mai mult decât să-l lase pe Fergus să-l tragă. Doar când intrară în castel și o văzu pe scări pe Bătrâna Nancy, la fel de palidă, își recăpătă cumva controlul.

– Ești sigură că au dispărut? o întrebă el.

– Da, milord, răspunse ea. Atât ea, cât și băiatul. Da, la fel și Lady Barbara și unul din acoliții ei, omul ăla, Clyde. Vărul ei este încă aici, dar nu vrea să răspundă la întrebări.

Sigimor alergă pe scări și se îndreptă direct spre camera Barbarei. Putea auzi cum ceilalți îl urmează, dar nu aștepta să-l ajungă din urmă. Când năvăli în camera Barbarei, se uită în jur și simți cum acel fior de teamă se înteți. Singurul din cameră era Donald. Stătea la o masă lângă foc lucrând la o mică sculptură. Apoi, spre mirarea lui contrariată, tânărul îi zâmbi.

– Era și timpul să ajungi aici, spuse Donald. Ai întârziat puțin la întoarcere.

– Unde e nevasta mea? întrebă el când Donald așeză cu grijă pe mijlocul mesei piesa pe care o cioplise.

– Ah, ce să zic, nu pot răspunde la întrebarea *asta*.

– Ba o să răspunzi dacă vrei să ieși de-aici viu și nevătămat.

– Ah, da, vreau asta chiar foarte mult. Foarte mult. De asta stau aici. Aștept doar să pui întrebarea corectă.

Sigimor își înăbuși mânia ca și sentimentul de disperare pe care îl simțea. Donald nu îl înfrunta efectiv, își dădu el seama. De fapt avea sentimentul limpede că tânărul spera să poată ajuta. Exista o cheie care deszăvora adevărul, dar Sigimor n-avea chef de cimilituri și nu era dispus să dezlege vreuna. Când Fergus, Bătrâna Nancy și Somerled se strânseră în jurul lui, Sigimor inspiră adânc și rar de câteva ori pentru a-și căpăta o cât de mică urmă de calm.

– Unde a plecat Lady Barbara? întrebă el cu mâna strângându-se pe teaca sabiei, dar, spre surpriza lui, tânărul zâmbi din nou.

- Ei, asta e o întrebare la care *pot* răspunde. Mă tem că i-a dus pe Lady Jolene şi pe băiat la omul ăla, Harold. Donald se lăsă în scaun când Sigimor făcu câţiva paşi înspre el. I-am spus că nu e bine, chiar am avertizat-o în legătură cu bărbatul.

- Dar n-ai făcut nimic s-o opreşti, nu-i aşa?

- Nu. Am crezut că o s-o fac să se răzgândească, exact până când soţia ta şi cu băiatul au intrat în cameră. Odată ce a început totul, mi-am dat seama dintr-odată că n-aş putea avea încredere în Barbara nici măcar că mă lasă în viaţă, că există o mare şansă să-i spună lui Clyde să-mi taie gâtul dacă aş fi încercat s-o opresc sau dacă o trădam în faţa ta. Harold i-a promis o adevărată avere. Ea crede cu adevărat că el se va ţine de cuvânt şi că ea va putea după aceea să se strecoare aici şi să-ţi facă avansuri. Au plecat către catacombe.

Sigimor se uită înspre Somerled când fratele lui blestemă.

- Am crezut că sunt închise.

- Eu şi Liam le-am deschis de curând. Somerled ridică din umeri. Curiozitatea. Au fost închise încă de pe vremea când tata era flăcău.

- Dar cum de Lady Barbara şi cu Clyde au plecat fără a fi văzuţi? Biserica unde sunt catacombele astea e la cel puţin cinci kilometri distanţă.

Sigimor observă dintr-odată cum Donald continua să se joace cu figurina pe care o cioplise şi înjură, întorcându-şi privirea spre figurina asemănătoare de la colţul şemineului.

- Am uitat de ascunzătoare. Se uită înapoi spre Donald. De câtă vreme a plecat Lady Barbara?

- Acum vreo două ore şi pe jos. Milord! strigă Donald când Sigimor vru să plece.

Încet, Sigimor se întoarse să se uite din nou spre bărbat.

- Ştii ce tare vreau să te omor?

- Da, cred că da.

- Atunci de ce mai eşti încă aici?

- Vreau să iau cadavrul Barbarei acasă, răspunse el încet.

capitolul 17

Jolene simţi un gust amar în gură uitându-se la trupul lui Clyde şi al lui Lady Barbara, neputând să-şi ferească privirea. Nu văzuse niciodată pe cineva ucis atât de repede şi cu atâta sânge-rece. Barbara fusese din fericire inconştientă de pericol chiar până în ultima clipă. Pe faţa lui Clyde apăruse o expresie ciudată în fracţiunea de secundă între momentul când îşi dăduse seama că cineva se apropiase în spatele lui şi cel când i se tăiase gâtul. Îi aruncase lui Harold o privire ce putea fi numită doar admirativă. În ultima clipă a vieţii lui, omul făcuse totuşi o singură faptă bună. Îl împinsese pe Reynard spre Jolene. Ea îl prinsese pe nepotul ei şi îl acoperise cu fustele pentru a-l împiedica să vadă neaşteptata execuţie.

Când cei doi bărbaţi care uciseseră începură să târască cadavrele, ea se uită în cele din urmă la Harold.

- Curând o să rămâi fără aliaţi dacă te porţi aşa cu ei.

- V-au vândut pe tine şi pe copil către mine. Mai apoi m-ar fi vândut pe mine către Cameroni, spuse Harold şi ridică din umeri.

- Aşadar, i-ai acuzat de o crimă înainte chiar de a o fi făcut?

- Femeia era hotărâtă să devină stăpâna castelului ăluia blestemat al cărui nume nu-l poate pronunţa nici o fiinţă civilizată. Ar fi făcut orice să-l facă pe Sir Sigimor să se însoare cu ea. L-a trădat pe el în faţa mea ca să scape de tine. Ca să intre în graţiile lui, m-ar fi trădat pe mine. Se încruntă spre cele două cadavre acum aruncate unul peste celălalt în colţul îndepărtat al vastei încăperi. Mă deranjează că vărul ăla tinerel al ei n-a venit şi el.

Jolene îl frecă uşor pe spate pe Reynard ce tremura şi se întrebă dacă Donald ghicise ce se va întâmpla, simţise cumva pericolul de a avea de-a face cu Harold.

- Cât de dezamăgit trebuie să fii.

- O să plecăm de aici de îndată ce se lasă întunericul, spuse el ignorându-i sarcasmul. Nu m-am hotărât încă ce să fac cu voi, dar cred că îl voi putea folosi pe băiat să-mi cumpăr ceva. Viaţa mea pentru a lui. Rudele noastre vor fi dornice să-l ia înapoi viu şi nevătămat. Mă tem că tu n-o să fii atât de norocoasă. Se uită în jur. O ascunzătoare excelentă, nu-i aşa? Tipul ăla, Clyde, a găsit-o. Am stat aici comod, fără să ne plouă şi în siguranţă, în vreme ce toţi Cameronii s-au istovit, ei şi caii lor, să ne caute.

- Clyde a fost profund impresionat de felul în care ţi-ai arătat recunoştinţa, sunt sigură. Se uită în jur la ceea ce evident era principalul cavou în care bănuia că erau câteva străvechi catacombe. Mă întreb de ce Sigimor nu s-a gândit să caute aici.

- Martin crede că au fost deschise doar de curând şi după foarte multă vreme.

- Milord, spuse Martin, îndreptându-se spre Harold. Am un mesaj de la rudele dumneavoastră.

- Nu trebuia să luăm legătura cu ei până mâine.

- Au prins pe unul dintre oamenii pe care îi trimisesem să-i urmărească şi i l-au dat să-l aducă.

- Ei bine, ce zice?

- Solicită o întâlnire, milord. Ruda dumneavoastră, Sir Roger, vă trimite salutul lui şi cere ca dumneavoastră sau altcineva la alegere să se întâlnească cu el mâine de dimineaţă.

- Unde şi când?

- Cam la trei kilometri sud de aici, într-un luminiş. La o oră după răsărit. E uşor de găsit. La doar câţiva metri de aici se poate vedea vârful unui vechi turn. Drept înainte spre el, dai de luminiş.

- Câți oameni are? întrebă Harold după ce se încruntă o clipă.

- Douăzeci, răspunse Martin, și doi scoțieni. Cred că s-ar putea să fie din clanul MacFingal. Au înfățișarea ticăloșilor ălora. Ei au fost cei care l-au prins pe omul nostru.

Harold înjură și își trecu mâna prin păr.

- Trebuie să cuget la asta. Se cere răspuns?

- Nu. Răspunsul va fi dacă mergeți la întâlnire.

Dând din cap, Harold se uită dintr-odată spre Jolene.

- Ia-l pe plodul ăla smiorcăit și du-te să stai undeva! Trebuie să mă gândesc.

Mai mult decât bucuroasă să plece de lângă Harold, Jolene îl luă pe Reynard în brațe și se duse să caute un loc unde să se așeze. Se îndepărtă de cadavrul Barbarei și al tovarășului ei spre un mare sicriu de piatră sprijinit de peretele mai îndepărtat. După ce se gândi puțin, se așeză la capătul lui, cu spatele la perete, trăgându-se în întuneric. Jolene se uită cum Harold se plimba de colo-colo. Îl ținu aproape pe Reynard și speră ca orice ar fi atras atenția lui Harold avea s-o facă pentru multă vreme.

Vărul Roger era aproape, se gândi ea și lăsă s-o inunde bucuria acestor vești. Jolene era sigură că asta îi va da o șansă lui Reynard. Având iminenta ocazie de a negocia viața lui pe a lui Reynard, ea era sigură că va profita de aceasta. Era puțin probabil să respecte orice înțelegere ar fi făcut, dar cel puțin Reynard va fi scos din mâinile dușmanului. Era sigură că Roger va face tot ce era necesar pentru a-l determina pe Harold să-i dea băiatul.

Se sili să ignore posibila ei soartă. Jolene știa că, dacă își permitea să înceapă a se gândi la ce i-ar face Harold, ar pierde rapid controlul deja fragil asupra fricii pe care o simțea. Trebuia să fie curajoasă de dragul lui Reynard, să încerce să rămână calmă, și asta însemna să ignore care i-ar fi fost locul în planurile tenebroase ale

lui Harold. Sigimor o s-o caute curând, își spuse ea și se agăță de acea speranță ca de un scut împotriva lui Harold și a propriei sale frici.

Pentru a nu se mai gândi la ce o aștepta în curând dacă nu fugea de Harold, ascultă cu atenție la ce se vorbea. Nici Harold, nici Martin nu se oboseau să vorbească încet, și vocile lor răsunau cu putere în încăpere. Furia lui Harold, observă ea, nu mai era atât de bine stăpânită.

- Băiatul o să ne aducă libertatea, milord, spuse Martin.

- Da, da, dar dacă aș putea să-l duc înapoi la Drumwich eu însumi, mai există o șansă să pot obține controlul. Băiatul e cheia la toate astea, Martin, izbucni Harold, când Martin scutură din cap.

- Singurul lucru la care băiatul constituie cheia e libertatea noastră. Sir Roger are douăzeci de oameni cu el. Deoarece îi are și pe doi din clanul MacFingal și ăștia nu încearcă să-i fure caii, asta înseamnă că a fost ajutat de aliații clanului Cameron. I-au adus aici să se alăture Cameronilor împotriva noastră. Mă gândesc că asta înseamnă că Sir Roger știe totul și poate că are și ceva putere în spatele lui. Răscumpărați-l pe băiat pentru libertatea noastră, pentru viețile noastre și poate pentru ceva bani pe care i-ar avea omul.

- Și după aia, ce? Unde o să mergem?

- Franța sau o altă țară unde să ne putem vinde săbiile. Martin se uită cum Harold umbla de colo-colo. Și poate ați avea în vedere să dați la schimb și femeia.

- Niciodată! urlă Harold. Ea e cauza pentru care ne aflăm în necazul ăsta! Ea a stricat totul și vreau s-o fac să plătească pentru asta. Vreau s-o fac să sufere pentru asta. Se uită prin încăpere până când o văzu pe Jolene și se holbă la ea. Te-ai măritat cu scoțianul ăla.

- Cum de ai descoperit asta? întrebă ea.

- Preotul. Te-am urmărit acolo, răspunse Harold, apropiindu-se, strângând și desfăcând pumnii. El ne-a

spus după ce am făcut uz de puţină convingere şi şi-a dezlegat limba. Da, şi a plătit scump pentru rolul jucat în asta.

- Ai omorât un preot? Jolene era surprinsă că Harold putea încă s-o şocheze, dar asta reuşise.

- Nu. Cel puţin nu era mort când l-am lăsat acolo, deşi probabil că şi-a dorit să fi fost mort.

- Preotul acela era un Cameron, Harold, spuse ea şi îl auzi pe Martin cum înjură. Un văr. Tocmai le-ai dat încă un motiv să vină după tine. Probabil că o să-l poţi folosi pe Reynard pentru a negocia cu Sir Roger, dar Cameronii o să vină după tine tot drumul până la mare.

Harold arătă neimpresionat de ameninţarea ei, dar ea observă că Martin îşi mişti ochii, cugetând.

- De ce ar trebui ca asta să mă îngrijoreze? Până acum nu au fost o ameninţare. Nu fac decât să fugă de noi şi să se ascundă.

- Da, şi te-au dus chiar până la porţile lor, te-au dus adânc în ţinuturile lor, în mijlocul aliaţilor şi al neamurilor lor.

Harold sări spre ea şi, spre surprinderea ei, Martin îl înşfăcă. Pentru câteva minute, cei doi bărbaţi se împleticiră prin încăpere pe când Harold înjura şi îl ameninţa pe Martin, dar în ciuda loviturilor încasate, Martin nu-i dădu drumul. În cele din urmă, Harold se opri în loc. Martin îi dădu încet drumul şi se dădu înapoi. Harold îşi scoase sabia şi o îndreptă înspre Martin atât de repede încât Jolene icni. Îşi puse mâna la ceafa lui Reynard şi îi ţinu faţa apăsată de ea, sigură că avea să mai fie o crimă. Ori Martin avea mai multă încredere în valoarea lui pentru Harold decât avea ea, ori pentru motive ştiute doar de el, refuză să scoată şi el sabia, pentru că doar sta acolo. Apoi zări lucirea unei lame tăioase lângă şold şi îşi dădu seama că omul avea un cuţit în mână. Ştia că Martin putea da o lovitură mortală cu arma asta înainte ca Harold să apuce să-şi folosească sabia. Toţi oamenii stăteau încordaţi urmărind scena, şi Jolene avu

sentimentul puternic că loialitatea lor înclina mai mult în favoarea lui Martin decât a lui Harold.

- Ai apăra-o pe târfa aia mică? întrebă Harold pe o voce răguşită de furie.

- Pentru moment, răspunse Martin. Fie şi numai pentru că ea îl are pe băiat, şi el nu trebuie atins.

Harold ridică uşor din umeri şi închise ochii, apoi încet îşi băgă sabia înapoi în teacă.

- O să mă ocup de ea mai târziu.

Martin dădu din cap şi cuţitul dispăru.

- Dacă vreţi. Poate v-aţi gândi şi la posibilitatea de a o folosi pentru a-i opri pe Cameroni să ne măcelărească.

Se auzi o şoaptă de aprobare din partea celorlalţi oameni din încăpere.

- Cameronii? Nu sunt o ameninţare adevărată. N-au făcut nimic decât să fugă de noi, nici măcar n-au încercat să ne înfrunte sau să lupte cu noi.

- Nu încă. Martin se uită la Harold până când bărbatul începu să se încrunte, evident gândindu-se la cuvintele lui Martin. Nu erau decât şase şi o aveau pe ea şi pe băiat cu ei. Poate că unora li s-ar fi părut o laşitate că n-au făcut decât să ne evite, dar eu n-o văd aşa. A fost o mişcare inteligentă şi alegerea corectă a tacticii. Ea are dreptate. Acum ne aflăm adânc în ţinuturile lor, înconjuraţi de neamurile şi de aliaţii lor. Noi suntem cei depăşiţi numeric, cei care se ascund de urmăritori.

Jolene se uită în jur la oamenii din încăpere care cu toţii îl priveau cu atenţie pe Harold. Era foarte limpede că toţi erau de acord cu Martin şi aşteptau să vadă dacă şi Harold va fi. Înţeleseseră că fuseseră prinşi într-o plasă din ce în ce mai strânsă şi voiau să iasă din ea. Jolene avea un puternic sentiment că, dacă Harold nu începea să arate că era mai interesat să iasă din capcană decât să se răzbune, va ajunge să fie lipsit de orice sprijin. Jolene înăbuşi neaşteptata speranţă că o revoltă a lor ar putea să-i ofere o şansă să evadeze, dar încă aştepta apariţia uneia.

– Așa, și bănuiesc că ai un plan? întrebă Harold rostind fiece cuvânt apăsat, în bătaie de joc.

– Da, am, răspunse Martin ignorând zeflemeaua. Îl folosim pe băiat pentru a băga săbiile englezilor în teacă și o folosim pe ea să ne scoată teferi din blestemata asta de țară. Martin oftă și se frecă pe față. Ea e soția lui Sir Sigimor. Dacă nu de altceva, onoarea îi va cere să facă ce trebuie pentru a o proteja și a o ține în viață. Între a-l răscumpăra pe băiat la englezi și pe ea la scoțieni, am putea ieși din încurcătura asta mai bogați. Cel puțin avem o șansă să ieșim de aici în viață. Gândiți-vă la asta, așa cum fac și eu; cealaltă posibilitate pe care o văd este să ne străduim măcar, astfel încât să le fie mai greu să ne măcelărească.

Un zgomot slab îi atrase atenția lui Jolene, dar se sili să nu-i dea atenție. Ce se petrecea între Martin și Harold era prea important pentru a-i scăpa din vedere. Era în joc soarta ei. Știa că Harold trebuia s-o facă să plătească pentru tot ce pierduse, pentru eșecul tuturor complotu-rilor lui, dar dacă Martin îl convingea că ar putea să le fie de folos, îi creștea șansa de a supraviețui. Se rugă în tăcere ca Harold să dea ascultare sfatului lui Martin, s-o țină drept scut între ei și Cameroni până când puteau ajunge la un port să fugă în Franța. Gândul de a petrece zile întregi fiind captiva lui Harold era unul înspăimân-tător, dar ar fi rămas în viață și știa că Sigimor ar fi venit apoi după ea.

Sigimor lăsă încet la pământ trupul omului pe care tocmai îl omorâse și apoi se încruntă spre vechea bise-rică. Sub dărăpănătura aceea se afla Jolene. Se afla în mâinile lui Harold de o oră, poate mai mult. Gândul la ce i-ar fi putut face deja îl făcu să simtă noduri în stomac. Îi trebui toată stăpânirea de sine și ocazionala intervenție promptă a lui Liam pentru a nu coborî în cavou, pentru a-l spinteca pe Harold.

Din clipa în care Fergus îi spusese că Jolene dispă-ruse, îl trecuseră fiori reci, se temuse pentru ea. Chiar

şi mai mult, se temuse că o s-o piardă, că n-o să fie în stare s-o salveze. Era aproape imposibil să nu-i vină în minte imagini sumbre cu ceea ce spusese Harold că i-ar face. Îl tot auzea pe bărbat cum vorbea de planurile lui pentru ea. Logica îi spunea că Harold nu putea să facă prea multe în puţinul timp pe care îl avea, dar Sigimor nu reuşea prea bine să gândească logic în acele momente. Era nevoie doar de o clipă să ucizi pe cineva, îi tot şoptea mintea.

- Paza e înlăturată, afară şi înăuntru, spuse Liam când i se alătură lui Sigimor.

- Da, spuse Somerled când veni de cealaltă parte a lui Sigimor. Scoţienii ăia doi au fugit înspre munţi, nici măcar nu i-au avertizat pe oamenii ăştia de aici.

- Hoţii n-au onoare, murmură Tait, lăsându-se pe vine lângă cadavrul bărbatului pe care îl omorâse Sigimor şi cercetându-l îndeaproape. Cred că sunt mercenari. Dacă-i putem încolţi sau înconjura, s-ar putea preda.

- Cum intrăm? întrebă Sigimor ştiind că doar gândindu-se la lupta ce-i aştepta îl putea ţine cu mintea întreagă.

- În trei feluri, răspunse Liam. Erau gărzi doar la două intrări, aşa că putem presupune în linişte că nu ştiau de a treia.

- Poate că unul dintre scoţienii ăia iuţi de picior trebuia s-o păzească.

- Nu. Fuseseră puşi afară să se uite după noi, probabil să-l avertizeze pe Harold dacă ajungeam prea aproape de ei cu căutarea. Când ne-am îndreptat direct aici, mişcându-ne cumva pe furiş, şi-au dat seama că nu-i mai căutăm şi au hotărât că partida e pierdută. Au hotărât să-i lase pe englezi în plata Domnului şi să-şi salveze pielea. Care e planul nostru?

- Spune-mi unde sunt intrările şi unde crezi că s-a instalat Harold?

Sigimor închise ochii şi ascultă atent, relaxându-se puţin când atât Liam, cât şi Somerled subliniară că există

doar o singură încăpere dedesubt unde Harold şi oamenii lui ar fi putut face tabără în condiţii oarecum bune. După ce se gândi puţin, începu să-i împrăştie pe cei aproape treizeci de bărbaţi pe care îi avea, şapte la fiecare intrare şi pe restul îi lăsă să rămână deasupra ca să se asigure că nici unul dintre oamenii lui Harold nu va scăpa şi de asemenea ca să le asigure spatele. Calculară cât timp ar fi fost necesar pentru fiecare grup să se ducă la locul său, şi Sigimor alese un semnal pentru a anunţa atacul. Nanty rămase la suprafaţă cu gărzile, Somerled luă şase oameni la intrarea principală din biserică, Liam se postă cu încă şase oameni la intrarea ascunsă din interior, şi Sigimor şi alţi şase rămaseră la intrarea exterioară la doar câţiva metri de omul pe care îl omorâse.

Mersul prin coridor se desfăşura încet şi tot drumul Sigimor înjură întunericul. Apoi începu să se zărească o lumină slabă ce străpungea negura, şi el zâmbi. Harold era aproape şi îi trebui toată stăpânirea de sine pe care o avea să continue să meargă încet. Oamenii lui bine antrenaţi n-aveau nevoie de vreun semnal să se ţină aproape de pereţi atunci când începură a auzi zgomot de voci. Înaintând puţin câte puţin până când ajunse la capătul coridorului, Sigimor riscă să arunce o privire înăuntru. Numără şase bărbaţi şi Harold împreună cu bărbatul cu care stătea, unul de care Sigimor îşi aminti de la Drumwich, numit Martin.

Chiar când era să se retragă în întuneric, Sigimor auzi un uşor smiorcăit. Se uită înspre dreapta şi aproape că se dădu de gol cu un brusc strigăt de bucurie. Jolene stătea pe duşumea la aproape un metru distanţă. Era ghemuită într-un colţ sprijinită de peretele camerei şi înghesuită după un mare sicriu de piatră, ţinându-l pe Reynard în poală şi uitându-se atentă la Harold. Sigimor se dădu repede înapoi în întuneric şi îşi închise ochii, simţindu-şi genunchii moi de uşurare. Jolene nu părea să aibă nici măcar o vânătaie.

– Ideea ta e destul de bună, spuse Harold. Trebuie să mă gândesc la asta.

- Ce e de gândit?

- Trebuie să mă gândesc la un fel de a face aşa cum spui tu, dar s-o păstrez pe Jolene.

Martin înjură.

- Nu merită să muriţi pentru femeia aia!

- N-am de gând să mor pentru ea.

Sigimor dădu semnalul de atac, zâmbind satisfăcut când primi drept răspuns două ecouri rapide la chemarea uşoară ca de mierlă. Părăsi repede culoarul, aşezându-se în faţa lui Jolene. Se uită cu plăcere şi mândrie când alţi douăzeci de Cameroni apărură dintr-odată, înconjurându-l pe Harold şi pe oamenii lui. Cu feţele posomorâte şi cu săbiile scoase, arătau foarte bine, decise el. Când Harold se uită uimit spre el, Sigimor zâmbi spre bărbat.

- Mă tem că intenţiile tale nu-s bune de nimic, Harold, spuse Sigimor. O să mori. Chiar aici. Chiar acum.

Sigimor se bucură când brusc Harold urlă de furie şi îşi scoase sabia. Sperase că bărbatul nu va voi să se predea. Îndepărtându-se de Jolene şi simţind că unul dintre oamenii lui îi luă repede locul ca s-o protejeze, Sigimor înaintă ca să răspundă provocării lui Harold înainte ca bărbatul să-şi vină în fire şi să se retragă.

Jolene îl ferea pe copil, ca să nu vadă confruntarea, iar Reynard se zvârcolea şi tresărea la zgomotul săbiilor ce se ciocneau una de alta răsunând prin încăperea de piatră. Îl privi pe soţul ei şi pe Harold pentru doar o clipă, înainte de a simţi cum calmul i se instalează în trup, alungând răceala spaimei. Harold era bun, dar Sigimor era mult mai bun. Harold *urma* să moară. Chiar aici. Chiar acum.

Se uită în jur să vadă ce se mai întâmplă. Martin şi doi dintre ceilalţi oameni se predaseră imediat. Stăteau neînarmaţi lângă Liam uitându-se la luptă. Alţi patru făcuseră greşeala să-şi scoată săbiile. Doi erau deja morţi şi, deşi nu se pricepea la lupte, ea fu sigură că şi ceilalţi doi aveau să fie în curând. Cameronii făceau faţă

atacurilor unu contra unu, dar oamenii lui Harold erau evident depăşiţi numeric.

Chiar când îşi întoarse privirile spre Sigimor, lupta luă sfârşit. Harold se mişcă stângaci, lăsându-se descoperit, şi Sigimor profită rapid, împlântându-şi adânc sabia în pieptul bărbatului. Felul rapid în care Harold muri, abia dacă icnise când sabia îi pătrunsese în trup, îi spunea lui Jolene că probabil fusese o lovitură direct în inimă. Sfârşitul celorlalţi doi bărbaţi fu aproape tot atât de brusc şi de lipsit de zgomot. Se uită când Sigimor îşi curăţă sabia pe haina cu complicate broderii a lui Harold şi apoi şi-o vârî înapoi în teacă. Sigimor se uită la ea, apoi dădu din cap când zâmbi spre el şi îşi întoarse atenţia înspre Martin şi ultimii oameni ai lui Harold.

– Pentru că femeia mea e neatinsă mă simt puţin milos, spuse Sigimor. Ieşiţi de aici. Să nu vă opriţi să-i jefuiţi pe morţi, să nu zăboviţi nici măcar să vă adăpaţi caii până când nu sunteţi departe de pământurile mele. Ţineţi-o tot într-o goană până când ieşiţi din Scoţia. Buna mea dispoziţie poate să dispară. Ranulph, condu-i afară, aşa încât oamenii noştri puşi acolo să nu-i omoare. Tait, Gilbert, urmăriţi-i şi, chiar dacă doar clipesc, omorâţi-i.

Acesta era Sigimor-războinicul, se gândi Jolene când auzi vocea lui rece, aspră ce răsuna prin încăpere. Chiar cuvântul milă îl rostise pe un ton ce nu arăta nici un fel de milă. Ştiind că oamenii pe care îi pusese afară Harold erau probabil morţi şi văzând cu cât uşurinţă şi sânge-rece îl omorâse pe Harold, Jolene bănui că ar trebui să fie agitată. În multe feluri, bărbatul acesta era un Sigimor pe care nu-l cunoştea, un bărbat pe care nu-l mai întâlnise înainte. În schimb, se mândrea cu el şi cu ea însăşi, pentru că el era al ei. Îi zâmbi din nou când el se ghemui în faţa ei şi cu blândeţe şi tandreţe o mângâie pe obraz cu aceeaşi mână cu care doar cu câteva clipe mai înainte mânuise o sabie letală. Era greu să domolească dorinţa puternică de a i se arunca în braţe şi de a-l săruta.

– Nu eşti rănită? întrebă el.

– Nu. Martin a încercat să-l convingă pe Harold că aş fi foarte utilă în târguiala cu tine. Martin voia să iasă viu din toate astea. Cel puţin el a căpătat ce a vrut. Se uită înspre peretele unde zăceau cadavrele Barbarei şi al lui Clyde. Mă tem că Lady Barbara şi tovarăşul ei n-au reuşit.

Sigimor tresări când văzu trupurile şi repede le făcu semn oamenilor lui să le scoată afară.

– Donald le vrea pentru a le duce acasă.

– Am simţit că el a ghicit cum s-ar fi sfârşit treaba cu Harold.

– Totuşi n-a riscat un deget să te ajute.

– Dar cu toate astea, te-a ajutat, nu-i aşa?

– Da, după ce am ghicit ce întrebare să-i pun. Poţi zâmbi la aşa ceva?

Ea zâmbi când Tait îl luă pe Reynard şi plecă cu băiatul.

– Acum, da, răspunse ea. Am auzit cât de atent îşi exprima promisiunea Barbarei şi am crezut că e făcută dinadins. Nu-l învinovăţesc pentru că n-a ajutat când am fost luaţi cu sila. Şi el era în pericol, cred.

Sigimor dădu din cap şi o ajută să se ridice în picioare. O luă în braţe şi o ţinu pentru o clipă, doar inhalându-i mireasma părului. Încet, ultima urmă de teamă pentru ea dispăru. Ţinând-o de umeri, o conduse afară din încăpere, luând o torţă să le lumineze calea şi lăsând câţiva oameni să ia cadavrele şi tot ce mai era de valoare.

Jolene îl luă de mijloc şi se lipi de el pe când mergeau. Îi spuse tot ce se întâmplase de când ea şi cu Reynard intraseră în dormitorul Barbarei. Singurul lucru pe care nu-l spuse era vestea că, nu foarte departe, se afla vărul ei Roger. Prezenţa lui însemna că o decizie urma să se ia curând şi, pentru moment, voia doar să se bucure că este în siguranţă, liberă şi din nou împreună cu Sigimor.

- Ah, vărul tău William, preotul, a fost cel care i-a spus lui Harold de căsătoria noastră, spuse ea pe când ieşeau din coridor, şi amândoi se opriră să ia o gură de aer proaspăt. Harold a spus că a trebuit să-l convingă să facă asta şi că i-a dat o bătaie soră cu moartea după aceea. N-a mai zăbovit să vadă dacă sărmanul om a supravieţuit sau nu.

- O să iau câţiva oameni să-i trimit la el, spuse Gilbert. Dacă e nevoie, îl putem lua la Scarglas şi să le lăsăm pe Fiona şi pe Mab să aibă grijă de rănile lui. Curând o să-l punâ înapoi pe picioare.

- Bun băiat, spuse Sigimor şi oftă când Gilbert plecă grăbit. N-aş fi surprins dacă ar mai fi vreo câţiva de-a lungul drumului pe unde a mers Harold care au încasat-o de la el, dar nu putem face nimic în privinţa asta.

- Nu, încuviinţă Jolene. Harold chiar avea un talent de a lăsa o dâră de sânge în urmă pe oriunde mergea. Cineva ar fi trebuit să-l omoare cu ani în urmă. Totuşi n-a existat niciodată vreo dovadă, şi era dintr-o familie suficient de nobilă pentru ca treaba asta să fie destul de dificilă.

- Da, un om sărman poate fi spânzurat pentru nimic mai mult decât o bănuială. Bogatul trebuie să fie prins cu sângele pe mâini şi chiar şi atunci s-ar putea să nu plătească pentru crima lui. O puse pe Jolene pe calul lui şi încălecă în spatele ei. Mă simt încă puţin milos, aşa că o să-l las pe Donald să rămână noaptea asta aici şi o să-l dau afară dimineaţă.

- Eşti un adevărat sfânt, bărbate, spuse ea şi schimbă un rânjet cu el.

Se strânse lângă el pe când plecară călare, punându-şi mâinile pe braţele lui. Era greu de crezut că totul se terminase, că Harold nu mai era o primejdie. Nu trecuse prea mult timp de când fugise din Drumwich, dar apăsarea acestei ameninţări făcuse ca timpul să se scurgă cu mult mai greu. Nu mai era o umbră constantă în spatele

ei, cu cuţitul la gâtul lui Reynard, sau cel care ar fi putut de fapt s-o facă să-şi dorească moartea.

Totuşi acum apăruse o nouă umbră, dar refuză să se gândească la ea deocamdată. Roger şi nevoia de a face o alegere apărură la hotarele fericirii pe care o simţea în clipa aceea. Mai avea răgaz până în zori. Pentru încă câteva ore o să pretindă că totul era bine.

capitolul 18

Cu toate că inspiră adânc aroma subtilă de lavandă ce se ridica din baia ei, încordarea pe care o simţea Jolene nu dădea semne să dispară. Reuşise cât putuse de mult să ignore ce o aştepta acum. Îndoielile îi pătrunseseră în minte chiar în momentul când se întorseseră de la ceea ce era acum mormântul lui Harold, şi toate încercările ei de a înlătura aceste gânduri n-o făcură decât să fie puţin absentă. Era sigură că Sigimor observase asta, dar probabil considera că era doar o consecinţă a lucrurilor care i se întâmplaseră în vreme ce era captivă.

Era ultima ei noapte cu el, se gândi ea, şi se sili să nu plângă. Chiar nu avea de ales. Reynard era un copil, nevoile lui erau mai mari decât ale unui bărbat sau ale ei. Jurase faţă de fratele ei pe moarte că va avea grijă de copilul lui. Nu prea se putea numi grijă dacă pur şi simplu îl dădea cuiva să-l ducă înapoi la Drumwich şi apoi nu-i mai păsa.

O parte din ea o îndemna să vorbească cu Sigimor despre asta, să-i spună despre Roger şi întâlnire, dar n-o băgă în seamă. Se temea că ar convinge-o să rămână cu el, să se lepede de jurământ, datorie şi de micul Reynard. Chiar şi mai rău, se temea că el nici măcar nu va încerca.

Ieşind din cadă, se şterse. Când luă cămaşa de noapte delicată pe care i-o dăduse Fiona, trebui să-şi stăpânească din nou lacrimile. N-o s-o mai vadă niciodată nici pe Fiona. N-o să mai vadă faţa pistruiată a lui Fergus.

N-o s-o mai audă vreodată pe Bătrâna Nancy spunându-i unuia dintre uriașii bărbați Cameron că se poartă ca un copil. N-o să-i mai vadă vreodată pe nici unul dintre Cameroni sau MacFingali.

Și n-o să mai simtă niciodată bucuria sărutului lui Sigimor, se gândi ea, și trebui să se așeze pe pat. Îi trebuiră lui Jolene câteva minute să-și stăpânească sentimentul de nemărginită durere. Sigimor l-ar observa, l-ar simți, dacă nu se va stăpâni. Se va ocupa de el mai târziu. Într-adevăr, va avea ani în șir la dispoziție, ani pustii, să-și plângă de milă pentru tot ce pierduse.

Când se simți puțin mai stăpână pe sine, își trase pe ea cămașa de noapte. În seara asta avea să-și creeze amintiri. Avea să se istovească pe ea și pe Sigimor, să facă dragoste până când nu se vor mai putea mișca. Jolene avea niște idei despre ce voia să facă. O făceau să roșească doar gândindu-se la ele, dar în seara asta nu va permite pudorii s-o oprească. Femeia aceea sălbatică și senzuală din ea, cea care ieșea la iveală când Sigimor făcea dragoste cu ea, va fi la cârmă în seara asta.

Stând în fața focului, își pieptănă părul ca să-l usuce și aștepta. Aceasta era imaginea de care voia ca Sigimor să-și amintească după ce ea va pleca. Jolene știa că va fi furios, cu mândria rănită, dar la un moment dat în viitor va putea fi în stare să se gândească la ea cu o oarecare blândețe. Când se va gândi, ea voia să-și amintească de ea stând acolo, așteptând să facă dragoste cu el.

Sigimor intră în cameră și închise încet ușa în spatele lui. Imaginea lui Jolene îl făcu să-și piardă respirația. Simțise că ceva o neliniștea încă de la întoarcerea lor de la biserică, dar ea nu spusese nimic. Hotărî că ea era șocată de uciderea Barbarei și a lui Clyde, că un astfel de act de cruzime făcut cu sânge-rece o afectase, dar nu era pe deplin mulțumit de răspuns. Era aproape ca și cum ascundea ceva de el, dar nu se putea gândi la ceva ce ea ar putea să țină secret față de el.

Înaintând spre ea, decise că se putea gândi la asta mâine. Felul în care sângele i se înfierbântă, şi trupul i se întări dovedea că în curând nu-şi va mai aminti nici cum îl cheamă. Îi luă peria din mâini, o luă în braţe şi o sărută. În sărutul ei era o urmă de disperare, dar el crezu că e pentru că în acea zi se confruntase cu moartea. Un astfel de lucru făcea întotdeauna pe cineva să fie lacom după bucuriile vieţii.

Când se retrase şi începu să se dezbrace, ea îşi puse mâinile peste ale lui şi preluă sarcina. Sigimor scrâşni din dinţi când mâinile ei catifelate îl atinseră. Ea profita de fiecare ocazie să-l mângâie când îi scoase hainele, şi el nu era sigur cât mai putea îndura acest joc.

Jolene îngenunche la picioarele lui să-i desfacă cizmele. Odată ce fu complet gol, ea evită încercarea lui de a o lua în braţe când se ridică în picioare. Îşi apăsă buzele pe scobitura de la gâtul lui, mângâindu-i trupul mare şi puternic, încercând să memoreze fiecare cută şi adâncitură. La fel de încet, începu să-l sărute mergând în josul trupului lui, folosindu-şi din când în când limba pentru a alina o durere pricinuită de o mică muşcătură din dragoste pe ici, pe colo. Felul în care începuse să respire greu îi spuse că lui îi plăcea atenţia ei la fel cum şi ei îi plăcea s-o ofere.

Îi scăpă un mormăit uşor când ea nu băgă în seamă ce ieşise dintre picioarele lui şi începu să îl sărute pe un picior în jos ca apoi să urce cu săruturi pe celălalt. Pe când ea îl muşca şi îl săruta pe interiorul coapselor, îşi înfăşură degetele pe tăria lui şi îl mângâie blând. El înjură încet, şi ea zâmbi cu gura pe coapsa lui. Fusese unul din micile ei visuri să-i ofere plăcere în felul în care şi el o făcuse de câteva ori şi acum ştia că şi el voia asta.

– Fătuco, eşti pe cale să mă înnebuneşti, spuse Sigimor.

– Poate că asta şi vreau, murmură ea pe abdomenul lui încordat, desenând cercuri cu limba în jurul buricului.

– Păi atunci ai reuşit să-ţi depăşeşti cele mai îndrăzneţe visuri.

– Ah, bărbate, habar n-ai care sunt cele mai îndrăzneţe visuri ale mele.

El se pregătea să răspundă la asta, când ea îl linse pe vârful mădularului erect şi primul cuvânt al comentariului ieşi ca un scârţâit. Sigimor îşi trecu degetele prin părul ei şi gemu încet când ea începu să-l iubească cu gura. Felul în care simţea buzele ei calde şi moi şi atingerile fierbinţi ale limbii îl orbeau de dorinţă. Se luptă să-şi stăpânească pasiunea, hotărât să se bucure de plăcerea asta cât de mult putea. Apoi ea îl luă în gură, şi el simţi cum controlul i se spulberă.

Deşi dorea cu disperare să se desfete cu felul în care ea îl făcea să se simtă, Sigimor trebui în cele din urmă să pună capăt acestui moment. Era prea aproape de a termina şi trebuia să fie în ea. Împingând-o pe covor, îi dădu jos cămaşa de noapte. O sărută cu toată foamea pe care o simţea şi îşi strecură mâna între picioarele ei. Spre surpriza şi uşurarea lui, era deja fierbinte şi udă. Complimentele pe care încercă să i le şoptească la ureche se auziră ca un uşor geamăt când îşi unir trupurile. Când fierbinţeala ei strâmtă îl înconjură şi trupuşorul ei se ridică în întâmpinarea lui, el hotărî că nu era nevoie nici de vorbe, nici de gânduri, trebuiau doar să se lase în voia pasiunii.

– Nevastă, reuşi el să spună după ce în cele din urmă se trezi dintr-o îndestulată amorţeală şi o duse în pat, prăbuşindu-se lângă ea, chiar vrei să mă omori?

– Doar prin plăcere, spuse ea, cuibărindu-se lângă el şi mângâindu-i abdomenul.

– Ha! Aş putea să te fac să-ţi dai ochii peste cap, dac-aş vrea.

– Mă provoci, asta e?

Simţindu-se proaspăt înviorat, Sigimor o împinse pe spate şi se ghemui lângă ea.

– Chiar aşa, o provocare. Pun rămăşag că pot să te fac să te simţi prea slăbită ca să ridici măcar un deget, înainte ca tu să mă aduci în starea asta.

– Ah, nu, nu cred.

– Eşti sigură că vrei să accepţi provocarea asta, nevastă?

– Eşti sigur că poţi suporta o înfrângere?

– N-am nici o intenţie să pierd.

– Nici eu.

Sigimor deschise un ochi şi observă că focul ardea încet, apoi mormăi şi îl închise când Jolene îi mişcă un deget în faţă.

– Mă dau bătut, spuse el.

– Era şi timpul, spuse Jolene întinsă pe spate lângă el şi îşi lăsă mâna să cadă lângă ea.

Făcuse asta cu efort, dar el o luă pe după umeri şi o trase lângă el.

– Cred că mai bine restrângem provocările astea, nevastă, spuse el, apoi căscă.

– Ar fi înţelept.

– *Mi-ar plăcea* să ajung la o vârstă înaintată. Zâmbi somnoros, când ea râse.

Jolene simţi curând cum trupul lui se relaxează. O clipă mai târziu, el scoase acel sunet ciudat ce nu era chiar un sforăit. Era ciudat că o făcea să plângă, se gândi ea, când se desprinse din braţele lui pentru a se aşeza lângă el.

Trupul ei se simţea sătul şi mulţumit, dar inima îi era plină de durere. El era tot ce voia de la un soţ şi totuşi trebuia să-l părăsească. Privind spre fereastră, ştia că nici măcar nu putea rămâne aici să-l vadă cum doarme pentru un timp. Va trebui să se furişeze foarte atent, să iasă din Dubheidland fără a fi văzută, iar asta poate mânca mult timp. O mai aştepta şi un drum lung. Se mai uită la Sigimor şi se luptă cu dorinţa de a-l săruta, temându-se să nu-l facă să se mişte.

Tresări puţin, simţind că o durea câte puţin tot corpul, se dădu cu grijă jos din pat. Neluându-şi ochii de la el, se îmbrăcă şi îşi luă mica desagă cu lucruri de sub pat de unde o ascunsese mai devreme. Pentru o clipă, doar stătu acolo, neputând să facă acel prim pas, dar se sili să se gândească la Reynard şi la promisiunile pe care le făcuse. Ieşi din cameră cât putu de încet.

Fu destul de simplu să-l ia pe Reynard. Dormea lângă uşă în cameră cu câţiva băieţi ce dormeau buştean. Îl înfăşură în pătură, îi luă săculeţul cu haine şi se grăbi să iasă din încăpere.

Strecurându-se în camera pe care o folosise Barbara, îl puse pe pat pe Reynard ce încă dormea şi îl îmbrăcă. Abia începu să facă ochi când ea îl puse într-un ham din pătură apoi îl săltă pe spate şi îl prinse peste piept. Cu coada ochiului, văzu că îşi deschide ochii mari când se uită în jur şi îşi dădu seama unde erau.

- Taci, dragul meu, şopti ea. Nu-i nici o primejdie. O să mergem în vizită la cineva.

- La cine?

- Mergem la vărul Roger.

- Ah. Îmi place de vărul Roger.

- Şi el te place.

Luă săculeţii într-o mână şi se duse către cămin să deschidă coridorul.

- De ce mergem pe aici?

Luând o torţă în mâna liberă, răspunse:

- Pentru că e foarte devreme şi nu vreau să deranjez pe toată lumea. Sunt cu toţii foarte obosiţi după ce ne-au salvat ieri.

El tăcu, şi ea se strecură în coridor. Minciuna pe care tocmai o spusese se adăuga apăsat la vina pe care deja o simţea. Înlătură orice gând la vinovăţie, minciuni, un soţ ce dormea liniştit care se va trezi singur şi ignoră felul în care durerea i se făcea din ce în ce mai mare cu fiecare pas pe care îl făcea pe drumul ce o ducea departe de Dubheidland. O aştepta un drum lung şi, doar pentru

a fi sigură că nu se va rătăci din nou, trebuia să se gândească la drum şi numai la drum.

Cam la o oră după răsărit, Jolene intră în luminişul unde urma s-o aştepte Roger. Pentru o clipă, se temu că renunţase şi plecase, dar apoi, dintre copacii din jur, apărură unul după altul nişte bărbaţi. Îl căută pe Roger şi zâmbi când îl văzu. Arăta absolut uluit, dar după o clipă o luă în braţe.

Se făcu focul cu o admirabilă eficacitate, Reynard fu îngrijit, şi Jolene se găsi aşezată pe o pătură îndoită în faţa focului, bând vin. Îi spuse lui Roger totul despre moartea lui Harold, şi el îi spuse tot ce făcuse de când auzise despre uciderea lui Peter. Când îi spuse că fusese numit tutore al lui Reynard şi că soţia lui era deja la Drumwich în aşteptarea băiatului, ea fu uluită. Îşi termină vinul, se ridică în picioare şi se uită în direcţia unde se găsea Dubheidland.

- Sper că eşti mulţumită, spuse Roger apropiindu-se de ea.

- Foarte mulţumită, răspunse ea. E exact aşa cum voiam să fie.

- Despre soţul ăsta pe care am auzit că îl ai acum. Va fi posibil să obţinem o anulare, să ştii.

Se încruntă când ea scutură din cap.

- Mă duc înapoi, spuse ea şi în ciuda faptului că va trebui să-l părăsească pe Reynard, simţi cum nodul greu al mâhnirii pe care o simţise din ziua anterioară începe să se risipească.

- Te întorci la Sir Sigimor? Dar, Jolene, e scoţian.

- Da, un scoţian mare, aspru şi roşcovan. E soţul meu. Zâmbi dintr-odată cu bucurie de propria prostie. Şi îl iubesc.

- Ah, păi, Roger îşi trecu mâna prin păr, după toate prin câte ai trecut poate că te înşeli asupra sentimentelor tale. Dacă o să stai puţin la Drumwich o să vezi că asta nu e căsătoria potrivită pentru tine. Înjură uşor, când ea scutură din nou capul. El te iubeşte?

- Poate. Devine gelos şi e foarte posesiv.

- Mare parte din bărbaţi sunt aşa, dar asta nu înseamnă mult.

- Întotdeauna se îngrijeşte să mă simt bine şi nu suportă să fiu insultată.

- La fel ca oricare gentleman.

- Ah, Sigimor nu prea e gentleman.

- Păi vezi, o femeie de rangul tău ar trebui să aibă drept soţ un adevărat gentleman.

- El vorbeşte cu mine despre multe lucruri şi ascultă la tot ce am să-i spun.

- Jolene...

- Dacă îl întreb, îşi explică spusele. Încearcă să-mi înţeleagă toanele şi mă întreabă de ce sunt aşa.

- E scoţian!

- Se simte relaxat cu mine la fel cum e cu fraţii lui şi râde cu mine.

- Pare a fi un bun prieten, dar...

Jolene se uită la vărul ei şi, deşi roşi, şopti:

- Şi pasiunea e fierbinte şi puternică şi mă ţine în braţe toată noaptea. Fu surprinsă când Roger roşi şi el.

- Chiar ai de gând să te întorci?

- Da, trebuie să mă întorc la el. Îl iubesc, deşi s-ar putea să mai treacă un timp până să-i spun. Cred că ar putea ajunge să mă iubească şi el, poate că deja mă iubeşte într-un anume fel. Nu contează. Trebuie să mă duc înapoi la el. Chiar dacă acum nu mă iubeşte, e totuşi unicul soţ pe care îl vreau.

- Dar cum rămâne cu Reynard?

Jolene se uită spre nepotul ei ce veni să stea cu ei.

- Reynard, va trebui să fii un băieţel curajos. Eu o să mă întorc la Dubheidland să stau cu Sigimor şi tu o să te duci acasă să stai cu vărul Roger şi cu verişoara Emma.

- Nu, nu-mi place asta.

Ea se ghemui în faţa lui şi îl sărută pe obraz.

- Nu vreau să te părăsesc, iubitul meu, dar trebuie. Acum am un soţ. Trebuie să fiu cu el, dar tu trebuie să fii în Anglia.

– E pentru că sunt moştenitor?

– Da, eşti moştenitor, eşti conte şi baron şi sunt mulţi oameni ce depind de tine să fii acolo, să creşti şi să fii lordul lor. Sigimor e lord şi are nevoie de mine să am grijă de el. Asta face o soţie.

Îl luă în braţe pe când el începu să plângă. Era greu să nu plângă cu el, dar ştia că trebuia să rămână calmă. Repeta întruna ce spusese deja. După câteva minute, el îşi trase nasul şi plecă să stea cu ceilalţi bărbaţi. Ea se ridică şi se uită la Roger.

– O să doară, şopti ea.

– Firește că o să doară, spuse el şi o luă în braţe.

– Aş vrea să fiu două fiinţe, aşa încât să pot fi şi cu el, şi cu Sigimor.

– Asta vrem cu toţii câteodată.

– O să plâng puţin, dar dacă Reynard se apropie, să-mi spui ca să mă opresc.

Roger râse uşor şi o ţinu în braţe pe când ea plângea încet. O mângâie pe spate şi se uită în direcţia unde se uitase şi ea când vorbise despre soţul ei. Încet, făcu ochii mari când din întunericul pădurii, apărură bărbaţi. O privire de jur împrejur îi arătă că oamenii lui erau încordaţi şi gata de luptă dacă era cazul. Reynard se uită la oamenii ce acum îi înconjurau, zâmbi, şi făcu semn cu mâna spre unul din ei, dar acel semn de recunoaştere nu-l făcu pe Roger să se relaxeze deocamdată. Unul din acei voinici bărbaţi roşcaţi era fără îndoială soţul lui Jolene, dar nici unul dintre bărbaţi nu arăta a fi deosebit de prietenos.

capitolul 19

– Jolene!

Când strigătul furios al lui Sigimor încetă să mai răsune prin săli, acesta se dăduse jos din pat şi aproape terminase de îmbrăcat. Liam şi cu Nanty se poticniră

intrând în cameră, pe jumătate îmbrăcați, aproape adormiți și cu săbiile în mână, pe când Sigimor se întinse să-și ia cizmele. Felul în care priveau de jur împrejur să descopere amenințarea, apoi se încruntau spre el l-ar fi amuzat cu alt prilej. La fel și apariția unui număr crescând de membri ai familiei, la fel de ciufuliți, somnoroși și înarmați, înghesuindu-se în sală în spatele celor doi bărbați. Pe moment, totuși, nimic nu-l putea amuza.

– Ce te supără, omule? izbucni Liam. Ai dat alarma pentru nimic?

– Jolene a dispărut, spuse Sigimor terminând de încheiat cizmele și întinzându-se să-și ia sabia.

– Ce i-ai spus de ai făcut-o să plece?

– De ce crezi că eu am făcut-o să plece? Poate că cineva a luat-o.

Liam scutură din cap.

– Nu, asta nu s-a întâmplat.

– Cum poți fi așa de sigur?

– Tu ești încă în viață.

Un argument grăitor, cugetă Sigimor, deși mai degrabă s-ar târî gol pe cioburi de sticlă decât să recunoască asta.

– Cred că a plecat spre Anglia, luându-l pe băiat înapoi la Drumwich.

– Singură? Aș fi crezut că are mai multă minte decât atât.

Avea, dar convingerea lui Sigimor că se îndrepta spre Drumwich rămase în picioare. Acum era sigur că toate complimentele dulci și pasiunea lacomă din noaptea trecută nu fuseseră indicii că se obișnuise să-i fie soție, așa cum crezuse el. De fapt, își lua rămas-bun. Dacă credea că va permite asta, va avea o surpriză. Își găsise perechea în cele din urmă și pur și simplu refuza să creadă că Jolene n-ar fi acceptat planul destinului.

Mai refuza să creadă și că îl părăsise fără un plan ferm de acțiune. Deși poate că ar fi mormăit niște scuze istețe

când ar fi greşit drumul, Jolene ştia că n-are nici o urmă de simţ de orientare. Dacă nu luase pe cineva s-o conducă, atunci ştia că cineva se găsea în apropiere într-un loc unde *putea* ajunge. Jolene se întâlnea cu cineva şi se întorcea în Anglia cu acesta.

Pentru o scurtă clipă, fu cuprins de o puternică gelozie, apoi se calmă. Dacă Jolene avea în Anglia un bărbat pe care îl iubea, nu s-ar fi măritat niciodată cu el. De asta era sigur. Că s-ar putea întâlni cu vreun aliat englez pe care îl pomenise Harold era totuşi foarte posibil. Asta ar explica sentimentul pe care îl avusese că Jolene era preocupată de ceva după ce o salvase, că ascundea ceva de el. Din nefericire, permisese pasiunii să-l distragă. Gândul că Jolene folosise pasiunea pe care o împărtăşiseră doar pentru acel scop îl mânie şi-l răni mai mult decât şi-ar fi dorit. Dădu acest gând deoparte şi se îndreptă spre uşă, mulţumit de felul în care toată lumea se ferea din calea lui.

– Ce ai de gând să faci? întrebă Liam.

– Să mă duc să-mi iau nevasta înapoi, răspunse Sigimor.

– Nu singur, nu te duci singur.

Sigimor se uită cum membrii numeroasei sale familii se împrăştiară, grăbindu-se spre camerele lor pentru a se pregăti de plecare. Se gândi să-i ignore şi să plece la drum imediat, dar apoi ridică din umeri în sinea lui. Ar fi făcut o impresie deosebită dacă ar fi apărut la locul întâlnirii lui Jolene cu o mulţime de oameni înarmaţi. Dacă vreun aliat sau rudă de-a ei îl urmărise pe Harold, fără îndoială că ar fi avut luptători cu el. Sigimor merse în sala mare să mănânce de dimineaţă, aşteptându-i pe ceilalţi. Totuşi, n-o să aştepte prea mult. Era dispus s-o urmărească pe nevasta lui tot drumul până la porţile de la Drumwich, dar asta nu însemna că-şi dorea aşa ceva.

Când în sfârşit Sigimor ieşi călare din Dubheidland, trebui să se întrebe dacă mai rămăsese cineva să păzească

castelul. O privire atentă aruncată peste oameni îi arăta că fratele lui geamăn şi cu Ranulph rămăseseră acasă, dar ceilalţi zece fraţi ce trăiau la Dubheidland erau cu el, inclusiv Fergus cel din Urmă. Aproximând rapid, bănui că îl însoţeau aproape o duzină din verii lui şi, desigur, Nanty. Când o să ajungă la nevasta lui, Sigimor îşi dădu seama că nu vor avea prea multă intimitate. Ce va trebui spus va trebui să aştepte până când ajungeau înapoi la Dubheidland. Avea de reglat o poliţă cu nevestica lui şi nu intenţiona să-şi permită asta în faţa a jumătate din rudele lui.

Simţi cum îi apăru un nod dureros în piept. Asta făcu să-i sporească furia. Fusese atât de concentrat s-o facă pe Jolene să i se predea trup, minte şi suflet, încât nu-şi dăduse seama cât de mult i se predase el ei. Toate planurile lui atât de atent gândite de a fi el cel ce conduce eşuaseră jalnic. Singura lui speranţă de a evita acum umilinţa era să se asigure că Jolene îi va fi alături în această stare de confuzie a minţii şi a inimii, una ce părea a fi deopotrivă încântare şi chin. Cineva ar fi trebuit să-l avertizeze în legătură cu dragostea, se gândi el supărat.

Sigimor fu atât de uimit de acest gând, încât smuci tare din hăţuri făcându-şi calul să se dea uşor înapoi şi apoi s-o ia în lături. Îşi potoli repede animalul şi ignoră privirile uimite şi curioase ale neamurilor lui. Pentru o clipă, încercă să ia în derâdere gândul ce-i trecuse prin minte, dar acesta refuză să plece, instalându-se comod aşa cum adevărului îi era în obicei.

O iubea pe Jolene. Cumva îi prinsese inima cu degetele ei mici, în vreme ce el era preocupat de gândurile de a-şi găsi perechea potrivită şi de a-i păstra siguranţa. Aşa cum căutase s-o lege de el cu pasiune, ea îl prinsese într-un fel mult mai complicat şi mai complet. Fusese atât de absorbit de gândul că ea era perechea lui, că ea era cea *potrivită*, încât nu se gândise de fapt de ce era aşa. Nici nu se gândise la motivul pentru care Jolene

îl putea face pe el, un bărbat experimentat, de treizeci şi doi de ani să tremure şi să năduşească precum un băiat neînceput. Acum că *acel* cuvânt i se cuibărise în minte, înţelegea totul. O iubea pe Jolene. Iubea o englezoaică micuţă, brunetă, ce nu tremurase în faţa mâniei lui, ce niciodată nu-l urma orbeşte, probabil nici chiar sub ameninţarea unei torturi îngrozitoare şi care era la fel de obraznică cum era şi Ilsa, sora lui. Sigimor n-ar fi surprins dacă Dumnezeu şi Ursitoarele s-ar fi tăvălit pe jos de râs în tărâmurile lor cereşti. Exista, firește, doar o singură soluţie la această problemă. Va trebui să-i răspundă şi ea iubirii. Fusese planul lui de la bun început s-o facă să-l iubească, dar fusese un plan bazat în principal pe părerea lui că o nevastă ar trebui să-şi iubească bărbatul. Decisese că ar fi un avantaj frumos, unul ce i-ar face viaţa mai uşoară. Acum era o necesitate, ceva vital pentru el la fel ca apa.

Ea ţinea la el, îşi spuse. Sigimor nu credea că mândria sau vanitatea născuse această credinţă. Nu putea crede că o femeie putea să-şi dăruiască pasiunea atât de liber şi de puternic decât dacă *chiar* ţinea la bărbatul cu care era. Desigur, chiar şi el putea cultiva acest sentiment până când afecţiunea devenea dragoste. Putea continua să-i menţină pasiunea fierbinte şi puternică, dar se părea că nu reuşise încă să-i cucerească pe deplin inima. Cuvinte dulci, complimente şi dovezi de dragoste ar putea ajuta, dar nu se pricepea să facă curte aşa cum trebuie, cugetă el privindu-l pe Liam. Orgoliul i-ar avea de suferit dacă ar fi cerut sfaturi, dar Sigimor nu cunoştea pe nimeni altcineva mai priceput în a face curte decât Liam.

– De ce te holbezi la mine? întrebă Liam când observă privirea fixă a lui Sigimor.

– Păi, te urmăm cu toţii, nu-i aşa? ridică din umeri Sigimor. Mă întrebam doar dacă ştii cu adevărat unde ne duci.

– Merg pe niște urme foarte clare. Jolene îi dă băiatului niște pâine să mănânce, și copilul scapă pe jos la fel de multă pe cât mănâncă, așa după cum pot eu să văd.

Uitându-se în jos la o bucată de pâine pe care i-o arăta Liam, Sigimor mormăi:

– Bănuiesc că băiețelului îi place să vină păsărelele după pâine, spuse el, arătând cu capul înspre un punct aflat la câțiva metri mai în față unde câteva mierle scormoneau după ceva pe pământ.

– Da, asta l-ar interesa pe băiat. Liam zâmbi ușor spre Sigimor. Cu toate astea, nu cred că ăsta era motivul pentru care te holbai la mine. Până acum, n-ai pus la îndoială niciodată felul în care iau o urmă.

– Până acum, n-ai urmărit-o pe nevasta mea.

– Ah, bineînțeles, în afară de acel moment când a fost prinsă de Harold, mormăi Liam. Își îndemnă calul să meargă ceva mai repede, apoi își dădu ochii peste cap când Sigimor veni lângă el. L-am trimis pe Nanty înainte să vadă dacă poate descoperi această întâlnire la care tu crezi că ea s-a dus.

– Bine. Sigimor înjură în sinea lui, supărat că fusese atât de afundat în propriile gânduri încât nu observase asta și nici nu o propusese el însuși.

– Dacă ai ceva de spus sau de întrebat, fă-o! E limpede că ceva te roade.

– Ar fi posibil ca nevasta mea să fi fugit?

Liam se strâmbă.

– Nu cred că *a fugit*, nu așa după cum vrei tu să zici. Cred că uităm cu toții locul copilului în toate astea. El este lordul de la Drumwich, singurul moștenitor al fratelui ei mort. Bărbatul care a vrut copilul mort voise să fure tot ceea ce de drept era al lui Reynard, iar acum e mort. Nu mai e nevoie ca băiatul să se ascundă acum în Scoția, nu-i așa? Într-adevăr asta l-ar putea costa scump.

Sigimor mormăi o înjurătură. Într-un fel, Liam avea dreptate. Deși nu uitase niciodată cu adevărat cine și ce era Reynard, se gândise prea puțin la ce trebuia

să se întâmple după ce Harold fusese înfrânt. Era prea uşor să-l vadă pe Reynard doar ca pe un copil, nu ca pe stăpânul unui castel englezesc. O dată sau de două ori, se gândise la ceea ce ar trebui făcut odată ce ameninţarea asupra băiatului dispăruse, dar doar superficial şi în linii mari. Nu făcuse vreun plan pentru viitor. Şi mai rău, nu discutase acest viitor cu Jolene. Devenise atât de preocupat s-o facă să fie cu totul a lui încât ignorase responsabilitatea ei faţă de băiat şi jurământul făcut fratelui ei pe moarte să aibă grijă de fiul lui. Fusese o greşeală gravă şi nu era sigur cum s-o repare.

Din prostie, ignorase faptul că pe Jolene o aştepta o alegere dificilă odată ce Harold era înfrânt. Avusese grijă de Reynard încă de când acesta se născuse şi se vedea clar legătura dintre ei doi. Deşi n-ar fi acceptată drept tutore al lui pentru că era femeie, asta nu însemna că l-ar fi părăsit pur şi simplu. În inima lui, Sigimor ştia că poate îşi dăduse seama de toate astea. Ar fi explicat ceva din nevoia puternică pe care o simţise să încerce s-o lege de el în orice fel ar fi putut. Încercase să încline balanţa în favoarea lui pentru clipa în care ea trebuia să facă o alegere. Ceea ce se temea acum Sigimor era că ea făcuse alegerea şi nu-l alesese pe el.

Îşi închise ochii pe când o durere arzătoare îl cuprinse. Îşi vedea viitorul în faţă ca un şir de ani trişti şi singuratici. În ciuda mulţimii de neamuri cu care va fi mereu înconjurat, ştia că se va lupta cu sentimentul de pustietate lipsită de pasiune pentru tot restul vieţii.

- Sigimor?

- Da? Sigimor se uită la copaci fără să-i vadă pe când călăreau pe lângă ei.

- A trebuit să rămână cu băiatul.

- Păi da, poate. Fără îndoială că a trebuit să facă nişte alegeri dificile.

- Le-a făcut.

- Nu poţi fi sigur de asta.

– Nu? Dacă voia să rămână cu mine, de ce a plecat pe furiș? De ce nu mi-a spus că trebuia să se întâlnească cu cineva, să-mi ceară să merg cu ea să stabilească viitorul copilului?

Liam înjură încet.

– Nu știu. Poate că n-a vrut să te aibă în preajmă pentru că ai fi tentat-o să rămână. Cine poate spune ce a fost în mintea și inima ei când și-a dat seama că este timpul să aleagă? Îl iubea enorm pe fratele ei, a văzut cum e omorât cu cruzime și i-a făcut un jurământ pe când el murea în chinuri. Îl iubește pe băiețel, l-a crescut de mic și era dispusă să facă orice să-l țină în siguranță. Are un soț, un bărbat care trebuie să rămână în Scoția, în vreme ce tot ce are Reynard este în Anglia.

– Și nu mă iubește. Sigimor spera să nu sune prea jalnic când rostea acel amar adevăr.

– Ah, păi cine poate spune? Ține la tine. Liam ridică mâna, împiedicându-l pe Sigimor să protesteze. O fată ca asta nu te-ar fi lăsat s-o ademenești în căsătorie și în patul tău decât dacă simțea ceva pentru tine. Și nici n-ar fi plecat pe furiș așa. Te-ar fi privit drept în ochi și ți-ar fi spus că e vremea să se întoarcă la Drumwich cu Reynard. Dacă n-ar fi ținut la tine, n-ar fi evitat această confruntare. Nu, a făcut așa pentru că s-a temut că ai fi putut-o convinge să renunțe la ceea ce ea vedea a fi drept datoria ei, drept îndeplinirea unui jurământ făcut unui iubit frate ce trăgea să moară.

Amândoi își opriră caii văzându-l pe Nanty călărind spre ei, și Sigimor se gândi la ceea ce-i spusese Liam. Jolene nu era lașă, totuși această fugă pe ascuns avea stigmatul lașității. Mai trebuia să se gândească la noaptea de pasiune pe care o petrecuseră împreună. Existase acea atmosferă de disperare lacomă. El crezuse că era pentru că ea văzuse moartea cu ochii, dar acum se întrebă dacă nu cumva totul apăruse dintr-o nevoie de a încerca să păstreze niște amintiri prețioase. Ce nevoie ar fi avut ea de acestea, dacă doar datoria o silea

să plece de lângă el? Era cumva un gând consolator, dar nu-l ajută să rezolve problema. Ea îl alesese pe băiat, şi Sigimor nu era sigur că o confruntare cu ea ar fi modificat alegerea. Poate doar să-i mărească durerea lui şi poate şi pe a ei.

Trebuia să existe o cale mai bună, se gândi el oarecum disperat. Trebuia cumva să existe o soluţie care să-i satisfacă datoria ei faţă de băiat şi totuşi să-l ţină lângă el. Totuşi când Nanty îşi opri calul în faţa lor, Sigimor ştiu că nu i se va da ocazia să se gândească la acea soluţie. Îl aştepta confruntarea.

– S-a întâlnit cu nişte englezi chiar la marginea pădurii, anunţă Nanty.

– Câţi? întrebă Sigimor mai mult decât dispus să lupte pentru a-şi recăpăta soţia, dar nefiind sigur că i se va oferi opţiunea. Chiar şi el ştia că măcelărirea neamurilor ei nu era o cale potrivită pentru a-i face curte.

– Cam douăzeci. Toţi bine înarmaţi, dar nu sunt o ameninţare pentru Jolene sau băiat.

– Aşadar, aliaţi sau neamuri?

– Neamuri. Cel puţin, câţiva sunt. Seamănă cumva între ei. Părul acela negru.

– Asta trebuie că a aflat de la Harold când a ţinut-o captivă. Ar explica şi acţiunea ei disperată. El ştia că neamurile ei au aflat în cele din urmă ce s-a întâmplat la Drumwich şi au venit în ajutorul lui Jolene. Şansa lui Harold să pună mâna pe Drumwich zburase.

Nanty dădu din cap.

– N-a avut timp s-o ia de nevastă, să le dea de rezolvat o problemă şi mai mare. Tot ce-i mai rămăsese era o răscumpărare, viaţa ei şi a lui Reynard pentru a lui, sau reducerea la tăcere a singurului martor al crimelor lui pe care ceilalţi l-ar putea efectiv asculta.

– Putem să ajungem la ei fără a fi văzuţi?

– Da. Aşa că îi poţi ataca.

– Oricât de tentant ar fi, cred că nu i-ar plăcea nevestei mele, vorbi tărăgănat Sigimor făcându-i atât pe Liam, cât şi pe Nanty să rânjească. Se pregătesc de plecare?

– Nu, răspunse Nanty. Se pare că se odihnesc şi stau de vorbă.

Sigimor putu vedea că toată lumea aştepta ordine de la el ce să facă, dar dintr-odată deveni nesigur. S-ar părea că Jolene făcuse alegerea, datoria şi dragostea faţă de Reynard şi Drumwich primând faţă de a rămâne cu el. Era drept sau bine ca el să se amestece în asta? Şi mai rău, dacă ar încerca să se amestece, s-ar fi expus la o umilinţă şi mai mare, şi mai dureroasă decât aceea suferită din partea mâinilor catifelate ale Barbarei? Nu multe dintre neamurile lui ştiau de acea situaţie stânjenitoare, puţinii cărora le spusese păstraseră tăcerea, dar acum erau peste douăzeci de martori la aceasta.

Mândria îi zicea să spună că Jolene făcuse alegerea şi apoi să plece acasă şi s-o uite. Tot restul fiinţei lui îi spunea că nu erau şanse s-o uite vreodată. Pentru că înţelegea situaţia dificilă în care ea se găsea, ştia că nici măcar n-ar putea să-şi transforme durerea într-o furie purificatoare. Apoi, brusc, ştiu că dacă pleca acum se va întreba veşnic dacă renunţase la o şansă, întorsese spatele unei ocazii de a o face să se răzgândească şi de a o duce înapoi la Dubheidland. Deşi se întrevedea ameninţarea unei respingeri în faţa tuturor, ştia că n-ar putea trăi cu acea îndoială.

Trăgând adânc aer în piept pentru a-şi întări hotărârea, începu să le dea ordine oamenilor lui. Cu ajutorul lui Nanty, trimise oameni în diferite direcţii ce îi aduceau pe ascuns aproape de locul de întâlnire într-un cerc strâns. Le dădu ordine stricte să nu atace, să nu rănească pe nimeni decât dacă erau siliţi să-şi apere vieţile. Sigimor nu dorea deloc să încerce a-şi recupera nevasta peste trupurile neamurilor ei. Curând rămase doar cu Liam, amândoi călărind înainte spre locul unde

Sigimor era încrezător că vor închide cercul Cameronilor strâns în jurul lui Jolene şi al aliaţilor ei.

– Poate că plănuia să se întoarcă, spuse Liam.

– Nu, n-ar fi fost aşa de vicleană şi secretoasă dacă nu intenţiona să se întoarcă în Anglia cu oamenii ăştia, răspunse Sigimor. Dacă doar plănuia să-l dea pe Reynard în grija lor, mi-ar fi spus de asta, chiar ar fi întrebat dacă puteau veni ei la Dubheidland.

– Nu pari a mai fi atât de mânios de asta.

– Ah, sunt mânios, dar ştiu că e atât inutil, cât şi nedrept. Mi-am închis ochii la asta, nu m-am gândit la ce s-ar putea întâmpla – la ce trebuia să se întâmple – odată ce s-a rezolvat problema cu Harold. Ar fi trebuit să se facă planuri, să se discute, să se stabilească ceva. Da, ar fi trebuit să vorbească cu mine, dar prin tăcerea mea, poate că am determinat-o să creadă că nu vreau s-o ascult. Şi avea dreptate să creadă asta. N-am vrut. Aşa cum spui tu, fata a avut de făcut o alegere foarte dificilă.

– Da. E destul de greu pentru orice femeie să-şi părăsească familia, dacă e una apropiată. Jolene a trebuit să-şi părăsească şi ţara, s-o părăsească pentru un ţinut ce n-a fost prea primitor.

– Şi să-l părăsească pe băiatul pe care l-a crescut de la naştere. Reynard e ca şi fiul ei. A încercat să-l împiedice pe băiat s-o vadă ca pe mama lui, dar a şi reuşit? Şi-a convins propria inimă? Nu-i decât un băieţel care tocmai şi-a pierdut tatăl. Poate s-o lase să-l părăsească şi ea? Poate ea să reziste unei rugăminţi pe care i-ar face-o el? Nu, nu e o simplă chestiune de alegere între copil şi soţ. Şi nu sunt sigur că vreau să vină cu mine dacă este doar din cauza unui simţ al datoriei, de a onora jurămintele făcute.

– Ah, bănuiesc că ar fi mai mult decât atât dacă l-a părăsit pe băiat.

– Poate, dar ar fi de ajuns s-o împiedice să regrete mai târziu? Îndeajuns să împiedice durerea de a-l fi părăsit

pe băiat de a creşte până când devine o mânie puternică sau un resentiment împotriva mea?

– Ah, şi asta e ceva de luat în considerare. Păi, va trebui să-i spui c-o iubeşti.

– De ce să-i spun asta?

– Şi de ce nu? E adevărul.

– N-am spus niciodată aşa ceva. Sigimor nu era sigur de ce se simţea tentat să nege, doar că găsea a fi puţin neliniştitor că Liam putea recunoaşte un sentiment în adâncul sufletului lui pe care el însuşi abia acum îl conştientizase. Se mai întrebă cum de un astfel de bărbat aproape frumuşel putea scoate cu atâta măiestrie un sunet atât de grosolan şi de dispreţuitor.

– E soţia mea. Nimic altceva nu contează.

– Ba contează dacă vrei s-o ţii lângă tine şi s-o faci să fie mulţumită că se află acolo.

– *Era* mulţumită că era acolo. I-am ţinut pe ea şi pe băiat în siguranţă, am avut grijă de nevoile ei materiale şi am făcut dragoste cu ea până când s-a uitat cruciş.

– Păi, ce ar mai putea cere o fată? Se uită cruciş, zici? E o imagine ciudată ce ar trebui să fie alarmantă, cu toate astea, e ciudat de fascinantă. Şi totuşi, eşti sigur că faci bine ce faci? Poate că...

– Poate că mai bine încetezi să-ţi verşi găleata aia de batjocură pe capul meu. Sau cel puţin dacă ai de gând să mai ajungi până la viitoarea ta zi de nume. Bineînţeles că o făceam bine. Poate că n-am făcut curte şi nu m-am împerecheat cu jumătate din fetele din ţară aşa ca tine, dar nu-mi lipseşte nici mie îndemânarea. Fata e topită după mine.

– Da, aici nu te contrazic. Era uşor de văzut. Cu toate astea, nu poţi să ţii o fată lângă tine doar cu asta, vere. Orice fată isteaţă – şi amândoi ştim că Jolene e mai isteaţă decât s-ar cuveni – ştie că pasiunea unui bărbat poate fi un lucru trecător, fără a avea profunzime sau un sentiment adevărat. Trebuie s-o faci să ştie că are un loc în inima ta, în viaţa ta, nu doar în patul tău.

Sigimor ştia că Liam avea dreptate, dar încă simţea nevoia să se apere.

- Ea n-a spus nimic.

- Era o englezoaică de neam nobil ce te-a luat de bărbat pe tine, un scoţian, spuse Liam. Asta spune multe. Şi nu tu eşti cel care trebuie să renunţe la ceva. Jolene trebuie să renunţe la Reynard şi la casa ei, la ţara ei natală. Trebuie să existe ceva mai mult decât desfătarea din dormitor s-o determine să facă asta. Trebuie să-i faci curte.

- Păi, e cam târziu pentru asta, şopti Sigimor pe când se apropiau de luminişul unde Jolene se întâlnise cu englezii.

- Niciodată nu-i prea târziu. Încă e la-ndemână. Spune-i fetei câteva cuvinte dulci.

- În faţa a patruzeci de oameni şi mai bine?

- Ar avea mai multă greutate dacă sunt rostite aşa de deschis, în faţa atâtor martori.

Asta era foarte adevărat, dar Sigimor ştia că trebuia să fie foarte tare strâns cu uşa să urmeze acel sfat bun. Nu era un bărbat priceput la a rosti cuvinte dulci sau a vorbi deschis despre ce simţea. Jolene ar trebui să înţeleagă asta. Sigimor simţea nodul din piept cum se strânge când el şi cu Liam îşi ocupară locurile în cercul Cameronilor acum format în jurul lui Jolene şi al englezilor. Mai avea o singură şansă să-şi păstreze soţia, dar doar dacă o putea vrăji cu cuvinte blânde şi dulci de dragoste - un talent pe care nu-l dobândise niciodată.

Se uită la Jolene, şi toate gândurile de a o curta îi zburară din minte. Era în braţele altui bărbat, unul înalt şi chipeş. Bărbatul era brunet, ceea ce însemna că putea fi un văr, dar Harold fusese şi el văr şi acea legătură de sânge nu-l împiedicase pe bărbat s-o dorească. Nu se dovedise o adevărată piedică nici în calea căsătoriei. Sigimor simţi cum gelozia îl cuprinde şi îl orbeşte cu totul în afară de dorinţa de a o smulge din braţele acelui bărbat.

- Cuvinte blânde, vere, murmură Liam când îl văzu pe Sigimor că descalecă.
- N-o să ţip la ea.
Liam oftă.
- Ai spus că nu trebuie să omorâm nici un englez.
- N-o să-l omor. Doar o să-i rup mâinile.

capitolul 20

- Avem oaspeţi, Jolene.
Jolene se îndepărtă de trupul încordat al lui Roger şi se uită în jur. Făcu ochii mari când văzu cât de complet erau înconjuraţi de Cameroni. Cu toţii se uitau urât la ea, chiar şi micul Fergus. Chiar când îşi dădu seama că ei nu puteau şti că Roger era vărul ei, că îmbrăţişarea pe care o văzuseră era complet nevinovată, îl văzu pe Sigimor. În ciuda privirii încruntate de pe faţa lui, simţi cum îi tresare inima, transmiţându-i că simţea plăcere doar la simpla lui vedere.
- Bărbatul acela e soţul tău? întrebă Roger, uitându-se cum Sigimor descălecă pornind-o spre ei.
- Da, este Sir Sigimor Cameron, Lordul de la Dubheidland.
- Arată ca un taur înfuriat.
Văzând felul în care Sigimor se apropia de ei, Jolene trebui să-i dea dreptate vărului ei. Capul lui Sigimor era uşor aplecat, umerii lui laţi erau ridicaţi şi păşea spre ei cu mâinile strânse în pumni. O privire iute spre Cameroni şi cei doi MacFingal arăta limpede că se aşteptau la o luptă. Se mişcă repede să stea faţă în faţă cu Sigimor, trupul ei aşezat exact între el şi Roger.
- Dă-te imediat la o parte, nevastă, spuse el oprindu-se în faţa ei.
- Nu, nu-l poţi lovi pe Roger. E vărul meu.
- Încep să cred că verii tăi sunt cu mult prea prietenoşi.

Jolene își dădu seama că Sigimor era gelos și aproape icni. Își ascunse repede surpriza și plăcerea, știind că n-ar fi încântat de descoperirea ei. Totuși, îi dădu speranțe că luase decizia corectă.

- Roger mă consola, nimic mai mult. E căsătorit. Ignoră sprâncenele ridicate ale lui Sigimor ce arătau că nu vedea asta drept motiv suficient să aibă încredere în bărbat. Harold știa că Roger și oamenii lui îl urmăreau, începu ea.

- Ceva ce ai omis să-mi spui. Nu puteai să pui puțin stavilă lăcomiei tale pentru mine noaptea trecută pentru a-mi spune că aveai mai multe neamuri ce se furișau prin ținut?

- Sigimor! Jolene putu simți cum roșește pe toată fața. Se uită spre MacFingalii ce hohoteau de râs, dar n-avu nici un efect asupra lor, așa că se întoarse spre Sigimor. Nu-i nevoie să fii atât de... să fii atât de *necuviincios!*

- Necuviincios? Mi se pare că necuviincios e să faci dragoste cu un bărbat până când nu se mai poate mișca, apoi să te strecori din patul lui înainte de răsăritul soarelui pentru a te întâlni cu douăzeci de bărbați în păduri.

- Dacă nu încetezi să vorbești de astfel de treburi, o să-l pun pe Roger să te pocnească.

- Haide, dă-i drumul! Chiar mă gândeam să-i rup mâinile când l-am văzut întâia dată cum te ținea în brațe, dar ar putea să-mi facă o oarecare plăcere doar să-l dobor la pământ. Încă simt că trebuie să bat pe cineva.

Jolene privi uimită spre soțul ei, apoi spre vărul ei.

- N-ai de gând să spui nimic?

Roger ridică din umeri.

- Chiar dacă înțeleg ce ai făcut, Jolene, mă tem că îl înțeleg și pe el. Dacă Emma a mea mi-ar fi făcut una ca asta, nici eu n-aș fi fost prea bine dispus.

- Bărbații! Sunteți toți o apă și-un pământ. Tu... Jolene icni șocată când dintr-odată apăru Reynard și îi trase lui Sigimor una peste fluierul piciorului. Reynard! De ce ai făcut asta?

– Pentru că e rău! spuse Reynard luptându-se în strânsoarea lui Roger şi uitându-se cu ochii plini de lacrimi către Sigimor care îşi freca absent piciorul lovit. O să mi te fure. Vreau să-i trag un picior în fund!

Sigimor se uită atent la copil, văzând furia şi lacrimile. Apoi se uită spre Jolene. În ochii ei văzu atâta durere şi mâhnire, încât trebui să se lupte cu dorinţa de a o alina. Ori judecase greşit situaţia şi pe ea, ori ea se răzgândise în legătură cu ce avea de făcut, între momentul când părăsise patul şi cel în care se întâlnise cu vărul ei. Se simţi puţin vinovat de senzaţia de bine care îl cuprinse când se uită din nou spre Reynard. Băiatul era puţin mai mare decât un prunc, totuşi i se cerea să accepte atâtea pierderi şi schimbări. O privire rapidă spre faţa lui Roger îi spuse că băiatul va fi bine îngrijit.

– Cred că noi trei trebuie să vorbim, spuse Sigimor, apoi se întoarse spre oamenii lui. Mai bine staţi liniştiţi, le spuse el, pentru că va lua ceva timp. Fără lupte cu englezii. Prinse privirea pe care cei doi MacFingal o aruncară spre Nanty şi Liam şi adăugă: Sau cu netoţii ăştia doi. Se lăsă jos în faţa lui Reynard. Acum, băiete, ai ocazia să le urezi drum bun prietenilor tăi înainte de a pleca. Cred că ar trebui să profiţi.

– Şi lui Nanty? întrebă Reynard pe o voce tremurată.

– Da, omuleţule, şi lui Nanty.

– Vreau să-mi păstrez prietenii.

– O să ţi-i păstrezi. Nu poţi pierde niciodată prietenii cei buni, băiete. Da, poate că nu vor fi aproape, dar nu-i poţi pierde. Dacă vreodată o să ai nevoie de ei, vor fi alături de tine. Acum, du-te şi ia-ţi rămas-bun! Se ridică, pe când băiatul alergă spre Nanty şi se uită la Jolene. Hai, vino să discutăm! O porni spre colţul îndepărtat al luminişului.

– Cât de arogant este, murmură Jolene.

Uitându-se în jur când o luă pe Jolene de braţ şi îl urmă pe Sigimor, Roger spuse:

- Din ce mi-ai spus tu despre viaţa lui, a trebuit să fie. N-a fost tocmai uşor să se găsească stăpânul tuturor oamenilor ăstora la o vârstă tânără, mare parte din ei fiind doar nimic mai mult decât nişte flăcăi. Un bărbat nu poate ţine în frâu oamenii ăştia fiind blând şi drăguţ sau stând cu ei la o discuţie amicală. Dădu din cap spre locul unde Nanty şi cu Liam schimbau vorbe de duh cu cei doi MacFingal. Există un spirit nestăpânit în Cameronii ăştia. Cu toţii nişte oameni buni, sunt sigur, dar nu chiar îmblânziţi, cred eu.

Vărul ei era un bărbat perspicace, decise Jolene.

- Nu, nu chiar îmblânziţi, dar, da, cu toţii nişte oameni foarte buni.

Se încruntă la Sigimor care stătea şi se uita la ei, cu braţele încrucişate pe piept. Bineînţeles, câţiva dintre ei ar putea fi îmblânziţi prin câteva lovituri zdravene la cap. Ignoră râsul încet al lui Roger stând faţă în faţă cu Sigimor, încrucişându-şi braţele peste piept şi încruntându-se la fel de tare ca şi el.

- Începe cu ce ai aflat de la răposatul şi neregretatul Harold, porunci Sigimor.

- Ştia că Roger îl urmărea asiduu şi bănuia că faptele sale reprobabile nu mai erau un secret, răspunse Jolene. Pe când eram captiva lui, unul dintre oamenii lui venise să spună că Roger voia să se vadă cu el, unde şi când.

- Să se vadă cu el? Sigimor se uită înspre Roger. Aveai îndoieli în ce priveşte vina lui?

- Nu, răspunse Roger, dar era ruda mea de sânge. Am crezut de cuviinţă să audă acuzaţiile împotriva lui şi să-i fie permis să răspundă la ele.

- Răspunsul lui ar fi fost să încerce să te ucidă împreună cu toţi oamenii tăi.

Roger încuviinţă.

- Niciodată n-am avut încredere în el şi eram pregătit pentru o trădare. Odată ce mă ocupam de el, intenţionam să te găsesc pentru că bătrânul Thomas mi-a spus cu cine fugiseră Jolene şi cu Reynard.

– Nu te temeai de toţi acei aliaţi importanţi cu care se lăuda Harold?

– Nu, pentru că eu am unii şi mai mari. Harold nu m-a văzut niciodată decât ca pe un baron mic, averea mea ca una mică şi soţia mea doar fiică de cavaler. N-a privit niciodată mai departe şi asta a fost prostia lui. Filiaţia soţiei mele merge până la rege şi e foarte iubită de aproape toţi. Filiaţia mamei mele e aproape la fel de bogată în rude şi putere. Am câştigat repede dreptul de a fi tutorele lui Reynard de la însuşi regele. L-am cerut în clipa în care unul dintre servitorii lui Peter a sosit să-mi spună ce se întâmplase la Drumwich, la doar câteva ore după moartea lui Peter. Am sosit la Drumwich la doar o zi după ce Harold plecase în urmărirea voastră.

– Atât de aproape. Bineînţeles că, dacă am fi aşteptat, eu şi oamenii mei am fi atârnat în ştreang când ai fi ajuns tu. Sigimor văzu cum Jolene păleşte la faţă şi dădu din cap în tăcere, mulţumit în sinea lui de reacţia ei la acea imagine. Harold n-a ştiut că ai fost numit tutore, nu-i aşa?

– Nu, de asta voiam să negociem. Credeam că ar trebui să ştie că deja pierduse orice şansă de a avea Drumwich, că nu câştiga nimic dacă le făcea rău lui Jolene şi lui Reynard. Apoi trebuia să-l iau să-l duc în faţa regelui pentru judecată.

– Vor fi probleme când regele vostru va afla că Harold a plătit aici pentru faptele lui?

Roger scutură din cap.

– Nu. Deşi puţini se îndoiau de vinovăţia lui, sabia lui nu era însângerată, ca să spun aşa. Ar fi fost judecat, dar ar fi fost o chestiune complicată. Aliaţii lui Harold poate că n-ar fi fost egali cu ai mei, dar sunt destul de puternici încât regele ar fi trebuit să trateze asta cu mare grijă. Va fi uşurat că a scăpat de asta. Puţini vor contesta dreptul tău de a-l ucide pe omul ăsta. Te-a ameninţat pe tine şi pe ai tăi şi ţi-a luat soţia. Ca tutore al lui Reynard,

sunt singurul care poate spune de ce Reynard era aici şi, chiar de când am plecat, am început să răspândesc povestea că asta nu schimbă cu nimic situaţia. Nu, problema asta s-a sfârşit aici.

Sigimor dădu din cap, apoi se uită înspre Jolene.

– Tu n-ai venit aici doar să i-l dai pe băiat, nu-i aşa? Nici nu ştiai că a fost numit tutore. Aşa că te-ai furişat de lângă soţul tău legitim ca un hoţ laş. Nu te-ai gândit că poate aş fi vrut să ştiu că eram pe cale să-mi pierd nevasta?

Jolene făcu o grimasă în sinea ei. Remarca legată de laşitate o lovise, dar o acceptase pentru că o merita, pentru că exact aşa fusese. Nu voise să-l privească drept în ochi şi să-i spună planurile ei. Se temuse că ar putea-o convinge să rămână când datoria o silea să plece şi îi mai era şi teamă că nici măcar n-ar fi încercat s-o facă să rămână. O parte din ea sperase că o va urmări aşa cum făcuse, dar nu se gândise că va schimba ceea ce avea de făcut. În loc de asta, o făcuse să se răzgândească, să-şi dea seama că nu-l poate părăsi. Cu toate astea, nu era un subiect pe care ar fi vrut să-l discute în faţa atâtor bărbaţi.

– Aveam de gând să-ţi trimit vorbă când ajungeam la Drumwich, spuse ea.

– Ce amabil din partea ta, mormăi satisfăcut când ea tresări. Ce aveai de gând să faci în legătură cu mine şi căsătoria noastră? Căsătoria noastră consumată şi binecuvântată de către preot?

– Ei bine, pentru că sunt fiica unui conte englez, iar tu eşti un lord scoţian şi n-am cerut permisiunea nici uneia dintre rudele mele sau a regelui meu...

– Ar trebui să cerem anularea căsătoriei. Da, am auzit cum funcţionează asta în mai multe rânduri. Nu te-ai gândit niciodată că chiar în acest moment poate că îmi porţi în pântec copilul? Că o anulare l-ar marca pe acest copil drept bastard?

Nu se gândise decât acum, când Sigimor pomenise de asta, însă Jolene n-avea de gând să recunoască.

– Aş fi aşteptat să fiu sigură că nu există nici un copil, înainte de a face ceva. Se întrebă de ce el arăta atât de nemulţumit de vorbele ei.

Sigimor voia s-o scuture până când îi venea mintea la cap, deşi ştia că niciodată nu s-ar putea lăsa convins să-i facă vreun rău. Fiecare cuvânt pe care ea îl rostea îl lovea pe piele ca un bici cu noduri. Nu era prea sigur ce voia să audă de la ea, dar nu era redarea calmă a planurilor ei de a-l înlătura de lângă ea. Nu-i dăduse nici măcar vreun indiciu real că se răzgândise. El şi cu Jolene trebuiau să aibă o discuţie serioasă, poate chiar o ceartă zdravănă sau două pentru a lămuri lucrurile între ei. Cu toate astea, se uită în jur la toţi bărbaţii aflaţi în luminiş, ai lui şi ai lui Roger, şi ştiu că aici nu era locul pentru o astfel de discuţie. Problema era că el trebuia să ştie ce hotărâse ea. Îşi frecă bărbia, încercând să se gândească la un mod de a o întreba dacă intenţiona să rămână cu el, fără a-şi etala propriile sentimente, aşa confuze şi intense cum erau.

– Jolene tocmai îşi lua rămas-bun când ai sosit, spuse Roger, ignorând durerosul ghiont în coaste pe care i-l dădu Jolene cu cotul. Regele nu va fi mulţumit că o moştenitoare englezoaică s-a măritat cu un lord scoţian, dar eu voi jura că această căsătorie a fost aprobată de către fratele ei, aşa cum cred că ar fi fost. La urma urmei, i-ai salvat viaţa surorii lui şi a singurului său copil, moştenitorul lui. O să ţin în păstrare moşiile ei cu excepţia unui mic castel din Scoţia lăsat ei de către o mătuşă din partea mamei. Pe acela îl poţi pretinde în mod deschis. Zâmbi scurt văzând surpriza pe care Sigimor nu şi-o putu ascunde. Înainte ca regele să poată născoci un mod de a-i confisca averea, o să-ţi trimit bunurile şi zestrea ei pe acelaşi drum pe care am venit şi eu aici – predate în siguranţă de la unul din prietenii sau neamurile tale la altul.

Sau dacă preferi, le-aş putea trimite la castelul ei scoţian şi tu ai putea trimite oamenii să le ia de acolo.

Deşi Sigimor bănuise că Jolene avea o zestre foarte bună, nu anticipase să câştige nimic din ea. Era un mare avantaj şi ar fi fost prost să-l ignore. Mai văzu că o discuţie cu Roger privitoare la zestrea ei era un mod bun de a evita o discuţie cu ea. Ea se înapoia la Dubheidland cu el. Asta era de ajuns pentru moment.

– Cred că trebuie să discutăm înainte să pleci, îi spuse el lui Roger şi îi făcu semn lui Liam să vină lângă el. Dacă putem găsi ceva de scris, flăcăul ăsta scrie foarte frumos şi citeţ. Când Roger dădu din cap, Sigimor se uită înspre Jolene. Noi o să vorbim când o să ne întoarcem la Dubheidland doar dacă nu vrei să ne dăm frâu liber gândurilor în faţa oamenilor ăstora. Când ea clătină din cap, el încuviinţă şi se duse lângă Liam şi Roger.

Jolene îi privi pe cei trei bărbaţi ce luară ceva de scris, apoi se aşezară pe nişte stânci mari în partea cealaltă a luminişului. Pentru scurt timp, se gândi la felul în care zestrea ei captase atenţia soţului ei, apoi se certă zdravăn pentru astfel de prostii. Surpriza lui Sigimor fusese sinceră. Poate că nu se însurase cu ea din dragoste, dar cu siguranţă că nu se însurase pentru un câştig. Mai ştia că va folosi cu cap averea pe care i-o aducea ea. Cu atâtea rude pe care le întreţinea, putea face mult bine. Jolene mai era sigură că fiecare copil cu care ar putea fi binecuvântaţi va fi bine întreţinut. Nu se putea cere o mai bună folosire a zestrei ei. Harold şi oamenii lui doar s-ar fi îmbogăţit.

Îşi întoarse gândurile la ceea ce Sigimor ar vrea să discute odată ce se înapoiau la Dubheidland. Probabil că avea să suporte o predică. Având în vedere tendinţa lui de a se referi la momentele lor intime pline de pasiune, spera ca predica să-i fie ţinută între patru ochi. Era deja îngrozitor că probabil Roger o credea vreun

sucub[1] turbat, aşa cum credeau mulţi din oamenii lui, şi oricine ar fi auzit când Sigimor vorbise prima dată cu ea şi cu Roger. Pur şi simplu, Jolene nu-şi putea închipui despre ce voia el să vorbească şi nici nu dorea asta. Ar fi simplu să se surprindă dorind sau chiar aşteptând absurd nişte cuvinte drăgăstoase. I-ar fi frânt inima dacă nu le-ar fi auzit, şi doar ea ar fi fost de vină.

Îi scăpă un oftat adânc uitându-se la Fergus şi Reynard cum se îndreptau spre ea. Fergus încă arăta supărat pe ea, o expresie ce îl făcea să semene şi mai mult cu Sigimor. Reynard arăta pierdut şi mâhnit, ceea ce îi trezi la viaţă propria durere. Când el alergă spre ea, îl luă în braţe şi îl strânse la piept pentru o clipă. Când va pleca cu Roger, îl va vedea rar, sau chiar deloc şi asta făcu să i se strângă inima de durerea pierderii.

Era aşa o alegere dificilă, totuşi ştia că alesese bine. Roger şi cu Emma îi vor dărui lui Reynard toată dragostea şi îndrumarea de care avea nevoie. Mai aveau şi puterea de a-i ţine în siguranţă pe el şi moştenirea lui până când va deveni major pentru a prelua conducerea. Deşi o irita să recunoască asta, Reynard şi Drumwich aveau nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ei, şi singurul pe care îl voia nu putea domni peste pământurile unui conte englez, nici dacă el şi-ar fi dorit asta.

– Trebuie să vii acasă cu mine, murmură Reynard când Jolene se aşeză pe pământ şi el se aşeză în poala ei.

– Nu poate, spuse Fergus aşezându-se în faţa lor. E nevastă acum. E nevasta lui Sigimor. Nevestele trebuie să stea cu bărbaţii lor. Se încruntă la ea. Ea doar a uitat rânduiala asta pentru puţin timp.

– Poate că aş putea sta şi eu, spuse Reynard.

– Păi, vezi tu, noi n-am zice nu, dar nu poţi. Eşti lord. Trebuie să mergi la Drumwich şi să fii conte.

– Nu vreau să fiu conte.

– Nu prea ai de ales. Ai fost născut să fii conte. Asta a vrut tăicuţul tău pentru tine. Eşti moştenitor. E o mare

[1] Demon feminin ce se uneşte sexual cu un strigoi (n.tr.)

răspundere. Mare parte dintre noi nu ajungem să fim moştenitori. E ceva de care să fii mândru.

Când Reynard se uită spre ea, Jolene încuviinţă.

- Tatăl tău s-ar aştepta ca tu să faci tot posibilul să te îngrijeşti de moşiile şi de oamenii lui. Acum sunt moşiile şi oamenii tăi. Roger şi cu Emma o să vină la Drumwich să locuiască cu tine. O să te iubească şi o să te înveţe cum să fii un bun conte, unul care să-l facă mândru pe tatăl tău.

- Tu nu mă mai poţi iubi?

Ea îl sărută pe obraz şi îl mângâie pe păr.

- Te voi iubi întotdeauna. Doar că nu pot fi împreună cu tine. Cu toate astea, să nu uiţi niciodată că mătuşa ta te iubeşte foarte tare şi te va păstra întotdeauna în inima ei.

- Nu-ţi pot pierde iubirea exact cum spune Sigimor că nu pot pierde un bun prieten.

- Chiar aşa e. Şi dacă vreodată ai nevoie de mine, voi fi alături de tine. Întotdeauna.

Jolene îl strânse la piept pe nepotul ei pe când el ofta şi încerca să-şi şteargă lacrimile de pe obraz. Era aproape dureros să-şi reţină lacrimile, dar ea se sili să nu plângă. Nu ştia cât de multe înţelegea Reynard, dar ştia că era cel mai bine să rămână calmă încercând să-i explice cum stau lucrurile. Uitându-se înspre Liam, Roger şi Sigimor, spera că îşi vor termina curând treburile. O să-i frângă inima să plece de lângă Reynard, dar ştia că despărţirea urma curând. Durerea şi lacrimile nu mai puteau fi stăpânite pentru multă vreme.

- O să ai mare grijă de băiat, da? îl întrebă Sigimor pe Roger înfăşurând unul din aranjamentele de căsătorie pe care amândoi le semnaseră şi înmânându-l lui Liam.

- Da, răspunse Roger. Eu şi Emma n-am fost binecuvântaţi cu copii, deşi ne-am dorit din tot sufletul un copil. Reynard va fi copilul nostru. Soţia mea este deja la Drumwich aşteptându-l. Şi în calitate de membru

al familiei Gerard, e de datoria mea să am grijă ca băiatul să crească, să facă cinste numelui şi să aibă grijă de domeniul familiei.

- Şi că n-o s-o urască pe mătuşa lui pentru că l-a părăsit aşa? întrebă Sigimor încet uitându-se cum Jolene îl îmbrăţişa pe Reynard.

- Niciodată. Nu i se va permite niciodată să uite tot ce a făcut ea pentru el, tot ce a riscat sau cum l-a iubit. Sau ce au făcut Cameronii pentru el. O să ai o proprietate la hotarele cu Anglia ce nu va fi primejdioasă pentru scoţieni.

- Şi dacă o să ai un copil al tău?

- Suntem căsătoriţi de zece ani, pe când ea nu avea decât cincisprezece ani, iar eu şaptesprezece, şi sămânţa mea n-a prins niciodată rod. Eram mulţumiţi, dar ştiu că soţia mea e foarte dornică să fie mama acelui băieţel.

- Sunteţi amândoi încă tineri. Poate că o să aveţi un băiat. Câteodată mă gândesc că poate sămânţa e slabă sau fata n-are decât unul sau doi copii în ea. Părinţii nătărăului ăstuia frumuşel, arătă el spre Liam, erau căsătoriţi de aproape douăzeci de ani când l-au avut pe el, în vreme ce tata a făcut cincisprezece. Nătărăul ăla bătrân de MacFingal e unchiul meu şi a prăsit o armată. Mama lui Liam era sora amândurora, dar n-a avut decât doi copii când era mai înaintată în vârstă. Sigimor se ridică în picioare la fel ca şi Roger şi îl bătu pe bărbat pe umăr. Nu putem şti planul lui Dumnezeu hărăzit nouă.

- Adevărat. Totuşi, nu cred că o să-i spun nevestei mele părerea ta. Ar fi crud să-i trezesc speranţele.

- Da. Mai bine că s-a împăcat cu gândul ăsta. Mama lui Liam a acceptat foarte greu lipsa unui copil. Foarte greu.

Roger zâmbi uşor când întrebă:

- Cât de greu?

– I-au trebuit cam douăzeci de ani să renunţe. Dădu din cap când Roger făcu ochii mari. Capricioasă mai e şi soarta asta.

– S-ar părea că aşa e. Dar să nu-ţi faci griji de Reynard. L-am iubit pe Peter ca pe un frate. Roger se uită înspre Reynard. O să fie într-adevăr foarte uşor să-l iubesc pe fiul lui. Şi soţia mea are o inimă foarte mare.

Sigimor oftă din greu uitându-se la Jolene.

– La fel are şi fata asta şi e sigur că despărţirea o să i-o frângă. Da, în special pentru că trebuie să ştie că nu-s şanse prea mari să-l mai vadă pe băiat vreodată.

– Poate că nu. Totuşi, proprietatea pe care o ai acum nu-i aşa de departe de hotare. Dacă nu suntem în război, s-ar putea aranja o vizită din când în când. E ceva la care ne putem gândi amândoi.

– Adevărat. Însă n-o să-i promit aşa ceva până când n-o să avem un plan solid. Cel mai bine e să-i lăsăm pe amândoi să se obişnuiască cu despărţirea, sau durerea asta va fi resimţită după fiecare vizită. Se uită la Roger. Spui că ea s-a decis deja să se întoarcă la Dubheidland?

– Da. Hotărârea asta a luat-o la puţin timp după ce a sosit aici. Sincer, am încercat foarte tare s-o fac să se răzgândească. Roger răspunse cu un rânjet încruntării lui Sigimor. E o partidă bună şi regele nu va fi mulţumit că a pierdut ocazia de a-i aranja o căsătorie. Mi s-a acordat tutela lui Reynard, dar regele a ezitat s-o plaseze pe Jolene în grija mea. Îi place să-i răsplătească pe oamenii loiali cu moştenitoare orfane drept mirese şi nu sunt prea multe din astea.

– Eşti sigur că regele vostru nu va protesta acuzând o înşelăciune şi apoi să încerce s-o ia înapoi?

– Foarte sigur. Dacă pare doar a lua în considerare asta, o să-i spun că lordul ei scoţian s-a culcat atât de bine cu ea, încât acum e însărcinată. Roger îi aruncă un zâmbet de scuză lui Sigimor. Nici un englez n-ar mai dori-o acum.

- Da, ei știu că n-ar face față unei comparații ce desigur că s-ar face. Nu băgă în seamă protestul îngăimat de Roger și o porni spre Jolene. Mai bine s-o iau pe fată acasă și să încep a lucra la copilul ăla. N-aș vrea să te facă cineva mincinos.

- Ce amabil ești, mormăi Roger încruntându-se la Liam ce rânjea, apoi îl urmă pe Sigimor.

Jolene îi văzu pe Sigimor și pe Roger cum traversau luminișul venind înspre ea și Reynard. Îl puse pe Reynard jos și se ridică. O surprinse puțin când Fergus se urni din loc și se apropie de ea. Se întrebă dacă se gândise să se interpună între ea și mânia lui Sigimor sau îi amintea îndrăzneț lui Roger de pretenția Cameronilor la ea, apoi decise că probabil era puțin din amândouă.

O privire iute în jurul luminișului îi arătă că ceilalți Cameroni se aflau deja lângă cai și se adunau în spatele ei, cu toții fiind cu ochii pe Roger și pe oamenii lui. Surprinzându-i privirea, câteva dintre neamurile lui Sigimor rânjiră și îi făcură cu ochiul. Își dădu seama că o considerau cu toții drept una de-a lor. Această manifestare unită de posesie o încuraja într-un fel. Nu era sigură dacă era cu adevărat nevoie de ea și habar n-avea exact ce simțea soțul ei față de ea, dar era evident considerată ca făcând parte acum din clanul lor, parte din familie.

Sigimor îi luă desaga cu lucruri și un cal pentru ea pe când ea mai schimba câteva cuvinte cu Roger. O puse să semneze câteva acte, inclusiv unul ce spunea că acceptase de bunăvoie soțul pe care i-l alesese fratele ei. Era o minciună, dar nu ezită să semneze. Nu numai că simplifica lucrurile pentru Roger, în special dacă regele era deranjat de căsătorie, dar Jolene simțea că fratele ei ar fi fost de acord.

Apoi își luă rămas-bun de la Reynard. Buzele îi tremurau și ochii îi erau plini de lacrimi, dar nu plânse și nu se agită. Ea era atât de mândră de el. Și Peter ar fi fost, se gândi ea, și trebui să-și înăbușe un val neașteptat

de durere încă vie. Dându-i nepotului ei o ultimă sărutare, îl puse în brațele lui Roger. În ochii vărului ei se citea simpatie, dar și o urmă de posesie prin felul în care îl ținea pe Reynard. Îl va iubi pe băiat și îl va crește să fie un bărbat bun și onorabil. Jolene se simțea într-u câtva consolată de asta.

După ce Sigimor își luă rămas-bun de la Roger și de la băiat, o ajută să încalece, apoi îi conduse pe drumul de întoarcere la Dubheidland. Jolene se uită înapoi doar o dată să vadă cum Roger îl liniștea pe Reynard. Își întoarse privirea repede în direcția Dubheidland, înfrângându-și dorința de a se grăbi să ajungă lângă băiat pentru a-l liniști ea însăși. Va accepta această despărțire cu o demnitate ce îi va face pe strămoșii ei să fie mândri. Familia Gerard era puternică, neînfricată și capabilă să accepte curajoasă loviturile pe care i le rezervaseră viața și soarta.

capitolul 21

Plânsese tot drumul spre casă, țipase, se smiorcăise și se tânguise ca un prunc. În cele din urmă, Sigimor o pusese în fața lui pe cal, mormăind că sigur o să cadă din șa și o să-și spargă capul. Pe când ajunseră la Dubheidland, plânsese până când o lăsaseră puterile și trebuise să fie pusă în pat ca un copil. Jolene scutură din cap, cu totul scârbită de ea însăși. Se alesese praful de demnitatea și tăria ei sufletească.

Luându-și pânza rece și udă pe care și-o pusese peste ochi, îi cercetă în oglindă.

Nu mai arătau așa de roșii și umflați cum erau când se trezise prima dată. Apa cu levănțică o ajutase să aline și să vindece stricăciunile pe care câteva ore de somn nu reușiseră să le îndepărteze. Cu toate astea, adânca durere de care fusese copleșită o făcea să se simtă puțin rănită în toată ființa ei. Singurul lucru bun pe care

îl putuse găsi într-aşa o totală lipsă de control era că evitase o confruntare cu Sigimor.

Pe de altă parte, cugetă ea pe când se uita pentru ultima dată la rochie să fie sigură că o îmbrăcase aşa cum trebuie şi era complet încheiată, poate că această confruntare nu putea fi evitată. Totul depindea de cât de furios era Sigimor pe ce făcuse ea. Pentru o scurtă clipă, se gândi să pretexteze o durere de cap sau ceva asemănător şi să renunţe la cina din sala mare.

– Nu, spuse ea şi ieşi din dormitor, acum nu e momentul unei laşităţi.

Pe când Jolene se îndreptă spre sala mare, îşi înţepeni spinarea aducându-şi aminte că îl alesese pe acest bărbat. Se îndepărtase pentru el de familie, de casă şi de ţara ei fără vreo asigurare că le va mai vedea vreodată. Cu siguranţă că asta era de ajuns să aline orice jignire sau mândrie rănită cauzate de felul în care îl părăsise. Poate că avea dreptul să fie supărat de riscul pe care ea şi-l asumase plecând de una singură, dar asta era tot.

Oprindu-se în faţa intrării în sala mare, Jolene recunoscu în sinea ei că furia lui cauzată de plecarea ei nu era ceea ce o făcea cu adevărat să ezite a da ochii cu el. Se temea că el nu va înţelege ce însemna alegerea ei, sau dacă înţelegea, n-o recunoştea ca atare. Posibilitatea ca totul să revină la ceea ce era înainte, o căsătorie în care el o trata cu respect şi bunătate şi îi dăruia pasiune, dar nimic mai mult, o făcea să ezite a sta faţă în faţă cu el. Avea nevoie de mult mai mult de la bărbat. Era şansa, speranţa oarbă de a obţine acel *mai mult* ce o făcuse să decidă a rămâne cu el. Dacă nu vedea alegerea ei drept declaraţia care era de fapt sau dacă nu voia s-o vadă, se temea că va începe să creadă că făcuse într-adevăr o alegere foarte proastă.

Atingerea unei mâini pe braţ o sperie scoţând-o din gândurile ei şi, uitându-se, îl văzu pe Fergus lângă ea. În ochi avea o privire îngrijorată şi o strângea tare de mână. Jolene înţelese că el se întreba dacă va încerca

să fugă din nou. Apoi își dădu seama că poate Sigimor căpătase și el acea neîncredere din cauza felului în care îl părăsise. Dacă așa stăteau lucrurile, mândria bărbatului va fi greu încercată de fiecare dată când îl cuprindea acea îndoială. Era o consecință la care nu se gândise.

– Încă arăți puțin palidă și vătămată, spuse Fergus.

– Mă simt puțin palidă și vătămată, dar o să-mi revin, răspunse ea permițându-i s-o conducă spre locul ei lângă Sigimor.

– Vărul tău o să se îngrijească foarte bine de Reynard. O să aibă o familie și se va întoarce în casa unde s-a născut.

– Așa e și, dacă aș ști că aș putea să-l văd acolo ori de câte ori aș dori, n-aș fi așa de mâhnită, dar o să treacă. Mai bine că l-am dat de bunăvoie unui om în care am încredere că o să-l iubească și că o să aibă grijă de el decât să mi-l ia regele și curtea și să-l dea cuiva la alegerea lor. E cum nu se poate mai bine că Roger a fost atât alegerea mea, cât și a regelui.

Sigimor se uită la fratele lui cel mai mic cum o conducea pe Jolene lângă el. Arăta mai fragilă decât cum era înainte. Bănuise că acea prăbușire alarmantă a ei în oarba suferință fusese nu doar din cauza pierderii băiatului, ci și din cauza pierderii fratelui ei. Exista o mare șansă să nu-l fi jelit așa cum trebuie pe Peter pentru că fusese imediat prinsă în lupta împotriva lui Harold și nevoia de a-l apăra pe Reynard. Odată ce fusese sigur că nu se va îmbolnăvi, el o lăsase cu durerea ei, dar asta însemnase că nu avusese nici o șansă să-și potolească mânia. Încă o simțea ca pe un nod tare în piept. Văzând cât de palidă era, nu mai era sigur dacă ar fi putut îndura să-i mai asculte nemulțumirile și simți că nodul din piept se strânge.

O privire rapidă spre neamurile lui când Jolene se așeză, îi spuse lui Sigimor că n-ar fi de acord să-și verse mânia asupra ei. Cu toții aveau o față îngrijorată și plină de compasiune uitându-se spre ea. Spre el aruncau

priviri de avertizare. Era clar că la un moment dat în zilele din urmă, Jolene își câștigase un loc în inimile lor. Deși era ceva foarte bun, nu se putea spune același lucru și despre faptul că asta îi făcea să creadă că aveau un cuvânt de spus în legătură cu felul în care el se purta cu nevasta lui. Interesul lor în bunăstarea lui Jolene, ca și implicarea lor în urmărirea ei însemnau și că orice s-a întâmplat între el și soția lui nu va fi probabil o problemă personală, așa cum își dorea el să fie.

Își sorbi berea și o privi cum mănâncă. Se bucură să vadă că pofta de mâncare nu o părăsise, dar privirile îngrijorate pe care i le arunca din când în când îi spuneau că mânia îi era ușor de văzut. Cu toate astea, Sigimor spera că nesiguranța pe care o simțea acum nu era atât de vizibilă. Când văzu că pe fața ei începu să apară supărare, se simți de fapt ușurat. Asta era ceva cu care se putea descurca. Supărarea ei crescândă îi aduse și o roșeață în obraji, făcând-o să arate mai puțin fragilă.

– Deci ai de gând doar să stai și să clocești gânduri? întrebă Jolene în cele din urmă, nemaiputând îndura să fie privită în tăcere.

– Nu clocesc nimic, răspunse el cu calm, văzând că asta o supără și mai tare.

– Doar stai acolo, tăcut și te uiți la mine. Dacă asta nu înseamnă să clocești, înseamnă să stai morocănos.

– Poate că doar mă întreb dacă o să încerci să o ștergi din nou. Ah, dar nu, spuse el repede, reducând la tăcere orice ar fi vrut ea să spună, îți place să păstrezi plecările astea pe ascuns după ce l-ai secătuit de puteri pe bietul tău bărbat și l-ai lăsat într-o fericită și oarbă amorțeală.

Sigimor aproape că zâmbi, văzând roșeața intensă care îi colora obrajii. Bâiguia și se foia pe scaun, atât de mânioasă era. Asta era bine. La asta putea răspunde ușor chiar și în fața rudelor lui, unii arătând de parcă se gândeau să-i pună căluș în gură. Totuși, n-avea de gând să se oprească acum, nu când ea începea să fie cuprinsă

de o așa de simpatică furie. Exista ocazia să se limpezească apele acum și el intenționa să profite din plin de ea.

Își mai luă o porție de tocană de iepure.

- Acum, dacă stau să mă gândesc, mai bine să mănânc mai mult. Dacă în cap îți mișună ceva gânduri viclene, o să am nevoie de toată puterea mea în seara asta. Cel puțin aș putea să-mi revin după lăcomia cu care te folosești de mine înainte de a ajunge prea departe. Sau rătăcită de tot. Făcu ochii mari la blestemul pe care ea îl aruncă sărind în picioare, crezând că va trebui să vorbească cu neamurile lui să-și măsoare cuvintele. Pleci de la masă așa de devreme? Nu crezi că ar trebui să mai mănânci ceva? Felul în care încerci să-l împiedici pe un bărbat să ghicească ce șmecherie o să mai încerci cere putere, nu crezi?

- Ești cel mai imposibil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Arogant, grosolan...

- Dacă am atâtea defecte, de ce te-ai mai întors aici?

- Pentru că nu sunt întreagă la minte, sunt nebună de legat și mi-am pierdut și bruma de minte cu care m-am născut. Nu există vreo altă explicație de ce iubesc un astfel de bădăran dificil și fără de minte! Dându-și seama de ce tocmai spusese, Jolene scoase un țipăt înăbușit, înșfăcă farfuria cu tocană pe care Sigimor și-o pusese în față și i-o răsturnă pe cap. Ah! Blestemat să fii, acuma, ia uite ce m-ai împins să fac! Odinioară eram bine educată!

Sigimor clipi dându-și la o parte tocana ce-i curgea din ochi și se uită cum soția lui iese în fugă din sală. Era bucuros că o luase spre scările ce duceau la dormitoare și nu spre ușile ce duceau spre ieșirea din castel. Bineînțeles, s-ar putea să găsească ușa dormitorului ferecată, se gândi el pe când bătrâna Nancy și Fergus încercau să-i curețe tocana din păr și de pe față. O scurtă privire încruntată spre bătrâna Nancy și Fergus nu făcu nimic pentru a le șterge rânjetul de pe față, dar

decise să nu le bage deocamdată în seamă obrăznicia. Trebuia să hotărască ce să facă în continuare.

– Ai de gând să stai în continuare tot aici? întrebă Somerled, cu un râs prost ascuns ce-i tremura în voce.

– Ar putea fi mai înţelept, ba chiar mai sigur, răspunse Sigimor făcându-le semn să plece bătrânei Nancy şi lui Fergus. Există o grămadă de arme ascuţite în dormitorul meu. Dintr-odată rânji, cuvintele pe care ea le spusese la urmă cuibărindu-i-se ferm în inimă şi minte. Mă iubeşte.

– Da, şi poate că are dreptate să se întrebe dacă-i înţeapă la minte spunând asta. Ţi-a mai spus bădăran dificil şi fără de minte şi mulţi dintre noi am fi înclinaţi să fim de acord cu asta, dacă nu te duci după ea. Repede.

– Te-ai răzgândit în ce-o priveşte, nu-i aşa? Cu puţin timp în urmă, nu erai deloc mulţumit de căsătoria mea.

– Nu-i iubesc pe englezi şi e supărător că te-ai însurat cu una, chiar dacă pare a fi o fată bună. Nu mi-au plăcut nici motivele *pentru care* te-ai însurat cu ea – pentru a o proteja şi pentru că o doreai. N-a trecut multă vreme până când să mă gândesc că aici era ceva mai mult, dar amândoi păreţi a nu fi în stare sau nu vreţi să vedeţi asta cu ochii voştri. Păi acum s-a dovedit că am dreptate. Şşt, am ştiut cu siguranţă când s-a întors cu tine. A renunţat la mult ca să rămână cu tine.

– Da, aşa a făcut, spuse Sigimor ridicându-se în picioare şi oftând uşor auzind cum bucăţi de tocană cădeau pe duşumea. Trebuie mai întâi să mă spăl şi să mă schimb. Nu vreau să pun tocană de iepure peste nevastă şi pe aşternuturi. Ignoră mormăielile familiei lui îndreptându-se spre uşă.

– Ar trebui să-i faci curte fetei, strigă Somerled.

– Să-i şopteşti nişte cuvinte dulci, ţipă Liam.

– Da, da, spuse Sigimor făcând spre ei un semn nepăsător cu mâna şi ieşind din sala mare. Şi unde credeţi voi că o să ne ducă toate astea, ei? O să iau cu împrumut

niște haine de-ale tale, Somerled, strigă el peste umăr, apoi când simți că nu-l mai putea vedea nimeni, o luă la fugă sus pe scări, sărind câte două deodată.

Jolene se uită la Sigimor când acesta intră în dormitor și se întrebă de ce nu zăvorâse ușa. Pentru o clipă, fu deranjată de cât timp îi trebuise să vină la ea, dar apoi observă că își schimbase hainele și părul îi era umed. Reamintindu-și de ce trebuise să se spele, se întoarse să se uite pe fereastră, în speranța că va ascunde roșeața care îi invadase obrajii.

Îl simți cum vine în spatele ei și se încordă. Într-o clipă de mânie își dezvăluise sufletul, nu numai față de el, ci față de toți ceilalți înghesuiți în sala mare. Fusese acela momentul de tandrețe pe care îl visase mereu? Schimbul blând de cuvinte drăgăstoase și jurăminte de dăruire? Nu, îi aruncase vorbe grele și îi turnase tocană pe cap. Jolene se întrebă cât timp va trebui să se ascundă în dormitor până când acel incident umilitor va fi uitat. Se strâmbă în sinea ei, bănuind că îl va mai auzi pomenit și când va fi bătrână și căruntă. Acceptă, Jolene, își spuse ea fără tragere de inimă, va fi probabil prima istorisire spusă la praznicul tău de înmormântare.

Când Sigimor ajunse lângă ea și își puse mâinile peste ale ei ce se sprijineau de pervazul de piatră al ferestrei, ea se încruntă. Putea să-i simtă căldura pe tot spatele. Un firișor de căldură începu să i se înfășoare în corp și aproape că înjură. Putea să-i stârnească pasiunea chiar și când era cuprinsă de stânjeneală și voia să-l pocnească în cap cu o bâtă. Jolene putea doar să spere că el nu știa cât de complet prinsă în capcană era, cu toată declarația ei de dragoste.

Sigimor o sărută pe creștetul capului și se sili să găsească ceva de spus. Spre mirarea lui, se auzi spunând:

– Așadar, mă iubești, nu-i așa? Putea auzi aproape întreaga sa familie cum mormăie dezgustată.

Jolene se gândi foarte serios să se întoarcă şi să-şi pocnească prea iubitul soţ exact în nasul cel arătos. Apoi oftă. O spusese. Tare şi limpede. N-avea sens să nege. Cel puţin, se gândi ea supărată, exista o mulţime de martori pe care îi putea întreba să verifice.

– Da, asta am spus, răspunse ea. De asta sunt aici, în loc să călăresc spre Drumwich cu Reynard şi Roger.

Pe el îl surprinse că ea recunoscuse atât de uşor, nu încercase să-şi ia vorbele înapoi pentru că era atât de supărată pe el. Totuşi, în vocea ei se putea auzi o tristeţe, ca şi cum voia să nu fi fost adevărat. Sigimor socoti că putea înţelege asta. Dragostea ei pentru el o costase scump, şi el îi dăduse puţin în schimb, în afară de pasiune şi, în privinţa asta, Liam avea dreptate. Jolene avusese înţelepciunea să ştie că pasiunea unui bărbat putea fi ceva foarte superficial, clădit pe nimic altceva decât dorinţa de împerechere. Mai era şi foarte inocentă pentru a-şi putea da seama de diferenţa între nişte împerecheri fără noimă şi pasiunea pe care ei doi o împărtăşeau. Nici nu era ceva ce el să-i poată explica. Poate că nu era curtezanul seducător care era Liam, dar chiar şi el ştia diferenţa dintre adevărata pasiune şi împerecherile deşarte, pentru că el însuşi se dedase destul de mult la aşa ceva. În special nu când ea tocmai mărturisise că îl iubeşte.

Ştia că trebuia să spună ceva. Nu putea continua să rămână acolo ca un idiot, desfătându-se cu faptul că ea îl iubea. Cuvinte dulci, îşi spuse şi se strâmbă. Cu toate că îşi scormoni mintea, Sigimor nu putu găsi nimic cu excepţia unor complimente stângace şi banale. Se decise că trebuia să facă dragoste cu ea. Cu pasiunea ce-i înfierbânta sângele, era sigur că va putea găsi câteva din cuvintele alea dulci de dragoste pe care ea avea nevoie să le audă. Îşi lunecă mâinile pe braţele ei până când o apucă de umeri, apoi o întoarse până când stătu cu faţa la el.

– Dacă mă iubeşti, de ce ai plecat? întrebă el începând să-i desfacă rochia, bucuros când ea nu se împotrivi în afară că se încruntă.

Jolene se uită la el cum o dezbrăca. În cap i se învârteau o duzină de cuvinte de scuză, dar le dădu pe toate deoparte. Abia întorsese spatele familiei, casei şi ţării ei pentru acest bărbat. Venise timpul adevărului. Poate dacă ştia exact ce se petrecea în mintea ei, i-ar fi dat o idee de ce era într-a lui. Cel puţin, ar putea descoperi cât de tare trebuia să se străduiască să-i câştige ceea ce avea atât de disperată nevoie – dragostea lui.

– Credeam că pot s-o fac, că puteam să-mi onorez jurământul dat lui Peter, să am grijă de Reynard. Nu voiam să plec, dar până când nu m-am confruntat cu alegerea, nu mi-am dat seama că *nu puteam* să plec. Presupun că vrei să mă duci în pat acum, spuse ea când el termină s-o dezbrace.

– Da, aşa vreau, răspunse el începând să se dezbrace şi el.

Ea se uită la el, simţind cum dorinţa i se stârneşte cu fiecare din veştmintele pe care şi le scotea. Era un bărbat atât de chipeş, mare, puternic şi foarte, foarte viril, cugetă ea, pe când el termină să se dezbrace, arătând că e mai mult decât pregătit să se desfete cu pasiunea pe care o împărtăşeau. Jolene se gândi că ar trebui să se simtă flatată că îi putea stârni dorinţa atât de mult şi aşa se şi simţea, dar pentru ea nu mai era de ajuns. Nu era sigură dacă fusese vreodată. Ştia că nu trebuia să-i întoarcă spatele, dar tânjea după inima lui. De fapt se temea că însăşi această magnifică pasiune va începe să se stingă dacă nu ajungeau să fie legaţi într-un alt fel, mai profund. Doar acest gând o făcu să se agaţe de el când o duse înspre pat.

– Ah, nevastă, eşti atât de frumoasă, murmură el pe gura ei şi apoi o sărută.

Jolene îl luă de gât şi se dărui sărutului, voind să simtă trupul lui apăsat de al ei. De-acum încolo, nu-şi

va mai ascunde sentimentele față de el. Îl va iubi atât de tare încât, într-o zi, el se va trezi c-o iubește și el pe ea. Poate că era un vis nebunesc, dar o să se agațe de el pentru moment.

– N-am fost bucuros să mă trezesc și să văd că m-ai părăsit, spuse Sigimor marcându-și cu sărutări drumul spre sânii ei. Aveam de gând să te urmăresc tot drumul până la porțile din Drumwich dacă era nevoie, să iau înapoi ce-mi furaseși.

Gâfâind încet pe când el îi lingea vârfurile întărite ale sânilor, Jolene se sili să vorbească clar:

– Nu ți-am furat nimic.

– Da, da. Îi supse fără grabă fiecare sân, apoi își săltă capul să studieze cu satisfacție rezultatele. Mi-ai luat de lângă mine frumusețile astea albe, ai plecat cu sfârcurile astea dulci și trandafirii ce îmi dau atâta plăcere.

– Îmi pare foarte rău că nu le-am putut lăsa pe pernă să te bucuri de ele după pofta inimii. Jolene bănuia că răgușeala gâfâită a vocii ei diminua sarcasmul ascuțit al vorbelor.

Sigimor rânji pentru scurt timp pe pielea ei când o sărută în jos spre abdomenul neted și catifelat. Limba ei ascuțită era unul dintre lucrurile pe care el le iubea la ea, dar nu credea că va recunoaște asta. Îi puse mâna pe abdomen, imaginându-și cum crește cu copilul lui.

– Și pântecul ăsta frumos și alb în care poate că sămânța mea a și prins rod. Îi sărută abdomenul și simți ușorul tremurat ce o apucase. Probabil că o să mă treacă nădușelile nopții întregi doar la gândul că era cât pe-aci ca un Cameron să se nască în Anglia. Se ridică și îi mângâie picioarele. Și m-ai fi lipsit de plăcerea acestor picioare frumoase. Atrăgătoare și puternice ca ale unui băiat, dar întru totul femeiești la formă și moliciune.

Petrecu câteva minute venerându-i coapsele zvelte cu sărutări și atingeri ale limbii. Slabele sunete de plăcere pe care ea le scotea îi mângâiau auzul precum cea mai dulce muzică. Ea îl făcea întotdeauna să se simtă

ca şi cum era cel mai bun amant din lume. Când îşi mişcă şoldurile invitându-l, el îşi strecură o mână în interiorul coapselor şi o privi pe când o mângâia intim. Era fierbinte şi umedă, iar felul în care o simţea îi puse la încercare controlul asupra propriilor sale nevoi. Nu va putea juca acest joc prea multă vreme.

– Ah, dar una dintre cele mai mari hoţii dintre toate a fost să-mi iei dulceaţa asta.

Jolene ţipă de plăcere, cu un oarecare şoc pe care mai avea să-l depăşească atunci când el înlocui cu gura degetele ce o chinuiau. Era o încântare păcătoasă, una ce ar fi dorit s-o poată controla pentru a se bucura de ea multă vreme, dar ştia că deja nu se mai putea stăpâni. Complimentele lui erau de natură trupească, dar îi înflăcăraseră pasiunea. Un curtezan priceput ar fi dispreţuit aceste cuvinte ca fiind prea grosolane, prea directe, prea banale, dar pentru ea erau o dulce muzică.

Când simţi că se apropia de culme, îl strigă, dar el o ignoră, trimiţând-o cu ajutorul gurii să se prăvălească în abisul plăcerii. Jolene încă tremura de la puterea cu care terminase, când el o sărută pe tot corpul. Ea simţi cum i se trezeşte din nou plăcerea pe când el îşi uni încet trupul cu al ei şi îşi închise ochii simţind dulceaţa unirii. Cum de o putea el face să simtă aşa, cum de putea face dragoste cu ea atât de tandru, se întrebă, dacă n-o iubea? Erau întrebări asupra cărora nu îndrăznea să zăbovească prea mult, de teamă să nu-şi facă speranţe deşarte.

Îşi dădu seama că el nu se mişca şi deschise ochii. El se ţinea uşor deasupra ei rezemându-şi greutatea pe antebraţe şi se uita la ea. Era ceva în felul în care se uita la ea ce o făcu să tremure din cauza intensităţii senzaţiei care o cuprinsese.

– Sigimor? şopti ea lunecându-şi mâinile pe el până ajunse să-l prindă de şoldurile suple.

– Şi asta aveai de gând să-mi furi, spuse el începând să se mişte în ea, cu un ritm încet, aproape leneş. Nu te-ai

gândit cum o să-i duc lipsa acestei fierbinţeli mătăsoase. Îşi atinse fruntea de a ei, vrăjit de felul în care atunci când o încinsese pasiunea, ochii ei îşi schimbau culoarea într-una de puternică furtună scoţiană. Sau că-l laşi pe bietul bărbat rece, singur, blestemat să tânjească veşnic la raiul ăsta dulce. Da, să-l abandonezi în braţele chinului de a se trezi în noapte tremurând de dorinţa de a simţi cum îl înconjoară focul ăsta strâmt şi de a şti că nu se va mai bucura niciodată de plăcerea asta.

Felul în care se freca de acea parte a ei de o senzualitate oarbă de fiecare dată când se mişca făcea dificil orice gând, dar Jolene se sili să-şi păstreze mintea concentrată asupra vorbelor lui.

– Dar m-am întors...

– Da, te-ai întors. Ştiind că-şi va pierde repede controlul şi simţind că pasiunea lui Jolene ajungea iute la culme, Sigimor îşi acceleră ritmul. Şi asta e bine. Pentru că, atunci când m-am trezit şi am văzut că m-ai părăsit, am ştiut că, odată cu toate celelalte comori pe care mi le-ai furat, mi-ai luat şi ceva fără de care un bărbat nu poate trăi.

– Ce? Ea se întrebă cum de el putea continua să vorbească, dar se rugă să nu şoviie tocmai acum.

– Inima şi sufletul, frumuseţea mea. Da, ai fugit cu însăşi inima şi cu însuşi sufletul meu. Îi atinse uşor buzele cu ale lui şi şopti: Da, pentru că te iubesc, Jo a mea, nevasta mea, sufletul meu pereche.

Jolene simţi cum se spulberă. Îşi înfăşură trupul şi mai strâns pe al lui pe când el o proslăvea, apoi îi mormăi numele când îşi găsi şi el împlinirea. După mult timp, ea putu ieşi din starea de prostraţie cauzată de intensitatea dragostei ce o împărtăşiseră, o intensitate cauzată în aceeaşi măsură de cuvintele lui ca şi de atingerea lui pricepută. Pe când el îi curăţă repede pe amândoi cu o cârpă umedă şi se strecură înapoi în pat, ea putu să vorbească din nou. Când el se întinse după ea, ea se mişcă repede şi se tolăni peste el, mişcându-se încântată

să-i simtă trupul puternic şi mare. Îi sărută nasul mândru şi îi zâmbi.

– Deci, mă iubeşti, nu-i aşa? Aproape că râse la felul în care el oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

– Bănuiesc că vrei să discutăm despre asta acum, nu-i aşa?

– Doar puţin. Când? Când ai ştiut?

– Când am ştiut? pară el întrebarea.

– Ah, păi, eu am ştiut nu la mult timp după ce ne-am căsătorit, dar am încercat să ignor asta.

– Din cauza lui Reynard şi a jurământului faţă de fratele tău.

Jolene încuviinţă din cap şi urmări leneş modelul complex al desenului ce-i înconjura braţele puternice. Pentru mine era foarte important să respect acel jurământ. Şi am simţit că nevoile lui Reynard trebuiau să aibă prioritate faţă de orice altceva, pentru că nu-i decât un copilaş. M-am furişat aşa cum am făcut-o, pentru că m-am temut că ai putea cu uşurinţă să mă îndepărtezi de ceea ce eu vedeam a fi datoria mea sacră. Doar când m-am văzut cu Roger şi m-am confruntat cu tot ce ar însemna acea plecare, am ştiut că n-o pot face, nici chiar când eram încă dureros de nesigură de ce sentimente ai putea avea tu pentru mine. Puteam să înţeleg că, dându-l pe Reynard în grija deosebită a lui Roger, îmi îndeplineam deja datoria şi îmi onoram jurământul. Plecarea n-ar mai fi fost o chestiune de onoare, ci un act de laşitate, de a fugi de posibilitatea de a fi rănită pentru că nu-ţi puteam cuceri inima.

– Ai câştigat-o din clipa în care te-ai apropiat de zăbrelele temniţei de la Drumwich. Doar că n-am văzut limpede asta. Chiar făcând lista defectelor tale, nu-i băgă în seamă icnetul de indignare, nu-mi puteam aduce la tăcere vocea din cap care-mi tot spunea *a mea*. Erai englezoaică, cu păr negru şi aşa de micuţă, încât mă temeam că aş putea să te sfărâm dacă aş încerca să fac dragoste cu tine, dar nimic din toate astea nu m-a oprit să simt

că tu eşti, cum să zic, cea potrivită, cea pe care o aşteptam. Perechea mea.

Ea trebui să-l sărute pentru asta, apoi încercă să-l îmbrăţişeze cu tot trupul ei.

- Aş vrea să fi spus ceva. Ne-ar fi putut scuti de o durere.

- Părea ceva nesăbuit. Nu ţi-am dăruit cuvinte de iubire, pentru că nu ştiam că asta era ce mă chinuia. Nu, până când am crezut că m-ai părăsit. E adevărat, cred că această revelaţie începuse să prindă contur în mine când te-a luat Harold şi aproape că te-am pierdut în favoarea lui, dar ai fugit, înainte ca eu să fi acceptat situaţia. Îşi lunecă mâinile pe spatele ei mic şi îi mângâie leneş posteriorul încordat. Dar acum ţi-am dăruit acele cuvinte dulci pe care toată lumea spune că o fată şi le doreşte, şi mi-ai spus şi tu câteva, aşa că totul e bine, da?

Arăta atât de uşurat, că ei aproape că îi veni să râdă. Ăsta nu era un bărbat care s-o atingă cu dulcegării şi cuvinte de dragoste, dar nu-i păsa. Acum că îi spusese că o iubeşte, ştia că va putea să vadă asta în fiecare faptă a lui şi s-o simtă în fiecare sărut. Existase acolo încă de la început, dar fără cuvinte, ea nu putuse să aibă încredere în propria judecată. Probabil că vor exista lungi perioade între astfel de declaraţii, dar ea ştia că acum va auzi cuvintele de fiecare dată când o va certa pentru că nu avea grijă de ea sau de fiecare dată când făcea dragoste cu ea. Desigur, cugetă Jolene, nu era nevoie să-i spună asta.

- Da, dar o fată se poate simţi nesigură din când în când, poate avea nevoie de o asigurare, murmură ea.

Sigimor îi luă faţa în mâini, o sărută pe nas, apoi o privi în ochi.

- Ascultă-mă, vicleana mea nevastă englezoaică, tu eşti perechea mea. Te iubesc. Uite aşa! Acum am spus-o de două ori. Eşti jumătatea mea mai bună. Eşti alinarea mea, bucuria mea, mândria mea, motivul pentru care înfrunt fiece zi şi merg mai departe trăindu-mi viaţa.

Să nu te îndoieşti niciodată de importanţa ta pentru mine sau o să-ţi dau câteva palme tari pe fundul ăsta frumuşel al tău.

– Ah, Sigimor, te iubesc aşa de mult, diavole cu limbă iscusită.

– Pentru totdeauna, spuse el pe o voce serioasă şi blândă. Ai uitat să spui pentru totdeauna.

– Da, curajosul mau băiat, pentru totdeauna. Pentru totdeauna şi pe vecie. Până când soarele va uita să răsară dimineaţa, şopti ea, şi sărutul pe care i-l dădu el îi spuse tot ce avea nevoie să audă drept răspuns.

epilog

Graniţa scoţiană – 3 ani mai târziu

Zâmbind la pruncul ce-i stătea în braţe, Jolene se uită apoi la vărul ei Roger.

– Este un copil încântător, Roger. Dolofan, sănătos şi fericit. Se uită înspre Emma ce stătea pe duşumea în faţa focului din cămin, râzând de poznele lui Reynard, ale fraţilor săi vitregi şi ale verilor săi. Emma radiază de bucurie.

Roger îl luă imediat pe fiul lui când băiatul se întinse spre el.

– Amândoi îl vedem pe Peter ca pe un miracol. Aproape la fel de uimitor ca faptul că tu i-ai dăruit lui Sigimor două gemene. Îi făcu cu ochiul. Şi pe deasupra şi brunete.

– Cam toată lumea s-a mirat când au apărut. Cu atâţia unchi, adevăraţi şi onorifici, mă tem că sunt în pericol să devină destul de răsfăţate. Jolene îşi mângâie abdomenul rotunjor. Ăsta o să fie băiat.

– Crezi că soţul tău a fost dezamăgit că nu şi-a căpătat un moştenitor?

Ea se uită spre Sigimor ce stătea şi el lângă foc, lăsând-o pe fata lui, Bridie, să se caţăre pe el, apoi din nou spre Roger.

– Arată a fi dezamăgit? întrebă ea şi zâmbi când Roger râse. Nu. Aşa cum spune şi el, are mai mulţi moştenitori decât ar avea nevoie orice bărbat. Ştiu că *tu* eşti bucuros să ai un moştenitor, dar bănuiesc că ai fi la fel de mulţumit şi cu o fată.

– Da. Roger sărută creştetul fiului său ce dormea. Soţul tău a prezis asta, să ştii. Dădu din cap la privirea ei surprinsă şi îi spuse tot ce zisese Sigimor în luminiş

în acea zi cu aproape trei ani în urmă şi zâmbi când ea râse. Am crezut şi eu că-s prostii. Totuşi, când l-am adus pe Reynard la Emma, l-a luat în braţe şi a fost mulţumită. La fel şi când i-am luat pe ceilalţi copii ai lui Peter. Apoi sora ei şi soţul acesteia au murit şi cei doi copii ai ei au venit să stea cu noi. Emma avea o casă plină de copii şi a devenit într-adevăr foarte mulţumită.

- Avea copii de iubit şi de îngrijit.

- Da, şi tristeţea aceea pe care i-o simţeam câteodată în ea a dispărut. Avea familia pe care o dorise dintotdeauna.

- Şi apoi a venit micul Peter.

- Şi apoi a venit acest nemaipomenit dar de la Dumnezeu.

Jolene se uită la Reynard având acum aproape şase ani. Durase atât de mult să organizeze această revedere cu băiatul pe moşia ei scoţiană ce era administrată foarte priceput de către Somerled. Sarcina ei şi cea a Emmei au pricinuit câteva amânări. Începuse să creadă că fusese mai bine. Reynard fusese bucuros s-o vadă, dar nu mai mult de atât. Îi luă doar câteva clipe să vadă că în inima şi în mintea lui, Emma devenise mama, iar Roger, tatăl lui. Mai avea şi o grămadă de copii cu care să se joace. Deşi era puţin trist să vadă că devenise mai puţin importantă pentru copil şi că Peter era doar o amintire plăcută, dar care pălea încet, Jolene ştia că aşa era cel mai bine.

- Emma îl iubeşte, spuse Roger încet, la fel ca şi mine.

- Ştiu. E uşor de văzut. E fericit aşa cum poate fi doar un copil ce ştie că e iubit. Ţi-am mulţumit deja că l-ai botezat pe copilul tău după fratele meu? A fost frumos din partea ta că l-ai onorat astfel.

- Emma a insistat. Când am fost siguri că e însărcinată, m-am surprins spunându-i ce a zis soţul tău. Emma a fost foarte impresionată de o astfel de gândire. Roger schimbă un scurt zâmbet cu Jolene. A crezut în ea. Atunci, a hotărât că aşa de tragică şi de dureroasă cum

a fost moartea lui Peter, ne-a îndrumat pe această cale care ne-a adus atâta bucurie. Emma a dorit să-l onoreze pentru asta. Ah, cineva a fost rănit.

Jolene se uită la fata ei, Allason, care era ţinută strâns în braţele tatălui ei ce se aşează jos lângă ea. Ochii mari şi verzi ai lui Allason erau trişti, iar ea părea uşor bosumflată. Sigimor încerca foarte tare să nu arate amuzat. Era un tată extraordinar, iubitor, dar ferm când era nevoie să fie, dar ea credea că se distra cam prea tare de năzbâtiile ocazionale ale fiicei lui.

– Mamă, am buba, spuse Allason, ridicându-şi mâna şi arătând spre un loc foarte uşor înroşit.

După ce sărută locul, Jolene întrebă:

– Cum s-a întâmplat asta, iubirea mea?

– Am căzut când am ridicat scaunul. Era greu.

– De ce ai ridicat scaunul?

– Să-l pocnesc pe Reynard în cap pentru că nu mă asculta.

Ignorând râsul prost ascuns al lui Roger, Jolene îi făcu morală frumoasei ei fete despre cum să-şi ţină în frâu mânia şi să nu lovească lumea. Apoi avu o scurtă discuţie cu Allason despre cum să-şi ceară iertare de la Reynard, pentru că Allason găsea că nu e necesar, de vreme ce nu-l pocnise. Când, după ce scoase un oftat de martir, Allason se duse să-şi ceară iertare de la Reynard, Jolene se încruntă spre Roger şi Sigimor ce arătau cu mult prea amuzaţi. Era cât pe-aci să le facă morală şi bărbaţilor, când îşi dădu seama că acum se uitau la copii. O privire îi spuse lui Jolene că urmau să fie şi mai multe necazuri. Reynard părea foarte semeţ, Allason arăta furioasă, Bridie stătea lângă sora ei arătând la fel de furioasă, şi Emma arăta de parcă era îngrozită că va începe să râdă. Jolene o înţelegea. Să râdă într-un moment nepotrivit era un pericol cu care un părinte se confrunta mereu.

– Am mai văzut privirea aceea, murmură Roger, zâmbind spre Sigimor. E foarte asemănătoare cu cea pe care o aveai acum trei ani când ai sosit la tabăra mea să-ţi

recuperezi nevasta. Arătai cam ca un taur înfuriat. Este destul de ciudată pe feţele frumuşelelor tale de fetiţe, dar e aceeaşi privire.

Sigimor râmji, o sărută pe Jolene pe obraz şi o porni spre copiii lui.

- Stai liniştită, nevastă! O să am eu grijă de asta.

Jolene se uită cum Sigimor se lăsă jos în faţa fetelor lui, îmbrăţişându-le pe fiecare din ele. Amândouă începură să vorbească cu el aşa cum le era în obicei şi o uimea mereu că el părea să le înţeleagă bolboroseala. Doar uitându-se la Sigimor cu fetele lor o făcea pe Jolene să-i fie cald şi să fie atât de mulţumită, încât mai că îi venea să plângă. Se întoarse spre Roger şi îl surprinse zâmbindu-i.

- Eşti fericită şi foarte îndrăgostită, cred eu, spuse el.

- Ah, da, chiar aşa.

- Şi soţul tău e foarte îndrăgostit de tine şi de drăcuşorii ăia cu feţe îngereşti ai voştri.

- Da, şi deşi e puţin necizelat şi nu va avea niciodată îndemânarea unui curtezan la mânuirea cuvintelor dulci, ştiu că sunt iubită. Ştii ce greu a fost pentru mine să fac acea alegere între două vieţi, între copil şi bărbat, dar n-am nici un regret. Mai rămăsese doar o grijă pentru Reynard, cum îl afecta alegerea mea, dar toate aceste griji sunt acum uitate. Amândoi suntem exact acolo unde trebuie să fim.

Roger încuviinţă.

- Păi, mai bine să-l duc pe băiat la doica lui.

După câteva momente de la plecarea lui Roger, Sigimor se înapoie la ea. Se aşeză lângă ea pe banca ce avea spătar înalt şi o luă pe după umeri. Zâmbind slab, ea se cuibări lângă el.

- Domneşte pacea, spuse el, mângâindu-i leneş braţul. Allason nu credea că Reynard îi acceptase scuzele şovăielnice cu respectul cuvenit, şi Bridie era de acord cu ea. Râmji scurt când ea chicoti, apoi îi puse o mână pe abdomen. Te simţi bine?

- Foarte bine. Nu mai puteam amâna vizita asta, Sigimor. În ciuda scrisorilor schimbate, încă eram îngrijorată de Reynard. Trebuia să-l văd, să-i văd fericirea. Alegerea mea în acea zi era la fel de importantă pentru el ca şi pentru mine.

- Şi mai crezi că ai făcut alegerea corectă? întrebă el încet.

Jolene îi zâmbi şi îl mângâie uşor pe obraz.

- Vorbesc de o alegere, dar, în acea zi când aveam să te părăsesc, ştiam că nu aveam de ales. Trebuia să rămân cu tine. A durut să mă despart de Reynard, dar vizita asta a vindecat cu totul acea rană. Trebuia doar să ştiu că am făcut alegerea corectă şi pentru el, iar acum văd că aşa am făcut.

El o sărută pe frunte.

- Şi alegerea corectă pentru tine am fost eu.

- Da, bărbate, alegerea corectă pentru mine ai fost tu şi întotdeauna vei fi tu. Aşa cum eu sunt alegerea corectă pentru tine.

- Ah, da, fetiţo! Ai fost, eşti şi vei fi întotdeauna. Am ştiut asta încă din clipa în care te-am văzut. Pe drept cuvânt, am vrut să te cuceresc foarte temeinic.

- Aşa ai făcut, bărbate. Într-adevăr, foarte temeinic.

El dădu din cap.

- Bine. Îmi place să câştig.

Sigimor zâmbi şi se delectă cu sunetul râsului ei. Îşi găsise perechea. Avea două fete ce probabil o să-i scoată peri albi şi aştepta încă un copil. Viaţa era bună. Mai avea însă nevoie de încă un lucru pentru a face acest moment perfect şi o strânse mai aproape pe soţia lui, perechea pe care o aşteptase de atâta vreme.

- Pentru totdeauna, nevastă, spuse el şi aşteptă.

- Pentru totdeauna, bărbate.

El dădu din cap. Cu adevărat, viaţa era foarte bună.